

Sắc Vi Vương Tử

Contents

Sắc Vi Vương Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	20
4. Chương 4	30
5. Chương 5	40
6. Chương 6	48
7. Chương 7	63
8. Chương 8	75
9. Chương 9	89
10. Chương 10	99
11. Chương 11	110
12. Chương 12: Vi Thanh	120

Sắc Vi Vương Tử

Giới thiệu

Biên tập: Phiêu Linh
Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, trường học
“Trường vy Vương tử” của Vùng đất linh hồn* r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-vi-vuong-tu>

1. Chương 1

Một là Cao trung bình dân đơn sơ giản dị.

Một là Cao trung quý tộc xa hoa giàu có.

Vốn chính là “Cao trung Thượng Lạc” cùng “Cao trung Hữu Thượng” thù địch lâu đời lại bởi vì “giao tình đặc biệt” của hai vị hiệu trưởng mà sát nhập thành Cao trung Thượng Lạc Hữu Thượng!

Trên mặt, bởi vì chính sách đàn áp của hiệu trưởng, tất cả mọi người là giận mà không dám nói gì, nhưng cá nhân, hàng ngũ hai phái lại chọi nhau đến tối trời mờ đất, người chết ta sống!

Hôm nay, bởi vì một tin tức lớn, cả trường học giống như bùng nổ, sa vào điên cuồng...

“Ha ha... Vương tử rất cuộc đã muốn trở lại!” Ở trong văn phòng Hội học sinh vô cùng xa hoa, cán sự trưởng thể thao Tống Tiệp ngồi trên sofa trầm ngâm nhập khẩu từ Châu Âu hết sức phần khởi nói.

“Vương tử” trong miệng cậu ta chính là Hội trưởng Hội học sinh ba năm liền được số phiếu bầu áp đảo của Cao trung Hữu Thượng lúc trước, “Tuồng vỹ Vương tử” Phí Tử Ngang được đông đảo thầy trò yêu quý!

Ngồi ở một bên cán sự trưởng văn hóa Duẩn Thiên Kỳ biểu tình phần nộ mà hừ lạnh một tiếng, “Hừ, Vương tử còn không trở lại, bản thiếu gia liền tuyệt giao với anh ấy! Lần này lại tuyển cử Hội trưởng Hội học sinh mới, nếu anh ấy không hiện thân, sẽ đánh mất tư cách tham tuyển. Muốn tôi trơ mắt nhìn cái tên nhà quê Thượng Lạc gọi là Mạnh Niệm Kỳ ngồi trên ngai vàng Hội trưởng, tôi tình nguyện chuyển trường!”

“Chuyển trường? Oa, không nghiêm trọng như vậy chứ?” Tống Tiệp kinh ngạc nhìn cậu ta một cái.

“Kẻ sĩ có thể chết không thể nhục! Chính là nghiêm trọng như thế đó!” Duẩn Thiên Kỳ vỗ thật mạnh trên bàn!

“Chắc chắn, Tiểu Kỳ Kỳ đáng yêu, cậu chuyển trường xong sẽ không còn được gặp “người nào đó”, cậu bỏ được không?” Vương Vũ Kiệt biết nội tình nghịch ngợm mà nháy mắt mấy cái.

“Vương Vũ Kiệt! Cậu nói linh tinh gì?”

“Tôi nào có nói linh tinh. Là chính cậu giấu giếm không nói! Chuyện tôi cùng thầy đều nói cho mấy cậu, cậu còn không nói sao, không đem gian tình cậu cùng người nào đó nói cho tôi biết, có phần rất không nghĩa khí nhẩy?” Vương Vũ Kiệt hai tay ôm ngực, nghênh nghênh trừng mắt liếc cậu ta một cái.

Duẩn Thiên Kỳ nghe vậy trên mặt lúc đỏ lúc trắng. Muốn chết, mình cùng cái chuyện cưỡng gian thân bí kia sẽ không bị cậu ta biết đó chứ?

“Người nào cái gì? Gian tình cái gì? Mau nói cho tôi biết!” Tống Tiệp hào hứng dào dạt hỏi. Ha, chẳng lẽ Duẩn Thiên Kỳ cổ hủ thể phải vào đêm tân hôn mới được “Chu Công chi lễ*”, rốt cuộc cũng cùng cậu thoát ly khỏi hàng ngũ giai tân? Lần sau nhất định phải bảo chồng yêu Cổ Vân Phong dùng siêu năng lực cảm ứng của anh ấy nhìn sao tình yêu của Duẩn Thiên Kỳ.

“Các cậu... Các cậu ít ở đó nói láo! Làm bản thiếu gia cái, từ sau đình hòng theo tôi lấy ghi chép!” Duẩn Thiên Kỳ hỗn hển sử dụng đòn sát thủ!

Tống Tiệp nghe vậy lập tức sợ tới mức chấp tay cầu xin, “Ồ... Tiểu Kỳ Kỳ, làm ơn làm ơn, cậu có thể ngàn vạn lần đừng nhấn tâm như vậy a! Không có ghi chép siêu cấp của hạt giống siêu cấp ưu tú cậu hỗ trợ năm đề, tôi cùng A Kiệt kiểm tra nhất định chết đó!”

“Hừ, biết chết chắc rồi còn dám ở đó góp vui vào?” Duẩn Thiên Kỳ bất mãn mà trừng cậu ta.

“Không dám, không dám!” Tống Tiệp vội vàng chân chó mà rút cốc cà phê, “Thiếu gia bớt giận, mời thiếu gia dùng cà phê.”

“Này, Tống Tiệp, cậu là tên không tiền đồ! Là tiểu tử này không có nghĩa khí trước, cậu ở đó vỗ mông ngựa cái gì a?” Vương Vũ Kiệt thôi cho cậu ta một cú!

“Nói thì nói không sai, nhưng ghi chép...”

“Yên tâm đi, thầy cưng của tôi cũng là thiên tài a, thầy ấy đã sớm giúp tôi sửa sang xong ghi chép, tuyệt đối còn xịn hơn so với Duẩn Thiên Kỳ làm! Đến lúc đó tôi cho cậu một bản.”

“Oa! Quá tuyệt!” Tống Tiệp phát ra một tiếng hoan hô xong, lập tức chuyển hướng về phía Duẩn Thiên Kỳ, “Hia hia, Tiểu Kỳ Kỳ, cậu hiện giờ không có lợi thế uy hiếp bọn tôi, còn không mau đem gian tình của cậu thú nhận đi?”

“Gian tình cái gì? Anh cũng muốn nghe.” Một thiếu niên dáng người cao gầy, vóc dáng tuyệt đẹp từ ngoài cửa cười giòn đi đến. Mái tóc ngang vai đen như mực nhẹ nhàng phơ phất, một đôi mắt màu lam như biển cả mơ mộng. Ngũ quan sâu sắc, khí chất cao quý, hơi hơi cười, như cây tường vữa nở rộ, rõ ràng là bạch mã Hoàng tử từ trong hội họa phương Tây chạy ra.

“A a a! Anh Hai! Nhớ chết em!” Tống Tiệp người thứ nhất nhào lên, cho hắn một cái ôm thật to!

“Anh cũng nhớ em a, Tiểu Tiệp Tiệp của anh.” Phí Tử Ngang cười ở trên má phải cậu ta hôn một cái. Khi hắn muốn qua má trái hun miếng thứ hai, Tống Tiệp như là lần đầu say rượu nằm mơ, lập tức nhanh chóng tránh ra, “A a a! Không được! Không thể hôn!” A a a! Muốn chết, nếu như bị cái tên chồng yêu bình đầm chua kia nhìn thấy, cậu đại khái ba ngày cũng không xuống giường được.

“Gì? Không phải chứ? Mới bao lâu không gặp, Tiểu Tiệp Tiệp liền không muốn anh nữa?” Mày thanh tú của Phí Tử Ngang hơi hơi nhúu, làm ra vẻ buồn bã.

“Không, không phải mà, anh Hai, anh đừng thế...” Tống Tiệp luống cuống tay chân mà giải thích.

Duẩn Thiên Kỳ ở một bên nhìn có chút hả hê mà nói, “Tống Tiệp! Cậu không muốn sống nữa? Nếu như bị đội bảo vệ chuyên nghiệp của Vương tử nhìn thấy cậu chọc Vương tử buồn, cẩn thận bị đội bảo vệ bắt, dạo phố thị chúng a! Anh Hai, anh đừng buồn, Tống Tiệp không muốn hôn anh, em muốn!” Duẩn Thiên Kỳ cố ý thân thiết mà kéo cánh tay Vương tử.

Phí Tử Ngang sớm đã quen cùng mấy người bạn này “liếc mắt đưa tình”, nghe vậy lập tức phối hợp mà ở trên mặt cậu ta dùng sức hôn cái chụt!

“Thiên Kì chết toi, ít ở đó chằm ngòi thổi gió, ly gián tình cảm của tôi cùng anh Hai!” Tống Tiệp ở một bên thở phì phì nói.

“Hai cậu có chịu yên không a?” Vương Vũ Kiệt không kiên nhẫn mà đảo cặp mắt trắng dã. “Cái loại hôn môi kiểu nhi đồng này còn muốn tranh qua tranh lại hả? Xem tôi đây!” Vương Vũ Kiệt đi qua hướng trên môi Phí Tử Ngang cố sức chụt một miếng! “Thấy chưa? Đây mới gọi là hôn môi, hiểu chưa?”

Bởi vì liên quan đến góc độ, Duẫn Thiên Kì cùng Tống Tiệp đều thấy một vị mang kính đứng ở cửa, người đàn ông diện mạo tuấn tú, hai người không khỏi len lén nhìn nhau cười.

Duẫn Thiên Kì cố ý lộ ra biểu tình nghi hoặc, “Không hiểu lắm, bằng không cậu hôn lại một chút cho bọn tôi nhìn coi.”

“Đúng vậy, lần này đến hun lưỡi là được rồi.” Tống Tiệp cũng ồ ào theo.

“Không thành vấn đề, dòm kĩ.” Vương Vũ Kiệt tự tin mà cười. Cậu ta cùng Phí Tử Ngang như anh em, cũng không biết là hôn đùa nhau bao lần rồi.

Phí Tử Ngang mỉm cười nghênh đón môi cậu ta...

Bộp...

Cửa truyền đến tiếng sách vở rơi liên tiếp, khiến Vương Vũ Kiệt quay ngoắt lại. Vừa nhìn trong lòng nhất thời kêu thảm! A a a! Ngày chết của mình rồi! Thầy sao lại tới? “Thầy... Thầy! Thầy đừng hiểu lầm...”

Lục Thư Dĩnh sắc mặt trắng bệch.

Cậu yên lặng mà khom người nhặt sách trên đất lên.

“Quấy rầy rồi.” Lục Thư Dĩnh nhìn cậu nhóc thật sâu một cái, quay đầu đi.

“Thầy!” Vương Vũ Kiệt vội vã đuổi theo.

“Đừng đụng vào tôi!”

“Thầy khóc? Cục cưng nhỏ, thầy đừng khóc a, em sẽ đau lòng chết mất...”

“Cút ngay!”

“Thầy ghen? Em thề, em cùng anh ấy thực sự không có gì.”

“Không có gì em lại hôn cậu ta?”

“Giờ ạ, hôn anh ấy như hôn mèo con cún con thôi mà. Hoàn toàn không cảm giác.”

“Thật?”

“Đương nhiên là thật rồi, chỉ có hôn thầy yêu của em thì, em mới có cảm giác, mới có thể cứng đến như đá tảng. Không tin mình đi thử xem...”

“Ha ưm...”

Hai người hôn đến rên rỉ du dương, hồn nhiên quên mình, sớm đem một phòng toàn người đều ném lên chín tầng mây rồi!

Tổng Tiệp cố ý thở dài thật to, “Haiz, Vương tử, anh có nghe thấy không? Ở trong lòng Vương Vũ Kiệt anh đã đạt đẳng cấp mèo con cún con rồi đó.”

Phí Tử Ngang hơi cười khở, “Tiểu tử thói này, xem ra cậu ta lần này là nghiêm túc.”

“Lại chả nghiêm túc, quả thật là yêu đến tối tắm trời đất, mặt giăng mặt giờ không sáng nổi a!” Tổng Tiệp khoa trương mà cổ sức vỗ trán.

“Không sai, không ngờ Vương Vũ Kiệt cái tên công tử bột này, nói đến tình yêu vậy mà lại đạo đức như này, thực sự là buồn nôn muốn chết!” Duẫn Thiên Kỳ một vẻ muốn nôn.

“Có thể tìm được người mình thích là một chuyện tốt, chúng ta hẳn là vì cậu ấy mà vui vẻ. Được rồi, anh mới xuống máy bay liền chạy tới gặp mấy đứa, hiện tại cũng nên quay về kí túc rồi. Ngày mai lại nói chuyện ha.” Phí Tử Ngang cười cười mà nói.

“Chờ một chút, anh Hai, anh biết anh có bạn cùng phòng mới chưa?” Duẫn Thiên Kỳ hỏi.

“Biết.”

“Thế anh biết là ai chưa?”

“Là ai?” Phí Tử Ngang cố ý giả ngu.

“Là Mạnh Niệm Kỳ! Cái tên anh Cả nhà quê của Cao trung Thượng Lạc!”

“A, là cậu ta.”

Thấy vẻ bình thản của Vương tử, Duẩn Thiên Kỳ nheo mắt, nghi hoặc hỏi, “Anh Hai, cái ông Hiệu trưởng trở mặt kia không biết là dây thần kinh xoắn chỗ nào, lại đem mấy đứa nhà quê đó cùng chúng ta xếp ở chung một kí túc, lẽ nào anh không giận?”

“Không, anh sao lại giận? Quả thực là cậu còn không được kìa.”

“A?”

Trong ánh mắt kinh ngạc, Phí Tử Ngang lộ ra nụ cười thần bí.

“Này, anh Cả! Anh nghe chưa? Cái tên Vương tử vách tường gì đó đã về!”

Giọng to như sét oánh, một người vóc dáng cao lớn dị thường, thiếu niên cơ bắp cả người quần bện thổ hồng học chạy tới chỗ mọi người vẫn luôn tụ tập trong rừng cây.

“Cái gì Vương tử vách tường? Ngu ngốc! Là Tường vy Vương tử!” Cổ Vân Phong tức giận mà trừng Lôi Kinh.

“Kinh, một thằng đàn ông tử tế lấy cái danh hiệu gì mà Tường vy, quả thật là ảo lả, ném chết người ấy!” Lôi Kinh cười nhạt mà nói. “Anh Cả, anh nói đúng không hả?”

Thiếu niên được gọi anh Cả là Mạnh Niệm Kỳ.

Cậu có mái tóc ngắn gọn gàng, dáng người thon thả cân đối, nước da màu tiểu mạch lộ ra vẻ sáng bóng khỏe mạnh.

Ngũ quan đoan chính, mắt sáng như sao. Cả người phát tán một khí chất kín đáo vượt quá tuổi, khiến người ta tin cậy.

Lúc này cậu đang ngồi dựa vào thân cây, hơi nhìn bầu trời, không nói một câu.

Cổ Vân Phong lẳng lặng mà quan sát ái tinh trên đầu anh Cả. Cậu ta với siêu năng lực cảm ứng trời sinh của mình, có thể thấy sao tình yêu trên đầu loài người. Ngôi sao trong suốt biểu trưng cho đối tượng bằng không, theo số đối tượng dần tích lũy, màu sắc từ từ xuất hiện biến hoá, từ trong suốt chuyển sang hồng phấn, lại từ từ đậm thêm. Hơn nữa cậu ta còn có thể thấy đối tượng yêu đương bên kia có quan hệ gì đó, tỷ như, lúc này cậu ta đã thấy trên sao tình yêu của anh Cả có một con búp bê gỗ... Từ lúc đó trở đi, hình

ảnh búp bê gỗ tựa hồ càng thêm rõ nét xem ra anh Cả cũng nhanh chóng nói chuyện yêu đương thôi! Cậu ta thực sự vô cùng hiếu kì, rốt cuộc người anh Cả tự chủ siêu mạnh, lạnh lùng bình tĩnh kín đáo sẽ có đối tượng yêu đương như nào?

Bất quá hiện tại nhú sát chân mày, tựa hồ còn có một chuyện khác quan trọng hơn.

“Anh Cả, đối với Phí Tử Ngang đột nhiên xuất hiện, chúng ta có áp dụng đối sách gì không? Tuyển cử Hội trưởng Hội học sinh sắp đến rồi.” Cổ Vân Phong lo lắng hỏi.

Anh Cả Mạnh Niệm Kỳ của cậu ta cùng Phí Tử Ngang giống nhau, đều là người duy nhất được bầu trúng cử Hội trưởng Hội học sinh Cao trung Thượng Lạc, không người nào dám vượt lên trước. Ở trong lòng cậu ta, Mạnh Niệm Kỳ là thủ lĩnh duy nhất cậu ta có thể phục tùng, tuyệt đối không thể để cho người khác cướp vị trí của anh ấy!

“Anh Cả, anh tuyệt đối không thể để cái gã công tử vô năng Hữu Thượng cướp đi ngai vàng Hội trưởng của anh! Chúng ta nhất định phải lật đổ cái tên Vương tử ảo lả kia!” Lôi Kinh vịn vẹo tay nói.

“Kích động cái gì?” Mạnh Niệm Kỳ từ từ thu hồi ánh mắt nhìn lên, biểu tình hồ hững.

“Anh Cả, em biết anh thông minh cực kì, nhưng cái tên Tường vy Vương tử này cũng không phải đèn tiết kiệm dầu. Dựa vào cái mặt trắng con lai, người Hữu Thượng, từ trên xuống dưới, người nào đối với hắn cũng quyết một lòng, nghe nói cả nữ sinh Thượng Lạc chúng ta cũng có người lén thầm mến hắn. Số người hai trường chúng ta vốn có thể lực ngang nhau, vạn nhất có người chạy phiếu, đám chúng ta thua chắc rồi!” Lôi Kinh phiền não mà nhổ lung tung cỏ trên mặt đất!

“Tuyển cử vốn có cạnh tranh công bằng, anh ta thắng thì thắng, tôi thua thì thua, có cái gì quá phiền não!” Mạnh Niệm Kỳ thản nhiên nói.

“Anh Cả, không được đâu! Anh rõ ràng có năng lực mạnh như thế, là Hội trưởng Hội học sinh tốt nhất, thế nào có thể bại bởi cái tên ăn chơi trác táng dựa vào cái mặt bán rở tiếng cười kia? Muốn em phục tùng cái loại lãnh đạo gốitheu hoa này, em mới mặc kệ!” Lôi Kinh hướng qua thân cậu đâm liên tiếp mấy quyền!

“Không sai, em cũng không quan tâm!” Cổ Vân Phong lạnh lùng nói. “Qua vài ngày nữa sẽ triển khai hoạt động điều hành tuyển cử, chúng ta nhất định phải nghĩ vài biện pháp, mới có thể bắt ngờ chiến thắng.”

“Tôi nghĩ ra rồi!” Lôi Kinh một chương mạnh mẽ: “Anh Cả, anh không phải cao thủ kiếm đạo sao? Một thanh kiếm gỗ quét ngang thiên hạ, ai còn có thể so với anh? Chúng ta đi hạ chiến thư với cái tên tiểu tử phô trương kia, anh đem hắn đánh cho tơi bời khói lửa, khiến hắn oẹ cơm tại chỗ! Xem đám con gái mê giai còn có thể bỏ phiếu cho hắn hay không?”

“Ha ha, quá tuyệt vời! Lôi Kinh, cậu được lắm!” Cổ Vân Phong vui vẻ cười ha ha!

Mạnh Niệm Kỳ cũng không lạc quan như bọn họ, “Đừng chỉ tính toán sớm đánh nhau theo ý mình, kiếm thuật của anh ta nói không chừng còn ở trên tôi.”

“A? Không thể nào? Không nghe nói cái tên đó biết kiếm đạo a? Anh Cả, anh làm sao biết?” Lôi Kinh kinh ngạc hỏi.

Mạnh Niệm Kỳ không quen nói dối ghen lời một chút, ngậm chặt miệng không nói ra lời.

Lôi Kinh cùng Cổ Vân Phong quái dị mà nhìn nhau.

Kì quái, vì sao mỗi lần nói đến Phí Tử Ngang, anh Cả lại mất tự nhiên như thế?

“Anh Cả, anh có phải có chuyện gì gạt bọn em không?” Cổ Vân Phong nhìn thẳng cậu.

“Nói bậy bạ gì đó.” Mạnh Niệm Kỳ biểu tình đã khôi phục bình thường, cậu đứng dậy, phui phui quần, “Thời gian không còn sớm, quay về kí túc đi thôi.”

“Em không muốn về.” Lôi Kinh ủ rũ nói.

Cậu ta thực sự không muốn về đối mặt với cái tên “mỹ thiếu niên độc miệng” Duẩn Thiên Kỳ kia, nhất là sau khi đối với cậu ta làm “cái chuyện ấy”... A a a! Mình nhất định là ăn nhầm thuốc rồi! Thế nào lại làm như vậy? Còn bị thành “quỷ cường gian”! Ô ô... Một đời lừng lẫy của Lôi Kinh cậu thực sự bị huỷ hoại chỉ trong chốc lát!

Cổ Vân Phong thấy Lôi Kinh bộ dạng phát sầu liền buồn cười. Cậu ta có thể thấy sao tình yêu của Lôi Kinh lập lòe phát sáng, trên đó còn có một đám mây trắng nhỏ! Gì, lẽ nào đám mây trắng nhỏ ấy với bạn cùng phòng của Lôi Kinh có liên quan? Ừm, nhất định phải bảo vợ yêu Tống Tiệp của cậu ta đi hỏi thăm tử tế thôi.

“Cậu không đi, tôi đi.” Cổ Vân Phong nói. Vợ dễ thương của cậu ta tám phần mười đã tằm tấp thơm tho ở kí túc chờ cậu ta rồi, ngu mới không đi!

“Muốn lăn cũng nhanh lăn đi! Anh Cả, anh đừng về, ở đây với em!” Lôi Kinh đáng thương nhìn Mạnh Niệm Kỳ, “Dù sao anh về cũng phải nhìn tới cái tên Vương tử Vách tường đáng ghét kia, còn không bằng ở chỗ này với em.”

“Anh Cả đừng nghe nó nói bậy, nghe nói Phí Tử Ngang còn phải hai ngày nữa mới về.” Cổ Vân Phong cố ý tạt nước lạnh cậu ta.

“A Phong thôi! Cậu không nói lời nào không ai xem cậu là cam điếc đâu!” Lôi Kinh thở phì phì nói.

“Đừng ồn. Lôi Kinh, theo bọn tôi về kí túc đi.” Mạnh Niệm Kỳ nói xong xoay người đi, “Nên đổi mặt thì phải đổi mặt thôi.”

Những người khác không biết, câu nói cuối cùng này của Mạnh Niệm Kỳ, là nói cho mình nghe.

“Anh Cả, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Sau khi về kí túc tự giải tán với hai người khác xong, Mạnh Niệm Kỳ mở cửa phòng mình...

Một thiếu niên như từ trong tranh bước ra gần ngay trước mắt...

Tựa năm xưa đối với cậu mỉm cười như tường vy mỹ lệ nở rộ.

“Hi, Tiểu Kỳ, đã lâu không gặp.”

2. Chương 2

Mạnh Niệm Kỳ không thể hít thở, không thể tự hỏi. Cả người cậu giống như bị đóng đinh trên mặt đất, không thể di chuyển tí nào. Tuy rằng biết sớm hay muộn cũng phải đổi mặt, nhưng khi thực sự đổi mặt với người này, nào Mạnh Niệm Kỳ vẫn là trống rỗng, không biết như thế nào cho phải.

Phí Tử Ngang từ từ đi đến trước mặt thiếu niên đã hóa đá, giơ tay lên, nhẹ nhàng mà vuốt ve khuôn mặt cậu, dịu dàng nói, “Tiểu Kỳ của tôi lớn rồi...”

Hai người bốn mắt cùng chạm, những cảnh của quá khứ như đèn kéo quân xẹt qua trước mắt...

Lúc ba tuổi cùng nhau nghịch bùn.

Khi năm tuổi cùng nhau trèo cây.

Lúc bảy tuổi cùng nhau bơi lội.

Khi chín tuổi cùng nhau luyện kiếm gỗi.

Người con trai này, từng là toàn bộ sinh mạng của cậu.

Nếu năm mười hai tuổi ấy không xảy ra sự việc kinh khủng kia, hai người hẳn là còn có thể có thêm nhiều hồi ức tốt đẹp.

Nhưng hiện giờ...

Mạnh Niệm Kỳ lòng đau xót, hắt mạnh tay hắt ra...

“Bạn Phí, xin cậu tự trọng.”

“Bạn Phí?” Phí Tử Ngang cười khổ một chút, “Tiểu Kỳ trước kia không gọi tôi như vậy.”

“Thế phải gọi cậu là gì? Thiếu gia à? Thực xin lỗi, từ sau khi mẹ con chúng tôi rời khỏi nhà cậu, cậu không còn là thiếu gia của tôi nữa rồi.”

“Tôi lúc nào muốn cậu gọi tôi thiếu gia? Ngoại trừ ở trước mặt người khác, cậu đều gọi riêng tôi là...”

“Đừng nói! Chuyện trước kia tôi cái gì cũng không nhớ!” Mạnh Niệm Kỳ cắt ngang lời hắn, lách qua hắn đi vào trong phòng.

Phí Tử Ngang thở dài, chưa từ bỏ ý định mà theo sát phía sau cậu, “Cậu vẫn giống hồi nhỏ, rõ ràng trong lòng không nghĩ như vậy, chính là lại thích mạnh miệng.”

“Im đi! Im đi! Không cho cậu nhắc lại chuyện trước kia!” Mạnh Niệm Kỳ đột nhiên rống to một tiếng, ném mạnh túi sách xuống đất!

Thiếu niên từ trước đến nay bình tĩnh kìm chế kích động đến hốc mắt ửng đỏ, cả người run rẩy.

Nếu để học sinh Cao trung Thượng Lạc nhìn thấy dáng vẻ này của anh Cả bọn họ, khẳng định sẽ sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng kì thật đây mới là dáng vẻ vốn có của cậu.

Chính là từ sau khi phát sinh sự việc kia năm mười hai tuổi, cậu không cho phép bản thân dễ dàng biểu lộ tình cảm nữa.

“Được được, Tiểu Kỳ cậu đừng giận. Tôi không nhắc đến là được.” Phí Tử Ngang dịu dàng nói.

Hắn giống như trước đây vỗ về cậu, đưa thiếu niên kéo vào lòng, hôn lên cái nốt ruồi nhỏ giấu sau vành tóc trên trán.

Mạnh Niệm Kỳ cả người run lên.

Động tác quen thuộc này của thiếu niên giống như có chứa ma lực, quả thực khiến cậu bình tĩnh lại.

Hai người lặng lẽ ôm nhau.

Giống như thời gian đảo ngược, quay về quá khứ...

Rõ ràng là con của hầu nữ, lại luôn tùy hứng nghịch ngợm nóng nảy.

Mà thiếu gia tính tình tốt lại luôn cưng chiều vô điều kiện với nhóc con nhỏ hơn mình mấy tháng.

Từ kí ức trước giờ cậu có, hai người luôn như hình với bóng cùng nhau lớn lên.

Có cái gì ăn ngon chơi vui, thiếu gia tuyệt đối sẽ không keo kiệt mà chia cho cậu.

“Tiểu Kỳ, cậu không biết tôi nhớ cậu bao nhiêu...”

Thiếu niên ghé vào tai cậu nói nhỏ khiến cho Mạnh Niệm Kỳ đột nhiên bừng tỉnh!

Không được! Mạnh Niệm Kỳ! Mày không thể không chí khí như vậy! Mày đã quên lời thề mày đã nói sao? Từ ngày rời khỏi nhà lớn Phí gia trở đi, mày cùng bọn họ liền không còn bất luận quan hệ gì!

Mạnh Niệm Kỳ cắn răng một cái, một tay đẩy mạnh hắn ra!

“Tiểu Kỳ? Cậu làm sao vậy?” Phí Tử Ngang khổ sở nhìn cậu, “Chẳng lẽ cậu thực sự ghét tôi?”

“Đừng gọi tôi Tiểu Kỳ nữa.” Mạnh Niệm Kỳ lạnh lùng hếch mặt. “Từ nay về sau chúng ta chính là quan hệ bạn học. Cậu có thể gọi tôi bạn Mạnh, hoặc gọi tên đầy đủ của tôi, tùy cậu.”

“Ở trước mặt mọi người, tôi có thể gọi cậu như vậy, nhưng ở riêng tôi mặc kệ, tôi chính là muốn gọi cậu Tiểu Kỳ, miệng mọc trên người tôi, cậu quản cũng không được.” Phí Tử Ngang bắt đầu chơi xấu.

“Cậu...” Mạnh Niệm Kỳ hơi bị nản. Nhưng miệng mọc trên người người khác, cậu thật đúng là quản không được.

“Tùy cậu!” Mạnh Niệm Kỳ tức đến hất đầu đi vào phòng ngủ của mình.

Phí Tử Ngang đắc ý mỉm cười, lại đi sau mông cậu.

“Cậu theo tôi làm gì?” Mạnh Niệm Kỳ tức giận nói.

Mỗi lần thấy hấn theo mình, cậu liền lòng rối như tơ vò.

“Tôi không đi theo cậu a, tôi chỉ là quay về phòng ngủ của mình. Chẳng lẽ cậu muốn tôi ngủ phòng khách?” Phí Tử Ngang tỉnh nghịch nói.

Mạnh Niệm Kỳ không để ý hấn, chỉ vào giường bên phải nói, “Đó là giường cậu, đừng ngủ nhầm. Ga giường cùng vỏ chăn đều là mới.”

“Là Tiểu Kỳ giúp tôi thay à?” Đôi mắt màu lam như biển cả thăm thẳm của Phí Tử Ngang đã tính trước mọi việc mà nhìn cậu.

Mạnh Niệm Kỳ tim đột nhiên nảy một cái.

Đáng ghét! Hấn như thế nào biết?

Hừ, cậu chính là thấy quần gia vội vàng đến quét tước, mới thuận tay giúp ông ta đổi ga giường.

Cũng không phải có tình riêng gì với hấn.

Nhưng Mạnh Niệm Kỳ sẽ không để cho đại thiếu gia này nghĩ sai là mình nịnh bợ hấn, giọng điệu lãnh đạm nói, “Tôi không rảnh thế đâu.”

“Thật sự sao? Thật đau lòng a.” Phí Tử Ngang cố ý lộ ra biểu tình khổ sở.

Mạnh Niệm Kỳ quả thực sắp phát điên!

Cái kiểu “Điềm đạm đáng yêu” này của thiếu niên quả thực chính là phạm quy!

Mạnh Niệm Kỳ mới không mắc mưu hấn, vội vàng cup mắt né cái nhìn của hấn. “Tôi đi tắm.”

“Tôi cũng muốn tắm.”

“Vậy cậu tắm trước đi.” Mạnh Niệm Kỳ chẳng muốn cãi nhau với hần.

“Bây giờ khởi xướng bảo vệ môi trường, chúng ta sao lại lãng phí nước như thế hả? Dứt khoát cùng nhau tắm đi.”

“Tắm cái đầu cậu!” Mạnh Niệm Kỳ hỏn hển mà nhìn hần.

“Tiểu Kỳ muốn giúp tôi gội đầu không? Nhớ lúc trước đều là tôi giúp cậu gội đầu. A, thật hoài niệm những ngày trước đây chúng ta cùng nhau tắm rửa nô đùa...” Phí Tử Ngang lộ ra vẻ hoài niệm.

Mạnh Niệm Kỳ trong lòng đau xót.

Quá khứ có bao nhiêu tươi đẹp, mất đi thì có bao nhiêu đau đớn.

Cậu cùng hần vốn là người của hai thế giới.

Vĩnh viễn cũng không có khả năng lại cùng xuất hiện.

Mạnh Niệm Kỳ mặt không chút thay đổi mà cầm quần áo, hướng vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

Phí Tử Ngang nhìn cửa đóng, trong lòng cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

Qua nhiều năm như vậy, Tiểu Kỳ tựa hồ vẫn không bỏ xuống được chuyện cũ kia.

Sáu năm trước, mẹ có chút sâu muộn bệnh tật đột nhiên tuyên bố mẹ của Tiểu Kỳ dụ dỗ chồng bà, giống như nổi điên mà đem hai mẹ con đã hầu hạ trong nhà nhiều năm đuổi ra ngoài. Mà hần cũng bị tống ra nước ngoài.

Trong thời gian đó, hần không ngừng nhờ người tìm kiếm thông tin của Tiểu Kỳ, nhưng đều không hề có thu hoạch.

Cho đến bây giờ...

Trước kia bản thân còn ít tuổi, rất nhiều chuyện không làm chủ được.

Hiện tại hần đã trưởng thành, hần thề sẽ bảo vệ tốt bảo bối của mình, không bao giờ để cậu chịu chút oan ức nào nữa.

Phí Tử Ngang nghĩ đến cảm giác mới vừa ôm cậu, không khỏi lộ ra nụ cười cưng chiều.

Không có mùi mồ hôi khó ngửi của con trai bình thường, Tiểu Kỳ toát ra vĩnh viễn đều là mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái như vậy.

Trước kia rõ ràng còn thấp hơn mình một cái đầu, hiện tại hình như sắp cao ngang hất.

Bé trai ngày xưa đã lột xác thành thiếu niên anh tuấn mê người.

Duy nhất không thay đổi chính là cái tính bướng bỉnh kia, ha ha.

Tiểu Kỳ quật cường lại đáng yêu của hất...

Phí Tử Ngang đã bắt đầu chờ mong những ngày “Ở chung” sau này của hai người...

Hai cái bàn vị trí tốt nhất nhà ăn trường, bị chia ra hai phái Thượng Lạc Hữu Thượng chiếm cho thủ lĩnh.

Đội ngũ hai bên thành lũy rõ ràng.

Lôi Kinh cùng Cổ Vân Phong ngồi bàn bên trái cửa sổ, vô cùng lớn tiếng chào hỏi Mạnh Niệm Kỳ đang đi tới chỗ bọn họ, “Anh Cả, chào.”

“Chào.” Mạnh Niệm Kỳ gật đầu.

“Anh Cả, anh làm sao vậy? Kiểu như không ngủ ngon vậy.” Cổ Vân Phong mắt tinh liếc cái đã nhìn ra.

“Không có việc gì. Tôi ngủ rất tốt.”

Mới là lạ. Tối hôm qua cậu một đêm không ngủ.

Nhiều chuyện cũ quay cuồng trong não, khiến cậu trần trọc khó ngủ, hầu như là trợn mắt đến hừng đông.

Đáng hận nhất là cái tên giường bên kia, ngủ đến say sưa, đến mức cậu rời giường vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Thực sự là heo!”

Mạnh Niệm Kỳ thành linh thốt một câu khiến hai người nhất thời há hốc miệng.

Bọn họ còn chưa từng nghe qua anh Cả mắng người mà.

Ờu, vui đấy!

Lôi Kinh vội vàng phần khởi mà truy hỏi, “Anh Cả, anh chửi ai heo a?”

“Ậy, không... Không có. Tôi là nói cái này.” Mạnh Niệm Kỳ phát hiện bản thân thất thố vội vã dùng dĩa xóc một miếng sườn lợn rán, “Thực sự là thịt heo ăn ngon.”

“A, hoá ra là như vậy a.” Lôi Kinh vẻ mặt thất vọng.

Nhưng siêu năng lực cảm ứng của Cổ Vân Phong cũng không lãng phí như vậy, cậu ta biết tối hôm qua nhất định phát sinh cái gì, không thì sao tình yêu của anh Cả sáng nay sẽ không nhấp nháy không ngừng thế.

Rốt cuộc tối hôm qua xảy ra chuyện gì chứ?

Ngay lúc cậu ta cõng lòng đầy nghi vấn thì, cửa nhà ăn đột nhiên truyền đến một đợt rối loạn!

“A a a! Vương tử!”

“Là Vương tử của chúng ta!”

“Trường vy Vương tử đã về!”

Thiếu niên tuấn mỹ vô song, cao quý ưu nhã mới vừa hiện thân, cao trung Hữu Thượng cả trai lẫn gái lập tức thét chói lói ủa lên!

“Chào mọi người.” Từ lâu quen nhìn cảnh này Phí Tử Ngang không hoảng loạn chút nào, mỉm cười với mọi người.

Nụ cười này đúng như Trường vy hé nở, đem một đám người mê hoặc đến thất điên bát đảo, thét chói tai liên tục!

“Vương tử, anh như thế nào muộn thế này mới về? Bọn em nhớ anh muốn chết!”

“Vương tử, anh còn không trở lại, trường chúng ta sắp giáng cấp thành cao trung hạng ba rồi!”

“Vương tử, anh nhất định phải chỉ huy bọn em hung hăng phản kích, đánh đuổi đám nhà quê kia!”

Tổng Tiệp thấy Phí Tử Ngang bị đám người bao vây, vội vã tới cứu người.

“Được rồi, được rồi, toàn bộ quay về chỗ ngồi! Vương tử mới về, các bạn để anh ấy thở đã. Có chuyện gì sau sẽ nói.”

Tổng Tiệp vỗ vỗ tay, các học sinh mới tâm không cam tình không muốn mà trở lại chỗ của mình.

“Anh Hai, chúng ta ngồi chỗ kia.”

“Được.”

Tổng Tiệp mang Phí Tử Ngang tới bàn bên phải cửa sổ.

“Chào anh Hai.” Duẫn Thiên Kỳ vui vẻ mà khua khua tay.

“Chào.” Phí Tử Ngang tỉnh bơ mà liếc mắt bàn bên, lập tức như không có việc ấy, cười cười mà ngồi xuống.

“Thế nào không thấy Vũ Kiệt?”

“Miễn bàn đi. Từ khi có thầy yêu của cậu ta xong, thường thường cũng không tới ăn sáng, nghĩ là biết tới hôm qua vui hết mình quá, không bò dậy nổi.”

“Không sai, cái tên dâm ma kia còn tiếp tục nữa, cẩn thận cậu ta tuổi còn trẻ mà đã suy thận a.” Duẫn Thiên Kỳ cười hì hì nói.

“Thiên Kỳ, em hôm nay thoát nhìn tâm tình tốt nha.” Phí Tử Ngang quan sát người một chút.

“Là quá tốt. Em ngày hôm qua đem một “con chuột to” xua xuống giường, hung hăng đạp hai cước. Tâm tình thực sự là sướng điên!” Duẫn Thiên Kỳ mặt mày rạng rỡ mà nói.

“Chuột?” Tổng Tiệp lại càng hoảng!

Duẫn Thiên Kỳ người này thế nhưng có tính ưa sạch nghiêm trọng, nói đến chuột lại còn vui vẻ đến vậy?

“Chuyện nghiêm trọng như thế cậu còn không mau thông báo nhà trường?”

“Không việc gì, tôi đã tự đối phó rồi!”

“Tự đối phó là tốt rồi.” Tống Tiệp chuyển qua Phí Tử Ngang, quan tâm hỏi, “Anh Hai, tối qua ngủ ngon không?”

“Tống Tiệp, cậu không phải lời vô ích à? Vương tử là thân phận gì? Cùng người khác chen chúc một cái phòng có thể ngủ ngon sao?” Duẫn Thiên Kỳ cười nhạt.

“Nói cũng đúng.” Tống Tiệp đồng ý mà gật đầu.

“Không, anh ngủ ngon cực kì, đã nhiều năm không ngủ say như vậy rồi. Cảm ơn ông trời ban cho anh bạn cùng phòng tốt như vậy.” Phí Tử Ngang sung sướng mà cầm cốc cà phê, ưu nhã uống một ngụm.

Hai đứa kia nghe xong thiếu chút nữa ngã.

“Không thể nào? Anh Hai, anh có đúng là ở Paris lâu, thưởng thức trở nên có chút đặc biệt? Mạnh Niệm Kỳ nhà quê kia, anh lại còn xem như của báu?” Duẫn Thiên Kỳ nhin không được trợn trắng mắt.

“Mấy đứa đều nghe anh nói.” Phí Tử Ngang hiếm khi đột nhiên giận tái mặt. “Anh định sau này tử tế ở chung với bạn cùng phòng, cho nên không hy vọng nghe được lời nói xấu cậu ấy từ miệng mấy đứa. Biết chưa?”

Khó thấy được Vương tử từ trước đến nay dịu dàng ưu nhã có biểu tình nghiêm túc như vậy, Duẫn Thiên Kỳ đâu còn dám nói nữa, không thể làm gì khác hơn là nghe lời mà gật đầu.

“Tốt. Tống Tiệp em sao?”

“Em không thành vấn đề a.” Cậu dưới sự “khai sáng” của chồng yêu Cổ Văn Phong, đã sớm đối với Mạnh Niệm Kỳ đổi mới rất nhiều rồi.

“Tốt.” Phí Tử Ngang thoả mãn mà gật đầu, lại khôi phục biểu tình vui vẻ bình thường chuyện trò, bắt đầu cùng hai người nói chuyện phiếm.

Ngay khi ba người trò chuyện đến hăng say thì, có Vụ Thiếu Vân mệnh danh là “Hoa hậu trường Cao trung Hữu Thượng” thướt tha đi tới.

“Anh Phí, hoan nghênh trở về.”

Mỹ nhân khéo cười tươi đẹp làm sao, khiến Tống Tiệp cùng Duẫn Thiên Kỳ ở trong lòng thầm khen một câu.

Khen rằng, cùng Vương tử của chúng mình quả thực là một đôi trời sinh!

Vương tử cùng Công chúa, xứng nhất!

“Chị dâu, chị đã đến rồi, ngồi a.” Tổng Tiệp nói đùa.

“Tổng Tiệp, bạn đừng nói vậy.” Vũu Thiếu Vân trên mặt hơi đỏ.

“Tổng Tiệp không nói vậy a, anh Hai vừa tới, chị dâu lập tức mặt mày hớn hớn, khẩn cấp chạy qua.” Duẫn Thiên Kỳ cũng ồn ào theo.

“Anh Phí, anh còn không quản bọn họ.” Vũu Thiếu Vân hờn dỗi nhìn Phí Tử Ngang.

“Các em đừng quậy nữa. Thiếu Vân, em ngồi a.”

Vũu Thiếu Vân cười giòn mà ngồi xuống, sùng bái nhìn thiếu niên tuấn mỹ trước mặt.

Vũu gia cùng Phí gia có làm ăn qua lại, cha mẹ hai nhà thường vô tình hữu ý mà bóng gió cho hai người giao du.

Vũu Thiếu Vân mới mười bảy, chính là lúc có mối tình đầu.

Đối mặt Phí Tử Ngang như Vương tử đến từ cổ tích như vậy, tự nhiên là lòng tràn nguyện ý.

“Anh Phí, anh lần này sao đến Paris lâu vậy?”

“Bà nội người không thoải mái, anh liền ở lại chăm bà.”

Vũu Thiếu Vân biết bà nội Phí Tử Ngang là người Pháp, vẫn thường ở Paris. Hết hàng năm nghỉ hè sẽ gặp bà.

“Anh Phí thực sự là hiếu thuận.”

Duẫn Thiên Kỳ ở một bên cổ vũ. “Đúng vậy, chị dâu cần phải túm cho chắc, Vương tử bọn em là người đàn ông tốt cầm đèn lồng theo cũng không tìm thấy đó!”

“Ha ha... Cười chết người đi được!” Lôi Kinh ở một bên đột nhiên cười ha hả. “Tôi thấy là cầm đèn lồng theo cũng không tìm thấy được người đàn ông “nhỏ” chứ!”

“Mi há mồm gấu nói bậy bạ gì đó?” Duẫn Thiên Kỳ nóng nảy mà hung hăng vỗ bàn, thở phì phì mà nhảy dựng lên.

“Cậu chửi ai là gấu?” Lôi Kinh cũng nhảy dựng lên!

“Là chửi mi!” Duẫn Thiên Kỳ không cam lòng tỏ ra yếu kém mà trêu cậu ta.

Vóc người Duẫn Thiên Kỳ nhỏ nhắn xinh xắn, đứng bên người Lôi Kinh như ngọn núi nhỏ quả thực là một giới một vực, nhưng khí thế kiêu ngạo lại tuyệt không thua cậu ta. Hai người đối chọi gay gắt, có qua có lại, nhìn nhau nồng nhiệt.

Khi Mạnh Niệm Kỳ nhướn mày, chuẩn bị ngăn cản thì...

Xoảng...

Một quả bóng chày đột nhiên từ sân tập bay tới, đập vỡ cửa kính, phi thẳng về phía Vu Thiệu Vân...

“Cẩn thận!” Trong cảnh nghìn cân treo sợi tóc, Mạnh Niệm Kỳ đột nhiên nhào ra sau, một tay đẩy cô ra...

“A a a...”

Sự tình xảy ra quá mức đột ngột, ở trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, Phí Tử Ngang chỉ kịp thấy bóng dáng thiếu niên trong thủy tinh vỡ tung bay đầy trời, nhào lên...

Vu Thiệu Vân được “anh hùng cứu mỹ nhân” lông tóc vô thương.

Nhưng cô còn chưa bình tĩnh khỏi cơn hoảng hốt lại tinh mắt phát hiện, trên chân tay thiếu niên cứu cô đều bị thủy tinh cửa rách toé máu.

“Trời ạ anh bị thương! Em cùng anh qua phòng y tế.” Vu Thiệu Vân sốt ruột nói.

Mạnh Niệm Kỳ lắc đầu. “Không cần, một chút thương nhỏ mà thôi.”

“Thế nhưng anh rõ ràng chảy máu rồi, em giúp anh đi...”

“Tôi tự xử lý được.”

Ngay lúc Mạnh Niệm Kỳ đang chối từ thì, đột nhiên từ phía sau bị người tóm ngang ôm lấy!

“Ít lắm nhải!” Phí Tử Ngang cũng không nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ôm thiếu niên đi mất.

Trong nhà ăn đột nhiên một khoảng tĩnh mịch.

Mọi người ai cũng mắt chữ A mồm chữ O.

Vương tử không có đi cứu Công chúa, lại cứu đối thủ một mất một còn của mình?

Đây là đang diễn ra cái gì cùng cái gì a?

3. Chương 3

“Mau bỏ tôi xuống!” Mạnh Niệm Kỳ hỗn hển mà trừng mắt hắn!

“Không bỏ.” Phí Tử Ngang ôm cậu, nhìn không chớp mắt mà tiếp tục về phía trước.

“Cậu điên à? Người khác sẽ thấy chúng ta thế nào?” Mạnh Niệm Kỳ nghĩ đến bản thân vậy mà bị người kia dùng cách bế công chúa rời đi, thực hận không thể đào cái hầm mà chui vào.

“Điên chính là cậu! Không muốn sống nữa hả?” Phí Tử Ngang nghĩ đến một màn vừa rồi trong lòng còn sợ hãi, “Muốn anh hùng cứu mỹ nhân cậu còn sớm quá.”

Mạnh Niệm Kỳ nghĩ hắn không thích mình chạm vào bạn gái hắn, trong lòng hơi khổ, không khỏi lạnh lùng mà nói, “Đúng, tôi chính là nghĩ muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, liên quan gì đến cậu?”

“Như thế này liền khiến cậu hiểu chuyện gì liên quan đến tôi.” Phí Tử Ngang cũng lạnh lùng trả một câu.

“Cậu muốn làm gì?”

“Cậu nói coi?” Phí Tử Ngang dịu dàng cười.

Mạnh Niệm Kỳ nhin không được run lên một chút. Quạt cường như cậu cũng không nén nổi có chút không yên. Cậu rất rõ cá tính Phí Tử Ngang. Bình thường hắn luôn cười cười, một khi nổi giận lên, là ai cũng đỡ không nổi.

Mới trước đây cậu từng linh giáo qua một hồi. Có lần cậu muốn tặng thiếu gia quà, một mình chạy tới hồ nước bắt nòng nọc, thiếu chút nữa chết đuối.

Lần đó cậu bị thiếu gia la mắng một chút, mông còn bị hấn hung hăng đánh vài cái, hại cậu khóc đến rất thê thảm.

“Cậu... Cậu sẽ không như trước đây đối với tôi...”

“Cậu nói gì?” Phí Tử Ngang vẫn cười đến dịu dàng như vậy.

“Cậu...” Ngay khi Mạnh Niệm Kỳ muốn mắng mỗ hấn một chút, hai người đã đến phòng y tế.

“Bác sỹ, cậu ấy bị thủy tinh cửa, xin mau xem giúp cậu ấy.”

“Được, mau đưa cậu ấy lên giường.” Bác sỹ trưởng vội vàng bắt đầu kiểm tra miệng vết thương của cậu.

“Thế nào? Có nghiêm trọng không?” Phí Tử Ngang căng thẳng hỏi.

“Tạm tạm, miệng vết thương không sâu, không cắt đến mạch máu chính. May mấy mũi là được rồi.”

“Vậy phiền bác sỹ, may miệng vết thương đẹp một chút.”

“Thần kinh, tôi cũng không phải con gái, ai để ý vết thương may có đẹp không?” Mạnh Niệm Kỳ tức giận mà trừng mắt nhìn hấn một cái.

“Tôi để ý. Sau này là tôi muốn xem.” Phí Tử Ngang đồng dục nói.

“Câm miệng!” Mạnh Niệm Kỳ mặt đều đỏ, liền vội cúi đầu sợ hấn nhìn thấy.

Phí Tử Ngang dịu dàng cười, cưng chiều mà xoa xoa đầu cậu, “Mau nhắm mắt lại, bác sỹ phải tiêm gây tê. Cậu không phải sợ nhất là nhìn thấy kim tiêm sao?”

Không ngờ hấn còn nhớ. Mạnh Niệm Kỳ trong lòng đầy đau xót.

Mới trước đây mỗi lần tiêm chủng, đều là thiếu gia tự ở bên cậu, đỡ cậu, khiến cho cậu không còn sợ hãi.

Chỉ cần có thiếu gia ở bên cạnh, cậu có thể an tâm.

Nếu người có thể không cần lớn lên, có thể vĩnh viễn dừng lại ở thời thơ ấu vô ưu vô lo, không biết sẽ tốt biết bao nhiêu?

Mạnh Niệm Kỳ khổ sở mà nhắm chặt mắt lại.

Tiêm gây tê xong, bác sỹ cẩn thận khâu vết thương lại.

Bởi vì Mạnh Niệm Kỳ vẫn nhắm mắt, cho nên không thấy Phí Tử Ngang cùng bác sỹ trường bí mật bàn chuyện.

Qua một hồi lâu, Mạnh Niệm Kỳ mới nghe bác sỹ nói, “Rồi, may xong rồi. Nhớ kĩ lúc về không nêng đựng nước, để tránh vết thương nhiễm trùng.”

“Cám ơn bác sỹ.” Mạnh Niệm Kỳ mở mắt ra, lập tức thấy trên tay quần đến dày cộp.

Bằng một tảng lớn đến phát sợ!

Không thể nào? Cũng chỉ là chút thương nhỏ có cần thiết phải băng đến khoa trường như vậy không?

Mạnh Niệm Kỳ nghi hoặc nhìn bác sỹ.

Phí Tử Ngang mới không để cậu có thời gian đưa ra nghi vấn, vội hạ lệnh đuổi khách, “Bác sỹ, cám ơn ông. Ông bận thì đi đi.”

“A, đúng, tôi còn có việc phải làm, tôi bề bộn nhiều việc, bề bộn nhiều việc. Các cậu tự nhiên.” Bác sỹ ở trong nụ cười “dịu dàng” của Vương tử, vội vàng rời đi.

“Được rồi, kế tiếp có thể phải tính nợ của chúng ta.” Phí Tử Ngang đột nhiên sầm mặt.

Mạnh Niệm Kỳ tim nảy lên một cái.

Không, không thể nào? Hắn sẽ không muốn như trước đây chứ...

“Cậu... Cậu đừng xằng bậy! Tôi đã lớn, cậu không thể làm vậy với tôi! A a.... buông!”

Phí Tử Ngang không để ý giãy giụa của cậu, đem cậu lật người, lưu loát mà kéo quần cậu xuống...

Một cái mông vừa cong lại tròn lập tức hiện ra trước mắt.

Nơi này cùng thân thể màu tiểu mạch không giống nhau, cái mông không có trải qua những ngày phơi nắng hiển nhiên trắng nõn vô cùng đến mê người.

Hô hấp Phí Tử Ngang cứng lại.

Đẹp quá, đẹp đến khiến cho hấn hận không thể cúi đầu hung hăng cắn lên một miếng!

Nhưng hiện tại, hấn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Bốp... Bốp.

Mông Mạnh Niệm Kỳ bị đánh liên tục từng cái từng cái một.

“A a... buông! Khốn kiếp! Đừng đánh!”

“Hừ, về sau còn dám không để ý nguy hiểm cho bản thân, cứu người lung tung không?” Phí Tử Ngang không dừng động tác trừng phạt, vừa đánh vừa lạnh lùng hỏi.

“Liên quan cái rắm đến cậu! Cậu có đáng chết tôi, tôi vẫn muốn cứu cô ta!” Mạnh Niệm Kỳ quật cường nói.

“Cậu còn không chịu nhận sai?” Phí Tử Ngang nghĩ cậu có ý với Vu Thiệu Vân, ghen tuông lại càng không yên lòng, khiến hấn lại xuống tay không lưu tình chút nào!

Bốp... Bốp...

Cái mông trắng nõn bị đánh cho hồng rực cả, thoát nhìn rất đáng thương.

A a... đau quá!

Mạnh Niệm Kỳ đau đến hai mắt đầm lệ, nhưng miệng vẫn không chịu lên tiếng cầu xin tha thứ.

Phí Tử Ngang đánh một lúc, thấy thiếu niên đem mặt chôn trong gối, thân thể càng không ngừng run rẩy, nhưng chết cũng không lên tiếng.

Hấn trong lòng râm ran, lập tức đem cậu kéo lại gần, ôm vào lòng, động tác nhẹ nhàng nâng mặt cậu lên...

Thiếu niên chính là hung tợn từng hấn.

Nhưng đôi mắt đen ngập lệ này, cái mũi hồng hồng này, lại cực kì đáng yêu giống cún con, khí thế cực kì suy yếu của cậu, khiến cho Phí Tử Ngang thấy lại càng yêu.

“Quý thích khóc.”

“Ai khóc? Tôi không có.”

“Cậu mỗi lần đều nói như vậy, rõ ràng khóc đến nước mắt nước mũi tùm lum, lại luôn nói mình không khóc. Quý xấu.” Phí Tử Ngang cứng chiều mà nhéo nhéo mũi cậu.

“Tránh ra đi! Tôi mới không như cậu! Bạch tuộc không máu không lệ!”

Cũng khó trách Mạnh Niệm Kỳ giận như vậy.

Thiếu gia tính tình tốt cả ngày luôn mỉm cười, mặc kệ gặp chuyện gì cũng như không thể dả kích hấn. Hấn cùng cậu từ nhỏ lớn lên bên nhau, nhiều lần thấy thiếu gia giận dữ khó chịu, nhưng cho tới giờ còn chưa từng thấy hấn rơi nước mắt.

Tức chết người đi được!

Bạch tuộc! Hấn nhất định là bạch tuộc đầu thai!

Phí Tử Ngang nghe vậy quả thực dở khóc dở cười.

Nghĩ hấn đường đường là Tường vy Vương tử thế mà lại bị miêu tả thành bạch tuộc không máu không lệ. Thật là oan a!

“Ai nói tôi không máu không lệ? Khi đó tôi cùng pa pa xuất ngoại không ở nhà, chờ lúc quay về phát hiện Tiểu Kỳ đã rời nhà tôi rồi, tôi chính là khóc suốt ba ngày ba đêm, ăn không nổi một miếng cơm đó.”

Mạnh Niệm Kỳ kinh ngạc mở to mắt. “Gạt... Gạt người...”

Không có khả năng!

Mình chỉ là con của một người hầu, hấn mới không có khả năng để ý mình như vậy!

Mạnh Niệm Kỳ, mày phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng bị hấn lừa, công tử có tiền bọn họ chính là giở trò trên chóc mày thôi!

Chẳng lẽ mày đã quên bài học kinh nghiệm đau đớn của mẹ sao? Mày ngàn vạn lần không thể tin hấn!

“Tôi không có lừa cậu, Tiểu Kỳ.” Phí Tử Ngang khẽ vuốt mặt cậu, đôi mắt màu lam tình ý rõ rệt mà nhìn chăm chú cậu, dịu dàng nói, “Cho đến về sau tôi mới biết, hóa ra tôi không thể chịu được việc không có cậu... Trong lòng tôi thề, chờ tôi trưởng thành, tôi nhất định phải tìm cậu, không bao giờ để cậu rời xa tôi nữa...”

Lời thiếu niên khiến Mạnh Niệm Kỳ lòng run rẩy.

Hắn đang nói cái gì?

Hắn rốt cuộc là có ý gì?

Hắn là coi mình như bạn chơi đùa thơ ấu, hay xem mình là...

Ngay lúc Mạnh Niệm Kỳ trong lòng đau khổ đấu tranh, Phí Tử Ngang đã giải đáp nghi vấn của cậu.

“Tiểu Kỳ...”

Thiếu niên phát ra tiếng thở dài nỉ non, cúi đầu liến hôn môi cậu...

Mạnh Niệm Kỳ cả người run rẩy.

Nụ hôn cậu điên cuồng khát khao, khiến cho đầu óc cậu trống rỗng.

Ngay khi đôi môi xinh đẹp như đóa tường vy lại sắp hôn lên môi cậu...

Rầm! Cửa phòng y tế bị dùng sức mở ra...

“Anh Cả! Anh không sao chứ?”

Giọng oang oang của Lôi Kinh khiến Mạnh Niệm Kỳ rất hoảng sợ!

Trời ạ! Mạnh Niệm Kỳ, mày đang làm gì? Lại ở trong phòng y tế cùng đối thủ một mắt một còn hôn môi, vạn nhất bị thấy, mày còn ở lại trường kiểu gì nữa đây?

Mạnh Niệm Kỳ không thể tha thứ cho ý chí không kiên định của mình, vội vàng dùng sức đẩy Phí Tử Ngang, kéo chần đem mình bọc kỹ!

Phí Tử Ngang ảo não mà cười khổ một chút.

Ai, cơ hội tốt như thế liền uống phí mà biến mất. Tiểu Kỳ khẳng định sẽ lại càng thêm phòng bị mình.

“Anh Cả, anh ở bên trong hả?” Lôi Kinh ở trước bình phong trắng gọi to.

“Anh Cả, anh không sao chứ?” Cổ Vân Phong cũng đến.

Vì sợ hai người vừa vặn đụng Tử Ngang, Mạnh Niệm Kỳ quyết định làm họ rời đi.

“Tôi đang nghỉ. Các cậu không cần vào...”

Nhưng lời Mạnh Niệm Kỳ còn chưa nói xong, Lôi Kinh cùng Cổ Vân Phong đã lo lắng mà chạy vào!

Xong rồi... Vụ này ồn ào rồi. Mạnh Niệm Kỳ nhin không được đảo cặp mắt trắng dã.

“Phí Tử Ngang!” Lôi Kinh hét lớn một tiếng, hung hăng mà trừng mắt gã công tử mình xem thường nhất.

Mỗi lần thấy sự sùng bái cùng vẻ thân thiết của Duẩn Thiên Kỳ đối với hắn, cậu ta liền lòng tràn đầy khó chịu.

Hừ, cái loại mặt trắng này có cái gì đáng sùng bái? Bất quá chỉ là bộ dạng đẹp một chút, trong nhà có tiền một chút, có gì đặc biệt hơn người chứ?

“Mi như thế nào lại ở đây? Mi có phải muốn hãm hại anh Cả của bọn ta không? Nói cho mi, có Lôi Kinh ta, mi đừng mơ đụng đến một cọng lông tơ của anh Cả!” Lôi Kinh hai tay giang rộng, chắn ở trước giường Mạnh Niệm Kỳ.

Phí Tử Ngang biết người anh em này của Tiểu Kỳ đối với cậu trung thành và tận tâm, nghe vậy cũng không giận, ngược lại cười cười mà nói, “Đừng hiểu lầm, tôi là tới chăm sóc Tiểu... Ày, bạn Mạnh.”

“Chăm sóc anh ấy? Hừ, mi có lòng tốt vậy hả? Khinh ta là con nít ba tuổi dễ lừa phỉnh?” Lôi Kinh tin hắn mới có quỷ.

Ai chẳng biết Thượng Lạc Hữu Thượng là kẻ thù truyền kiếp, hiện giờ Phí Tử Ngang còn muốn tranh ngai vàng Hội trưởng với anh Cả, như thế nào sẽ có lòng tốt tới chăm anh ấy chứ?

“Bạn Mạnh thấy việc nghĩa hăng hái làm, đã cứu bạn học nữ của bọn tôi, tôi đương nhiên phải tạ ơn cậu ấy tử tế. Huống chi hai bọn tôi vẫn là bạn cùng phòng, chăm cậu ấy đương nhiên không thể thoái thác.”

“Hừ, không cần! Anh Cả của bọn tôi bọn tôi tự chăm.” Cổ Vân Phong cũng đi ra chắn phía trước.

Cậu ta cùng Lôi Kinh giống nhau, cũng không thích thấy gã mặt trắng này.

Nghĩ ngày hôm qua hấn gần gũi vợ Tổng Tiếp của cậu ta, nói đến thì là một vẻ sùng bái, cậu ta liền ghen đến sắp điên rồi! Ngay tại trận mần cậu ấy đến khóc lóc xin tha thứ.

“Các cậu đừng ồn!” Mạnh Niệm Kỳ bị ba bọn họ khiến sắp phát điên, cậu cẩn thận xuống giường, “Tôi cũng không phải tàn phế, tôi tự chăm sóc được bản thân.”

“Trời ạ! Anh Cả, thương thể của anh thực rất nghiêm trọng hả?” Lôi Kinh nhìn đến đồng băng to sù sụ trên tay trái Mạnh Niệm Kỳ, không khỏi căng thẳng mà kêu to!

“Tôi không sao. Một chút thương nhỏ mà thôi.”

“Không đúng! Chút thương nhỏ sao có thể băng thành như vậy.” Cổ Vân Phong lo lắng nhàu mày, “Lang băm Hữu Thượng cũng không biết có đáng tin không, em thấy vẫn là vào bệnh viện lớn trong thành phố khám đi.”

“Không cần. Đừng ngạc nhiên, tôi không sao, hai cậu về trước đi, đừng muộn học.” Mạnh Niệm Kỳ thản nhiên nói.

“Nhưng mà...”

“Lời của tôi các cậu không nghe?” Mạnh Niệm Kỳ sắc mặt trầm xuống.

“Nghe! Nghe! Bọn em sao dám không nghe lời anh Cả chứ?” Cổ Vân Phong thấy anh Cả giận tái mặt, vội vàng kéo tay áo Lôi Kinh, “VẬY anh Cả anh nghỉ ngơi tốt nhé, bọn em đi, buổi tối về kí túc lại gặp anh.”

“Ừm.” Mạnh Niệm Kỳ gật gật đầu.

Đợi cho hai cái tên Trình Giảo Kim đi cả, Phí Tử Ngang lập tức bước dài tới, cười tủm tỉm nói, “Tiểu Kỳ, giờ không có ai, chúng ta lại tiếp tục nhé?”

Bộp!

Một cái gối hung hăng đập lên khuôn mặt toàn bộ trường bầu là được hoan nghênh nhất!

Mạnh Niệm Kỳ trở lại kí túc xong, không biết có liên quan đến chuyện gây tê không, lại ngủ một giấc đến tối.

Sau khi tỉnh lại, cậu phát hiện trong phòng cũng không có người.

Trong lòng không biết là cảm thấy thoải mái hay mất mát.

Nghĩ tới sáng nay nếu không phải Lôi Kinh cùng Cổ Vân Phong xông vào, mình cùng người kia sẽ...

A a a! Không được! Không thể nghĩ nữa!

Mạnh Niệm Kỳ lắc đầu, không cho phép bản thân lại lâm vào mộng tưởng hão huyền đáng sợ này nữa.

Nhớ kĩ! Mạnh Niệm Kỳ, mày cùng hắn là người hai thế giới, tuyệt đối không thể cùng xuất hiện!

Vì để cho mình tỉnh táo lại, cậu vào phòng tắm, chuẩn bị dùng nước lạnh lau người cho tốt. Cậu chậm rãi đem quần áo từng thứ cởi ra, lại dùng khăn lông quấn quanh thân dưới.

Cậu vốn muốn gội đầu, nhưng lại sợ băng bị nước làm ướt.

Quên đi, vẫn là bỏ chút tiền mai đi hiệu cắt tóc của trường gội vậy.

Ngay lúc Mạnh Niệm Kỳ đem khăn ướt chuẩn bị lau người thì, cửa phòng tắm lại không hề báo trước mà mở ra...

Phí Tử Ngang đứng ngay sau lưng cậu.

Ánh mắt hai người trong kính gặp nhau...

Mạnh Niệm Kỳ như bị phép thuật vô hình đóng băng, không thể dời mắt khỏi cửa.

Phí Tử Ngang đi lên trước, cho đến lúc dán chặt vào tấm lưng trần trụi của cậu.

“Bác sỹ trưởng đã dặn vết thương không thể đụng nước, tôi giúp cậu gội đầu nhé...”

Hơi thở như mang theo mùi hoa tường vy ở sau mình, tiếng nỉ non của thiếu niên ở bên tai khiến cho Mạnh Niệm Kỳ toàn thân tê dại.

Cậu cắn chặt răng khắc chế sự run rẩy của mình, “Không cần! Cậu đi ra ngoài, tôi tự có thể xử lí!”

“Đừng cậy mạnh, mau ngồi xuống.” Phí Tử Ngang cường chế đem cậu ngồi trên ghế, không phân bua mà cầm dầu gội bắt đầu giúp cậu gội đầu.

Ngón tay thon dài của thiếu niên qua lại trong tóc cậu, lòng bàn tay mềm mại xoa bóp da đầu, lực dùng vừa đủ, khiến cho Mạnh Niệm Kỳ không tự giác mà nhắm mắt lại, phát ra tiếng rên rỉ như mèo...

“Ừm ư...”

“Thoải mái không?”

“Hừm... Thoải mái...”

Dáng thiếu niên như làm nũng khiến Phí Tử Ngang vừa yêu vừa thương, nhịn không được ở sau tai cậu thở dốc mà nói, “Tôi có thể khiến cậu càng thoải mái a...”

Đầu ngón tay vốn xoa bóp da đầu, lại xoa bóp tiếp đến cổ, bả vai, lưng, eo...

A... Thoải mái... Rất thư thái...

Ngay lúc Mạnh Niệm Kỳ khoan khoái đến sắp ngủ mất, thân dưới đột nhiên bị nắm lấy một phen...

“A...” Trời ạ! Hắn... Hắn đang sờ đâu đó?

Con sâu ngủ hoàn toàn bị dọa chạy mất rồi! Mạnh Niệm Kỳ mở to mắt.

“Chắc chắc, bảo kiểm này của Tiểu Kỳ thật đúng là không nhỏ...” Phí Tử Ngang vừa bắt đầu chà xát trên “vũ khí”, lại như trêu chọc mà nói.

“Ha a... Cậu... Cậu mau buông tôi ra...”

“Thật sự muốn tôi buông ra? Nhìn thẳng em của cậu giống như không muốn nói vậy a...” Phí Tử Ngang xóc khăn lông ở thân dưới cậu lên, khiến cho thứ “bỗng nhiên ngóc lên” cao chót vót không che đậy kia phơi bày trước mắt hắn...

Ô... Để cậu chết luôn đi!

Rõ ràng trước kia một đồng gái già gái non đến dụ dỗ cậu, cậu đều thờ ơ. Vì cái gì bị kẻ kia chà mất cái liên cứng đến sắp nổ?

Mạnh Niệm Kỳ quả thực đối với thằng em không có chí khí của mình căm thù đến tận xương tủy!

Nhưng hận cứ hận, từ bỏ phận được thủ dâm truyền đến khoái cảm thật lớn, Mạnh Niệm Kỳ lại chưa bao giờ trải qua...

Tiêu-hồn-mòn-cốt!

Trong óc Mạnh Niệm Kỳ đột nhiên hiện lên mấy từ này.

Bàn tay thiếu niên vô cùng có kĩ xảo mà từ đỉnh quy đầu cậu thẳng tới phần gốc, lại từ gốc chà xát lên đỉnh, cứ như vậy tới tới lui lui, khiến cho Mạnh Niệm Kỳ còn chưa trải qua thử thách tình yêu quả thực thoải mái đến lên trời!

“A a... Không... Đừng a...”

“Thả lỏng... Cứng à... Đừng cự tuyệt sự sung sướng... Tôi sẽ khiến cậu thực thoải mái...”

Không được, thư thái quá, thoải mái khiến người ta chịu không nổi...

“A a... Không... Không được... Tôi... Tôi... a a...”

Một luồng dịch bắn tung ra, Mạnh Niệm Kỳ rốt cuộc nhịn không được khoái cảm mạnh mẽ chịu không nổi mà bắn tinh!

4. Chương 4

Ánh mặt trời vô cùng sáng lạn.

Lòng thiếu niên cũng vô cùng suy sụp.

Nghĩ đến hành vi hoang đường tối qua, Mạnh Niệm Kỳ liền muốn đập vào tường cho rồi!

Mình có phải điên rồi không? Mình như nào lại để hắn làm ra hành vi mất thể diện với mình như vậy!

Lại... Lại bắn tinh trong tay hắn?

A a a! Để tôi chết đi!

Mạnh Niệm Kỳ thật sự không dám đối mặt Phí Tử Ngang, sáng sớm liền trốn chạy, ngay cả bữa sáng cũng không ăn mà đi thẳng đến phòng học.

Hô... Như vậy là được rồi. Ít nhất ban ngày không cần nhìn thấy kẻ kia, có chuyện gì chờ buổi tối giải quyết đi.

Mạnh Niệm Kỳ đem túi sách thả xuống, ở chỗ ngồi hàng cuối cùng ngồi xuống, thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm.

May mắn cậu cùng Phí Tử Ngang không cùng lớp, nếu không thì cậu chỗ nào cũng phải nhìn thấy hắn, vậy cậu tuyệt đối sẽ phát điên.

Không được, xem ra vẫn là đi nhờ vả phó hiệu trưởng một chút, xem có thể giúp mình đổi kí túc hay không, cậu không thể tiếp tục ở cùng “phần tử khủng bố” kia được.

Nguy hiểm, rất nguy hiểm!

Reng~ Reng~

Tiếng chuông vào học vang lên.

Sáng nay là hộc lớp, cô giáo Vương của Mạnh Niệm Kỳ vừa đi vào, liền lộ ra một vẻ mặt tươi cười bất ngờ.

Cô Vương là một người phụ nữ trung niên chừng năm mươi, bình thường luôn làm vẻ nghiêm túc, nói năng thận trọng. Như thế nào hôm nay lại cười như hoa thế kia?

“Hi, cô Vương nhất định tối qua được chồng cô tiêm thuốc bổ cho rùi!”

“Nhất định là thế, bằng không làm nào lại cười như mê gái thế kia?”

“Chồng cô ấy nếu mỗi ngày đều cố gắng như vậy, ngày nào chúng ta cũng ổn rồi.”

Mấy bạn nam ở dưới lú rú bàn luận.

“Các em xin yên lặng!” Cô Vương gõ gõ bàn, tươi cười đầy mặt mà nói.

“Hôm nay cô vô cùng vinh hạnh giới thiệu với các em một bạn học mới vào lớp chúng ta, thành tích của em ấy chẳng những xuất sắc, đạo đức lại hơn người, có thành tích cao, chọn trong một vạn học sinh tốt, lại từng vinh quang giành được...”

Nghe cô Vương lưu loát nói một tràng, tất cả học sinh đều bắt đầu thì thầm với nhau.

“Oa, là người nổi tiếng nào a? Lại có thể khiến cô Vương mắt mọc trên đỉnh đầu thành ra như vậy?”

“Đúng thế, hơn nữa sao khai giảng một tháng rồi mới đi học?”

“Gi? Chẳng lẽ là Tường vy Vương tử?”

“Không có khả năng đâu! Vương tử luôn cùng lớp với Tống Tiệp cùng Duẫn Thiên Kỳ, như thế nào có thể đến lớp chúng ta?”

“Đúng thế, nói cũng đúng. Thật đáng tiếc quá, nếu Vương tử có thể học cùng chúng ta, những người khác nhất định hâm mộ chúng ta chết mất!”

Mọi người bàn luận sôi nổi, Mạnh Niệm Kỳ lại đang đắm chìm trong “ác mộng” tối qua, căn bản không chú ý cô cùng các bạn đang nói cái gì.

“Được rồi, cô biết các em nhất định sốt ruột muốn gặp bạn học mới, vậy chúng ta vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh bạn nào~” Cô Vương hưng phấn không ngừng vỗ tay.

Một mỹ nam như hoa chết người không đèn mạng nhanh nhẹn đi vào phòng...

“Các bạn xin chỉ giáo thêm.”

Phí Tử Ngang vừa hiện thân, cả phòng nhất thời như nổ tung!

“A a a! Vương tử!”

“Là Tường vy Vương tử!”

“Không thể tin Tường vy Vương tử lại học cùng lớp chúng ta! Tổ phải nhanh nói cho mấy đứa khác, để bọn nó hâm mộ chết thôi!”

Các học sinh đều lấy di động ra chụp ảnh, cô Vương chẳng những không ngăn, còn hưng phấn mà tranh chụp ảnh với Vương tử, cảnh tượng quả thực so với concert của Thiên Vương Idol còn náo nhiệt hơn!

“Có nhầm không? Phí Tử Ngang này nghĩ mình là siêu sao Thiên Vương à? Làm ồn ào như vậy! Vênh váo!” Học sinh Thượng Lạc không đồng tình mà nói.

“Kì lạ, nghe nói Phí Tử Ngang cùng Tống Tiệp, Duẫn Thiên Kì từ trước đến nay là Mạnh không rời Tiêu*, như thế nào lại đột nhiên chuyển đến lớp mình?”

“Ai biết? Công tử nhà có tiền đều là biến thái có mới nói cũ! Chúng ta tuyệt đối không thể để hắn sống yên.”

“Đúng, cái này gọi là thiên đường có đường mi không đi, địa ngục không cửa lại đâm đầu vào! Tuyệt đối phải cho hắn biết lợi hại của Thượng Lạc chúng ta! Anh Cả, anh nói đúng không?”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Mạnh Niệm Kì trên mặt bình tĩnh không dao động. Tựa như sự xuất hiện của Phí Tử Ngang một chút cũng không ảnh hưởng đến cậu.

Oa, đây mới là anh Cả của chúng ta! Thấy biến không sợ hãi, Thái Sơn sụp trước mặt cũng không đổi sắc! Đẹp trai ngậy người!

Học sinh Thượng Lạc đối với anh Cả bọn họ càng thêm sùng bái!

Mọi người không ngờ là, trên thực tế, Mạnh Niệm Kì mặt không phải không đổi sắc, mà là trợn mắt há hốc mồm!

Nhìn Phí Tử Ngang được mọi người vây quanh, Mạnh Niệm Kì đầu trống rỗng, đã không biết làm cái phản ứng gì.

“Được rồi, được rồi, các em đừng kích động, nhanh về chỗ đi!” Cô Vương vỗ vỗ tay, cười tươi như hoa cúc mà nói: “Trò Phí, em thích ngồi chỗ nào? Tự chọn đi.”

“Cô, em người hơi cao, ngồi phía trước sợ cản các bạn khác, vẫn là ngồi hàng cuối đi.”

“A, trò Phí thực sự là quan tâm chu đáo a. Vậy em cứ ngồi cạnh Mạnh Niệm Kì nhé, các em không phải là bạn cùng phòng sao? Em ấy giờ bị thương, em vừa vặn có thể chăm sóc em ấy.”

“Cám ơn cô, có thể ngồi cùng bạn Mạnh, thật sự là quá tốt...” Phí Tử Ngang mỉm cười mà đi đến phía cuối phòng, tư thế tao nhã mà ngồi chỗ trống cạnh Mạnh Niệm Kì.

Mạnh Niệm Kì giờ phút này đã hoàn hồn từ trong khiếp sợ cực độ!

Này đúng là tên âm hồn không tan mà! Có phải muốn đem mình bức đến điên không a?

Mạnh Niệm Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi trừng hấn.

“Bạn Mạnh, bạn làm sao vậy? Biểu tình thống khổ như vậy, có phải miệng vết thương làm đau không? Cô ời!” Phí Tử Ngang đột nhiên đứng dậy, “Tay bạn Mạnh bị thương, em muốn ngồi cùng bàn với bạn ấy. Như vậy em mới có thể giúp bạn ấy lật sách. Xin hỏi có thể chứ ạ?”

“Ồi chào! Đương nhiên có thể chứ! Trò Phí thật sự là rất biết nghĩ cho mọi người. Các em, các em phải học bạn Phí sự yêu thương không vụ lợi này nhé.”

“Vương tử thật sự là một người tốt a!”

“Đúng vậy, ngay cả đối thủ một mất một còn của mình còn quan tâm như vậy.”

“Thật không hổ là Vương tử chúng ta sùng ái a! Người đẹp tâm còn đẹp hơn!”

Gian kế của Phí Tử Ngang thực hiện được, vui vui vẻ vẻ mà đem bàn xê qua.

Mạnh Niệm Kỳ thiếu chút nữa ức đến hộc máu: “Cái gì yêu thương không vụ lợi? Rõ ràng là quỷ kế đầy mình!”

“Quỷ kế gì?” Phí Tử Ngang chớp chớp đôi mắt màu lam đẹp đẽ, vô tội mà nhìn cậu: “Tiểu Kỳ chẳng lên không vui khi chúng ta có thể cùng lớp lại cùng bàn?”

“Quỷ mới vui được!”

“Quá đáng quá đó, tôi chính là vui muốn chết!”

Phí Tử Ngang cười so với mặt giời còn sáng lạn hơn, khiến Mạnh Niệm Kỳ thiếu chút nữa không mở mắt ra được.

Cái gọi là “Đưa tay không đánh người đang cười”, Mạnh Niệm Kỳ mắng cũng không được, đánh cũng không xong, thật đúng là không biết bắt chệt hấn như nào cho phải.

Họp lớp xong, tiếp theo chính là tiết hóa.

Thầy hóa Lục Thư Đình đúng giờ đi vào lớp.

Cậu liếc một cái liền thấy Phí Tử Ngang lúc trước cùng cục cưng Vương Vũ Kiệt của cậu hôn môi, trong lòng vừa không thích vừa nghi hoặc. “Phí Tử Ngang? Em sao lại ở đây?”

“Thầy, em đã chuyển đến lớp này. Về sau còn phải nhờ thầy chỉ giáo nhiều hơn.” Phí Tử Ngang biết quan hệ của anh ta cùng người anh em tốt Vương Vũ Kiệt, tự nhiên thái độ đối với anh ta so với giáo viên bình thường còn thân thiện hơn.

Nhưng Lục Thư Đình lòng tràn đầy ghen tuông cũng không chịu thua, liên tục ra rất nhiều đề khó, gọi Phí Tử Ngang lên bảng trả lời.

Quả tim Mạnh Niệm Kỳ vô cớ gào lên.

Trời ạ, khó như vậy, người kia giải sao nổi?

Im, Mạnh Niệm Kỳ, mày lo cái gì? Hắn không giải được càng tốt, để cho cái tên kiêu căng này tịt ngay tại chỗ mới tốt! Trong lòng rõ ràng nghĩ vậy, nhưng Mạnh Niệm Kỳ vẫn căng thẳng nhìn chăm chăm bảng.

Phí Tử Ngang mỉm cười, tao nhã thông dong mà đi đến trước bảng đen, ở trong các kiểu ánh mắt chờ mong, sùng bái cùng chờ mong xem kịch vui, cầm lấy phấn, bắt đầu thoăn thoắt giải đề.

Phí Tử Ngang bài vở tuy không có được bằng học sinh thiên tài Duẫn Thiên Kỳ kia, nhưng cũng là học sinh trường năng khiếu, giải vấn đề loại này vẫn rất thành thạo.

“Tốt lắm, đều làm đúng.” Lục Thư Đình vừa lòng mà gật gật đầu.

Cậu tuy rằng đối với Phí Tử Ngang lòng vẫn tồn tại khúc mắc, nhưng nhìn học trò có thể đem hóa học học đến tốt như vậy, tâm lý vẫn là cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Oa, Vương tử thật là lợi hại nhé!”

“Thần tượng a!”

Học sinh Hữu Thượng đều nhiệt liệt vỗ tay.

“Xì, cũng không phải đạt giải thưởng hóa học, đắc ý cái gì a.”

“Đúng vậy, loại vấn đề nhi đồng này, anh Cả bọn tôi cũng biết a.”

“Đúng vậy, anh Cả chính là nổi tiếng bậc nhất toàn bộ Thượng Lạc bọn tôi đó!”

Đối với ca ngợi của học sinh Thượng Lạc, Mạnh Niệm Kỳ cũng không tự đại đến cho rằng mình có thể thắng nổi Phí Tử Ngang.

Dù sao giáo viên cùng trang thiết bị giữa hai trường còn xa nhau một khoảng lớn, này cũng là chuyện thực không thể tránh được mà phải thừa nhận.

Từ sau khi Cao trung Thượng Lạc cùng cao trung Hữu Thượng xác nhập xong, cậu một mực quan sát ngôi trường Hữu Thượng này.

Phát hiện đội ngũ giáo viên của họ vô cùng vững chắc, phương thức dạy học cũng vô cùng tự do cởi mở, đầy đủ khuyến khích sáng tạo và tư duy.

Tuy rằng có nhiều công tử có tiền cùng thiên kim xa xỉ kiêu căng, không chuyên tâm bài vở, nhưng không thể phủ nhận, Hữu Thượng vẫn có rất nhiều học sinh xuất sắc chẳng những có học vấn, kiến thức cũng rất rộng, vô cùng đáng giá để học sinh Thượng Lạc học tập.

Nếu học sinh hai trường có thể vứt bỏ thành kiến, ở chung tử tế hòa hợp, nhất định có thể học tập ưu điểm của đối phương.

Xem ra, cậu phải nghĩ cách, làm nào tiêu trừ thành kiến của hai bên.

Không nghĩ Mạnh Niệm Kỳ còn chưa có nghĩ ra cách loại bỏ thành kiến hai bên, liền xảy ra một chuyện lớn, khiến cho hai bên giằng co càng thêm kịch liệt!

Reng~ Reng~

Giờ nghỉ trưa đã đến, khi các học sinh đang muốn rời đi thì, đột nhiên một đại mỹ nhân xinh đẹp không thể so bì tới phòng học lớp hai năm ba.

“Oa, Vũ Thiếu Vân đến kìa.”

“Nhất định là đến tìm Vương tử.”

“Nói thừa, không lẽ đến tìm cậu?”

“Xin hỏi...” Vũ Thiếu Vân đứng ở cửa phòng thẹn thùng nói, “...Bạn Mạnh Niệm Kỳ có ở đây không?”

Bùm...

Nam sinh Hữu Thượng tất cả đều lộn thành từng mảnh.

Có làm không? Hoa hậu trường Hữu Thượng chúng ta thế mà lại tìm anh Cả Thượng Lạc?

Nhưng nam sinh Thượng Lạc vừa nghe liền hưng phấn, lập tức chen tới cửa!

“Chắc! Vưu Thiếu Vân, xem như em tinh mắt!”

“Đúng, mau vớt Phí Tử Ngang cái tên mặt trắng kia, nhảy vào lòng anh Cả nam tử hán của bọn anh đi!”

Mấy nam sinh lời nói trắng trợn thiếu chút nữa đem Vưu Thiếu Vân dọa chạy, cô nắm tay, căng thẳng hỏi, “Xin... Xin hỏi bạn Mạnh Niệm Kỳ ở đây không?”

“Ồ, ồ, anh Cả bọn anh có ở trong.”

“Anh Cả, ngoài cửa có người tìm anh.”

Phí Tử Ngang cùng Mạnh Niệm Kỳ vốn còn đang đấu võ mồm, vừa nghe thấy tiếng gọi, đồng loạt ngẩng đầu lên...

“Ai a?” Mạnh Niệm Kỳ nghi hoặc hỏi.

“Anh qua xem sẽ biết.”

Mạnh Niệm Kỳ vừa đứng lên đi ra cửa, Phí Tử Ngang cũng đi theo sau mônng cậu.

“Là bạn?” Mạnh Niệm Kỳ vừa thấy Vưu Thiếu Vân, hơi hơi nhú mày, “Tìm tôi có việc sao?”

“Em...” Khuôn mặt xinh đẹp của Vưu Thiếu Vân hơi hơi đỏ lên, một đôi mắt to ngập nước lúng liếng đưa tình mà nhìn cậu, “Em là đến cảm ơn anh hôm qua đã cứu em.”

“Tiện tay làm thôi, không cần cảm ơn gì.” Mạnh Niệm Kỳ thản nhiên nói.

“Em biết anh sẽ không để chuyện này trong lòng, nhưng hại anh bị thương, em rất băn khoăn. Vết thương của anh nghiêm trọng không?”

“Không có gì, khâu mấy mũi thôi.”

“Trời ơi.” Vưu Thiếu Vân nghe vậy buồn bã mà che miệng lại, nước mắt cũng nhanh rơi xuống.

Mỹ nhân vành mắt rưng rưng, dáng vẻ khổ sở động lòng người, khiến cho cả đám nam sinh, chẳng phân biệt Thượng Lạc hay Hữu Thượng, tất cả đều say sưa nhìn...

“Thật sự rất có lỗi. Em chẳng có tài cán vì anh làm cái gì đó, cho nên liền nấu một nồi canh cho anh bồi bổ thân thể, đối với vết thương rất có ích cho việc phục hồi như cũ.” Vưu Thiếu Vân đưa cặp lồng trên tay cho cậu.

“Thật sự không cần.” Mạnh Niệm Kỳ thản nhiên cự tuyệt.

“Nhưng em hầm mấy giờ liền...” Vưu Thiếu Vân đáng thương nhìn cậu.

“Ôi chao, anh Cả, anh hãy nhận đi mà.”

“Đúng vậy! Anh Cả, đừng không hợp tình hợp lý như vậy.”

Ngay cả học sinh Thượng Lạc cũng nhìn không nổi, đều ồ ồ ào.

Mạnh Niệm Kỳ nghĩ thầm nhanh thoát thân thôi, đành bất đắc dĩ nhận lấy. “Được, tôi nhận, cảm ơn bạn.”

“Vậy anh phải uống hết nhé. Em ngày mai còn có thể đến nữa, quán gia của em nói, phải uống liên tục một tuần mới có hiệu quả.”

“Cái gì? Đừng, bạn không cần lại...”

“Em đi đây! Mai gặp!” Vưu Thiếu Vân không đợi Mạnh Niệm Kỳ nói hết lời, liền chạy nhanh đi mất.

Đợi cho Vưu Thiếu Vân đi, cả phòng học lập tức lâm vào đại chiến!

“Ha ha, nhìn thấy chưa? Vẫn là anh Cả bọn tôi có mị lực nhỉ?”

“Đúng, ngay cả hoa khôi Hữu Thượng các cậu cũng ve vãn anh Cả bọn tôi rồi!”

“Nói láo! Vưu Thiếu Vân chỉ là đến bày tỏ lòng biết ơn mà thôi, ai sẽ coi trọng đám nhà quê Thượng Lạc bọn mi chứ?”

“Đúng, bọn mi cũng xứng? Ngay cả xách giày cho hoa khôi của bọn này còn không xứng!”

“Mi nói cái gì? Có gan lặp lại lần nữa!”

“Có nói một trăm lần nữa cũng dám!”

Đội ngũ hai bên ồn đến túi bụi, mắt thấy sẽ bùng nổ một cuộc đại chiến!

“Toàn bộ câm cho tôi!” Phí Tử Ngang cùng Mạnh Niệm Kỳ trăm miệng một lời!

Có lệnh của anh lớn, học sinh hai bên mới tức giận bất bình mà câm miệng.

Mạnh Niệm Kỳ thản nhiên nói, “Giữa trưa không muốn ăn cơm thì đi dọn WC.”

Phí Tử Ngang cũng cười nói, “Đúng, nếu mọi người tinh lực dư thừa như vậy, vườn hoa sau núi cũng có thể qua giúp làm cỏ.

“Ôi chào! Đói chết! Chúng ta nhanh đi ăn đi!”

“Đúng, đói chết! Đói chết! Đi mau a!”

Mọi người vừa nghe lập tức chuồn mất!

Phí Tử Ngang thấy phòng học không người, lớn gan đưa tay kéo tay Mạnh Niệm Kỳ.

“Cậu làm gì? Mau buông tay!” Mạnh Niệm Kỳ căng thẳng nói.

“Theo tôi đến sau núi.”

“Đến sau núi làm gì?”

“Ăn cơm a.”

“Ăn cỏ á! Phía sau núi không có nhà ăn, ăn cơm cái gì?”

“Cậu đi theo tôi chẳng phải sẽ biết?”

“Không đi!”

“Không phải do cậu. Xem cậu là muốn tự theo tôi, hay là muốn tôi như ngày đó dùng kiểu bế công chúa?”

“Phí Tử Ngang!”

“Tự quyết đi.” Phí Tử Ngang cười tủm tỉm nhìn câu.

“Cậu... Cậu là đồ vô lại!”

“Tôi tối qua vô lại chính là làm cho cậu thích đến xiêu vẹo đó.” Phí Tử Ngang cười xấu xa.

Mạnh Niệm Kỳ mặt đỏ như lửa: “Không được nhắc lại chuyện tối qua!”

“Được, được, tôi không đề cập nữa, nhưng cậu phải ngoan ngoãn nghe lời tôi.” Tôi không đề cập tới, tôi làm luôn. Phí Tử Ngang âm thầm le lưỡi.

“Tiểu Kỳ, theo tôi đi.”

“Không được! Hai chúng ta cùng đi, đồn đại còn không bay đầy trời? Cậu đi trước đi, tôi theo ra sau.” Mạnh Niệm Kỳ mới không mong trở thành đối tượng cho mọi người bình loạn.

“Được, vậy cậu đi đến dưới cây đại thụ sau núi nhé, tôi ở đó chờ cậu. Không gặp không về!”

“Mạnh không rời Tiêu(Tiêu không rời Mạnh): đây là Mạnh Lương và Tiêu Tấn trong “Dương gia tướng”, họ là anh em kết nghĩa, là đại tướng dưới quyền của Dương Diên Chiêu- Dương Lục Lang, luôn như bóng như hình, sau câu này chỉ hai người quan hệ rất mật thiết, sâu đậm*chống cầm* nghe sắc mùi đam mỹ nhỉ:)))

5. Chương 5

Mạnh Niệm Kỳ dọc theo đường đi mắt dòm bốn phương, tai nghe tám hướng, chỉ sợ bị người bắt gặp.

Ai, khiến cho bản thân như kẻ trộm, sao mà khổ quá thế này a!

Mạnh Niệm Kỳ vừa thăm mắng mình, vừa không tự chủ mà bước nhanh chân hơn tới sau núi.

“Tiểu Kỳ, ở trong này!” Phí Tử Ngang vừa thấy thiếu niên, vội hưng phấn mà phát tay!

“Cậu nhỏ giọng chút!” Mạnh Niệm Kỳ rất sợ bị người nghe thấy tiếng hấn gọi.

Nếu như bị người nhìn thấy hai đứa ở phía sau núi lén gặp mặt, cậu chính là nhảy vào Hoàng hà cũng rửa không sạch.

“Yên tâm.” Phí Tử Ngang thần bí cười, đẩy cây cối phía sau đại thụ ra, lộ ra con đường nhỏ. “Đi theo tôi!”

Mạnh Niệm Kỳ bị kéo tay lôi vào...

Theo con đường nhỏ đi một hồi lâu, tiếp đó băng qua một khe núi...

Oa! Không ngờ sơn động phía sau lại có một chốn bằng lai!

Một dòng suối nhỏ uốn lượn, bên cạnh có một thảm cỏ xanh mượt trải dài.

Giờ phút này trên cỏ đang rải một tấm vải lớn màu trắng, bày bên trên món ngon đủ màu đủ kiểu.

“Tiểu Kỳ, đến, mau ngồi xuống.” Phí Tử Ngang kéo thiếu niên ngồi xuống.

Mạnh Niệm Kỳ ngồi mà không nói một câu.

“Làm sao vậy? Tiểu Kỳ.” Phí Tử Ngang nhìn đáng vẻ cậu rầu rĩ không vui, không khỏi quan tâm mà sờ sờ mặt cậu.

“Tôi không sao.” Mạnh Niệm Kỳ quay mặt qua chỗ khác.

“Cậu có phải nhớ tới chuyện trước kia không? Chúng ta trước kia cũng thường ra ngoại ô đi picnic, mẹ cậu luôn giúp chúng ta chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon gì đó...” Phí Tử Ngang hoài niệm mà nói.

“Mẹ cậu gần đây khỏe chứ?”

“Không quan hệ đến cậu.” Mạnh Niệm Kỳ không muốn nhắc tới mẹ.

“Tiểu Kỳ, cậu đừng cự tuyệt tôi ngàn dặm thế. Tôi thực sự quan tâm cậu.” Phí Tử Ngang khổ sở mà cầm tay cậu.

“Không cần sự quan tâm của cậu.”

Mạnh Niệm Kỳ từ ngày rời khỏi nhà họ Phí trở đi, liền không bao giờ cho phép mình dựa vào phần quan tâm này nữa.

“Cậu a, chính là miệng thích cây mạnh. Mới trước đây cậu rõ ràng thích ăn bánh bông lan anh đào nhất, lại luôn nói mình ghét ăn nhất thứ đó. Nhất định muốn tôi phải dỗ cùng xin dứt cho cậu, cậu mới bằng lòng ăn.” Phí Tử Ngang cười cười mà dùng dĩa ăn xiên một miếng bánh ngọt nhỏ, đưa đến bên miệng cậu.

Tình cảnh này giống trước đây như đúc. Bản thân chính là tính tình tùy hứng thích đùa giỡn, phải là thiếu gia dỗ cậu, xin cậu, tự tay dứt cho cậu, thì cậu mới bằng lòng gắng gượng há miệng ăn một miếng.

Nhưng thiếu gia không biết chính là, cậu cũng không thích ăn bánh bông lan anh đào. Đơn giản cái bánh anh đào đó vốn là muốn tặng sinh nhật của một cô bé, cậu không muốn thiếu gia đi sinh nhật người khác, mới có thể khóc lóc không cho hắn mang bánh xuất môn.

Không ngờ thiếu gia từ đó về sau hiểu lầm cậu thích ăn bánh bông lan anh đào, thường xuyên muốn nữ đầu bếp làm cho cậu ăn.

Mà cậu mỗi lần nhìn bánh bông lan anh đào, sẽ nhớ tới lòng ghen tị xấu xí kia của mình.

“Tiểu Kỳ, ngoan, mau há miệng, nặng to như vậy, bơ chảy thì không thể ăn...”

Phí Tử Ngang cũng như trước kia, vẫn dịu dàng như vậy mà dỗ cậu.

Nhìn thấy đôi mắt xanh lam sâu thẳm như biển rộng, Mạnh Niệm Kỳ trong lòng mềm nhũn, không nhịn được mà mở miệng, để bánh ngọt kia đưa vào trong miệng mình...

“Lúc này mới ngoan... A, miệng cậu có bơ...”

Mạnh Niệm Kỳ còn chưa kịp đưa tay lau đi, đã có người đã nhanh chân làm trước.

Phí Tử Ngang vươn đầu lưỡi, liếm bơ trên miệng Tiểu Kỳ.

“Hừm... Rất ngọt... Tiểu Kỳ...”

Đôi môi thiếu niên như đóa tường vi mềm mại in trên môi cậu.

Đầu lưỡi có chứa ma lực xâm nhập trong miệng cậu, gât gao cuốn lấy cậu.

Hắn... Hắn hôn mình...

Mạnh Niệm Kỳ quá mức khiếp sợ đầu trống rỗng, cả thế giới như chìm đắm trong mùi hoa tường vi, nơi đầu cũng lấp lánh màu hồng nhạt.

“Ừm ư... Ngang ưm...” Tiếng rên rỉ say lòng người không ngừng thoát ra giữa đôi môi quấn quýt của hai người...

Mạnh Niệm Kỳ bị hôn đến thần hồn điên đảo, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, vừa bồng bênh vừa tê dại, không biết người đang ở nơi nào...

“Hừm ư... Tiểu Kỳ... Tiểu Kỳ của tôi...” Phí Tử Ngang phát ra tiếng thở dài nỉ non, nhẹ cắn vành tai cậu.

“A...” Như là có điện truyền qua cơ thể mình, Mạnh Niệm Kỳ phát ra một tiếng kêu nhỏ!

“Ừm... Tiếng kêu thật đáng yêu... Tiểu Kỳ của tôi thật đáng yêu... Đáng yêu đến khiến cho tôi hận không thể đem cậu nuốt vào...” Phí Tử Ngang theo cái cổ duyên dáng của thiếu niên một đường hôn xuống, thỉnh thoảng xé mở áo sơ mi của cậu, cắn lên đầu ngực cậu!

“Aa... Không...” Mạnh Niệm Kỳ cong lưng, phát ra một tiếng kêu sợ hãi!

Thiếu niên cắn đầu ngực cậu, vừa liếm vừa mút, khoái cảm quá mức quý dị khiến Mạnh Niệm Kỳ cả người run rẩy, hai tay len vào thật sâu trong mái tóc mềm kia, không biết nên đẩy ra, hay là tới gần...

“Xem, anh đào Tiểu Kỳ của tôi đã cứng rồi...” Phí Tử Ngang khiến cho thiếu niên cúi đầu nhìn “kiệt tác” của hắn!

Mạnh Niệm Kỳ cúi đầu vừa thấy, khuôn mặt phùng một tiếng!

Chỉ thấy đầu ngực cậu trước nay đẹp đẹp xinh xắn, đã bị thiếu niên mút đến sưng đỏ không chịu nổi, giống như anh đào nhỏ sưng sưng đứng thẳng.

“A a... Cút ngay! Không cho nhìn!” Mạnh Niệm Kỳ tức giận đẩy đánh hắn!

“Chắc chắn, anh đào ngon miệng như vậy sao có thể không nhìn? Tôi chẳng những muốn nhìn, còn muốn nhắm nháp tử tế kia.” Phí Tử Ngang nói xong, lại không để ý sự giãy giụa của cậu, bắt đầu cả “anh đào” bên trái cũng nếm!

“A a... Đừng a...” Mạnh Niệm Kỳ miệng vẫn cạy mạnh, nhưng kì thật cơ thể đã bị thiếu niên hôn đến toàn thân mềm oặt, căn bản không sức kháng cự...

Thiếu niên từ trước đến nay quật cường yếu ớt mềm oặt nằm dưới thân, hai đầu ngực bị mình mút đến vừa hồng vừa sưng, Phí Tử Ngang chỉ cảm thấy toàn thân huyết mạch sôi sục, một quả “tên lửa” cứng đến sắp phá tan đũng quần rồi!

“Haa... Tiểu Kỳ của tôi... Bảo bối của tôi... Mau, mau sờ sờ tôi...”

Thiếu niên kéo khoá xuống, từ đũng quần móc ra cái gốc to bự, khiến Mạnh Niệm Kỳ nhìn mà ngẩn tò te...

Hơi quá đáng rồi đây! Rõ ràng trông không thể cường tráng hơn mình, vì sao cái gốc này lại lớn hơn so với mình?

“Mau a, Tiểu Kỳ, tôi tưởng khổ muốn chết rồi, mau giúp tôi rút ra đi!”

“Cái gì?” Mạnh Niệm Kỳ nghe vậy thiếu chút nữa bị hù chết: “Cậu rút cho tôi! Ai muốn giúp cậu rút?”

Phí Tử Ngang cũng hiểu mình quá nóng vội, vội vã lui lại mà xin xỏ. “Được được, nếu không coi như ngày hôm qua tôi giúp cậu, cậu dùng tay giúp tôi cho ra nhé?”

“Tôi... Tôi...” Mạnh Niệm Kỳ thực sự chẳng biết làm như nào. Cậu luôn luôn bảo thủ đừng nói giúp người khác thủ dâm, cả chính cái đó của mình cậu còn rất ít chạm vào.

“Tiểu Kỳ... Tôi van cậu, thực sự rất khó chịu a...” Phí Tử Ngang bắt đầu xuất ra khổ nhục kế, đáng thương mà nắm lấy cái đó của mình, đôi mắt trông mong mà nhìn cậu.

Thấy biểu tình “điềm đằm đáng yêu” của thiếu niên, Mạnh Niệm Kỳ đầu đỡ nổi. Không thể làm gì khác hơn là trong lòng an ủi mình, con trai thủ dâm cho nhau cũng không phải cái chiện kinh hãi thế tục gì.

“Tôi giúp cậu là được! Cậu đừng giả bộ đáng thương!” Mạnh Niệm Kỳ tàn bạo trừng mắt hấn.

“Hi, Tiểu Kỳ của tôi đối với tôi tốt nhất!” Phí Tử Ngang hài lòng mà hướng qua miệng cậu hôn một cái: “Mau, mau làm, tôi sắp tưởng chết rồi!”

“Tôi thực sự là thua cậu! Làm mà dứt đừng trách tôi!” Mạnh Niệm Kỳ cố ý dùng giọng ác ý che giấu xấu hổ của mình.

Từ nhỏ Phí Tử Ngang cùng cậu lớn lên như thế nào không biết cá tính thiếu niên, cười hì hì nói, “Yên tâm, vạn nhất là dứt mất, tôi gả làm vợ cậu. Nếu không dứt ấy thì, coi như làm chồng cậu.”

“Cậu nói linh tinh bậy bạ cái gì đó?” Mạnh Niệm Kỳ nghe thấy trái tim kinh hoàng, cố ý cố sức cầm lấy gốc đàn ông của hấn!

Trời ạ, nóng quá!

Cái đó của thiếu niên vừa thô vừa lớn, nhiệt độ lại nóng đến dọa người!

Vạn nhất bị cái “tên lửa” này cắm vào, thì cái mông mình không phải nở hoa sao!

Xì! Xì!

Mạnh Niệm Kỳ mày đang nghĩ vớ vẩn cái gì? Ai muốn để hắc cắm vào a?

Để che giấu “tà niệm” của mình, Mạnh Niệm Kỳ vội vã bắt đầu giúp hắc thủ dâm.

“Ô ô ô... Tiểu Kỳ!” Phí Tử Ngang lần đầu tiên được bảo bối bản thân mong nhớ ngày đêm giúp thủ dâm, mặc kệ là trong lòng hay cơ thể, đều hưng phấn đến sắp nổ tung rồi!

“Ha a... Thật thoải mái... Bảo bối... Cậu thực sự là thiên tài... Thực sự là quá thư thái...”

Thiếu niên tuần mỵ hơi ngẩng đầu lên, khuôn mặt khô ngô tràn đầy vẻ si mê...

Mạnh Niệm Kỳ thấy ngây ngất, gần như là trống rỗng thậm chí còn không tự chủ mà lấy thứ đó của mình ra, cũng bắt đầu thủ dâm cho mình. Thật thoải mái... Quá thư thái...

“A a...”

Tiếng rên rỉ mê say của hai người quanh quẩn trong rừng cây, trong không gian tràn ngập thứ mùi dâm mỵ...

Bởi vì thực sự quá thư thái, hai thiếu niên đều đang tuổi trẻ sung sức, rất nhanh liền không chịu nổi mà bị kích thích bắn tinh...

Mạnh Niệm Kỳ có thể vô cùng tinh tường cảm thấy được hai cái gốc đàn ông trên tay mình đều đang phập phồng mà nảy lên, gần như là tên lửa sắp bắn...

Quả nhiên không quá vài giây...

“A a... Sướng chết tôi... Tiểu Kỳ... Bảo bối... Tôi muốn bắn...”

A a... Tôi cũng muốn... Tôi cũng muốn bắn...

” Ô ô ô...:

Hai thiếu niên hầu như cùng một khắc khàn giọng gầm lên bất tỉnh...

Phí Tử Ngang nửa ngồi trên người thiếu niên, một dòng dịch trắng sáng đều bắn trên “quả anh đào” đỏ tươi...

“Hii, trên bánh bông lan anh đào quả nhiên không thể thiếu “kem” a...”

Lời thiếu niên rõ ràng mang hai nghĩa khiến Mạnh Niệm Kỳ thiếu chút nữa xấu hổ đến hôn mê...

Từ sau khi hai người có “gian tình”, Phí Tử Ngang quả thực ăn quen biết mùi.

Mỗi ngày buổi tối trước khi ngủ, đều muốn Mạnh Niệm Kỳ cùng hân thủ dâm!

“Hừm a... Cậu vẫn còn không để yên a? Sắp muộn rồi...” Mạnh Niệm Kỳ vừa không chịu được niềm khoái cảm được thủ dâm, vừa nhanh chóng giúp hân thủ dâm!

“Hừm ư... Nhanh! Tôi muốn bắn... Ô ô... Chúng ta cùng nhau...”

“A a...”

Thiếu niên trên tay dùng sức, Mạnh Niệm Kỳ lập tức cả người run rẩy, kêu to bắn ra!

Dịch của hai người khiến cho tay cả hai dính dấp.

Mạnh Niệm Kỳ mềm nhũn nằm trên giường, tùy Phí Tử Ngang đem tay mình vệ sinh sạch sẽ.

“Tiểu Kỳ... Tôi nhịn không được rồi... Để tôi đi vào có được hay không?”

Mạnh Niệm Kỳ sợ đến nhảy dựng: “Cậu nằm mơ! Cậu sao không để tôi vào á?”

“Có thể a! Nếu Tiểu Kỳ nói muốn, tôi triệu lần nguyện ý.” Phí Tử Ngang đối với cậu hé một nụ cười như hoa tường vy thuần khiết.

“Cậu nguyện ý, tôi không muốn!” Mạnh Niệm Kỳ nhanh chóng mặc quần áo, không dám liếc mắt nhìn.

Không được, Mạnh Niệm Kỳ, mày phải nhịn xuống, mày nghìn vạn lần phải nhịn xuống!

Mây đã giẫm sai một bước, nếu cứ tiếp tục tiến về phía trước, sẽ muôn kiếp không quay lại được!

Lẽ nào mây đã quên bài học đau đớn của mẹ sao?

“Được được, coi như tôi chưa nói gì.” Phí Tử Ngang thấy được kinh hoảng trong lòng cậu, thực sự sợ dọa cậu chạy mất, vội vã đầu hàng. “Sau này tôi không bao giờ đề cập đến là được, Tiểu Kỳ đừng nóng.”

Phí Tử Ngang dịu dàng cười, trấn an mà ôm cậu vào lòng, hôn lên mặt cậu.

Cứ dịu dàng như vậy khiến Mạnh Niệm Kỳ không có cách chống cự, từng bước thất thủ, đến nỗi đã lui đến phòng tuyến cuối cùng.

Bất đắc dĩ mà thở dài một hơi. “Đi thôi, nếu không đi nhanh sẽ không có thời gian ăn sáng.”

“Ô... Thật hy vọng có thể cùng Tiểu Kỳ ngồi cùng bàn dùng cơm.” Phí Tử Ngang như làm nũng mà cọ qua cọ lại trong lòng cậu.

Mạnh Niệm Kỳ sáng khoái mà cụng một phát thưởng cho hắn: “Cậu điên rồi! Vạn nhất bị mọi người phát hiện quan hệ của chúng ta, thiên hạ còn không đại loạn?”

“Ô... Nhưng tôi chỉ muốn đút cho Tiểu Kỳ ăn thôi...” Phí Tử Ngang xoa xoa cái trán đỏ của mình.

“Tôi có tay có thể tự ăn!” Mạnh Niệm Kỳ tức giận mà trừng mắt với hắn: “Lần nào cậu giả bộ hảo tâm xun xoe đều không phải chuyện tốt, cuối cùng là muốn tìm tôi làm cái chuyện nhận không ra người!”

“Oan uổng a, đại nhân, lần nào cậu cũng nhịn không được mà...”

“Cậu nói cái gì?”

“Không có! Không có! Tôi cái gì cũng chưa từng nói!” Phí Tử Ngang thè lưỡi.

“Mặc kệ cậu. Cậu rốt cuộc có đi không?”

“Tiểu Kỳ đi trước đi, tôi còn có việc tìm hiệu trưởng.”

“Vậy bữa sáng cậu không ăn?”

“Tiểu Kỳ lo tôi không ăn sáng sao?” Phí Tử Ngang cười như kẻ trộm.

“Ai lo cho cậu a? Chết đói đi!” Mạnh Niệm Kỳ khuôn mặt đỏ lên, vội vã tông cửa xông ra!

6. Chương 6

“Anh Cả, anh có biết không, bởi vì “sự kiện kia”, hiện giờ Thượng Lạc chúng ta sĩ khí chấn động mạnh a!” Trong nhà ăn, Lôi Kinh vừa ăn bánh mỳ, vừa nước miếng tung bay mà nói.

“Sự kiện gì? Cậu chỉ cái gì?” Mạnh Niệm Kỳ không giải thích được mà hỏi.

“Ôi chào, anh Cả, anh cũng đừng giả vờ.” Lôi Kinh cố ý nháy mắt ám muội mấy cái, “Là chuyện Vưu Thiểu Vân thích anh a!”

“Đừng nói bậy.” Mạnh Niệm Kỳ không đồng ý mà nhú mày, “Con gái coi danh dự rất quan trọng. Không thể lấy ra nói đùa.”

“Em xin anh, anh Cả! Là anh quá không nhạy bén có phải không? Lôi Kinh em kinh nghiệm phong phú như thế, tâm tư con gái em liếc mắt cái là nhìn thấu! Tin em đi! Vưu Thiểu Vân kia đã sát gần anh rồi!”

“Đúng vậy, anh Cả.” Cổ Vân Phong ở bên gạt đầu, “Em có thể thấy sao tình yêu của Vưu Thiểu Vân, xác thực đã lấp lánh phát sáng rồi!”

“Sao tình yêu của cô ấy lấp lánh không quan hệ đến tôi.” Mạnh Niệm Kỳ thờ ơ nói.

Cậu hiện giờ vì chuyện của Phí Tử Ngang, đã là tâm loạn như ma, tự thân khó bảo toàn, đâu còn tâm tư quản người khác?

“Oa, anh Cả lợi hại!” Cổ Vân Phong nhin không được giơ ngón cái lên, “Đại mỹ nhân như thế yêu thương nhưng nhớ, anh cũng có thể ngồi mà trong lòng không loạn, bội phục, bội phục!”

Lôi Kinh mới không tinh anh Cả thờ ơ, “Anh Cả, anh thành thật nói đi, Vưu Thiểu Vân kia mỗi ngày hầm canh cho anh, anh uống không?”

“Ày...” Cậu đúng là uống.

Nhưng cách uống khó có thể mở miệng với người khác...

Phí Tử Ngang cái tên kia lần nào cũng kiên trì dùng miệng đối miệng mớm canh cho cậu ăn, uống uống, hai người thường nhin không được liền làm cái chuyện kia...

A a a! Thực sự là quảng chết người mà!

“He he, anh Cả, em thấy “canh mỹ nhân” anh khẳng định là uống nhể?” Lôi Kinh ôm ngực một vẻ hiểu rõ.

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa.”

“Không được! Thế nào không đề cập đến? Anh Cả mị lực sâu rộng, đem hoa khôi trường Hữu Thượng từ trên tay cái tên Tường Vương tử gì đó đoạt về! Thay đám Thượng Lạc bọn em xì một hơi, hiện giờ cái đám Hữu Thượng mắt chó nhìn người sắp tức điên rồi, ha ha!” Lôi Kinh đắc ý cười to.

“Ha ha...” Không ngờ Duẫn Thiên Kỳ sát vách cũng cười ha ha, “Có mấy kẻ thích nâng giá trị bản thân, cũng không sợ người ta cười rớt răng hàm!”

“Cậu nói ai tự nâng giá trị bản thân?” Lôi Kinh vỗ bàn đứng lên.

“Cậu nghĩ tôi đang nói ai là nói người đó!” Duẫn Thiên Kỳ lạnh lùng cười, không nhanh không chậm mà nói, “Vưu Thiều Vân chính là vợ đã qua cửa của anh Hai bọn tôi, nhà họ Phí cùng nhà họ Vưu gia thế môn đăng hộ đối, tôi chính tai nghe bác gái Phí nói qua, hai người bọn họ tốt nghiệp xong sẽ đính hôn!”

Đính hôn?

Mạnh Niệm Kỳ nghe vậy như rơi vào hầm băng, sắc mặt trắng nhợt.

Không có khả năng... Tuyệt đối không có khả năng...

“Nói láo! Mấy kẻ có tiền các người cho rằng mỹ nữ trên đời này đều là của các người chắc? Như Vưu Thiều Vân người đẹp tâm cũng đẹp, nhìn trúng anh Cả bọn tôi là chuyện hiển nhiên! Các người chỉ là đồ kị mới nói cái gì đính hôn.”

“Xì! Ai rảnh lừa đám nhà quê đáng thương các người, không tin ra ngoài hỏi một chút, trừ đám nhà quê các người, trong trường ai chả biết Tường vy Vương tử cùng hoa khôi trường rất nhanh sẽ đính hôn?”

Người ngựa hai bên lại bắt đầu đối chọi gay gắt, Mạnh Niệm Kỳ lại nghĩ tiếng động ấy cách mình rất xa.

Đầu ngón tay lạnh lẽo đang run khe khẽ không ai biết.

Phí Tử Ngang... Hoá ra cậu cả ngày gọi bảo bối bảo bối, căn bản là đùa giỡn thôi!

Cậu nghĩ rằng tôi và cậu còn có thể giống như khi còn bé, tùy Phí gia các người chà đạp sao?

Kính người quá đáng!

Mạnh Niệm Kỳ chỉ cảm thấy cơ thể giá lạnh giống như mất đi độ ẩm, nhưng trong lòng lửa giận so với bất kì thời điểm nào đều hùng hực hơn hẳn!

Đúng lúc này, thật có chết không, Vu Thiệu Vân vừa vặn từ đầu kia nhà ăn hướng tới chỗ bọn họ.

“Anh Mạnh, chào.” Vu Thiệu Vân thẹn thùng bắt chuyện.

Bỗng nhiên nhìn thấy cô, Mạnh Niệm Kỳ thiếu chút nữa muốn xoay người rời đi, nhưng lòng phần nộ tràn đầy lại khiến cậu đánh mất ý niệm trong đầu này.

Phí Tử Ngang, cậu nghĩ tôi sẽ để cậu trâu đùa mãi sao?

Nằm mơ!

Mạnh Niệm Kỳ nhin xuống cảm giác đau lòng, lấy lại bình tĩnh “Chào.”

“Anh Mạnh, em xem băng của anh đã gỡ rồi, miệng vết thương tốt chứ?”

“Đã không có việc gì rồi.” Mạnh Niệm Kỳ đột nhiên ngẩng đầu, vô cùng hiếm thấy mà lộ ra nụ cười tươi với cô: “Cảm ơn canh của bạn.”

“Anh... Anh đừng nói như vậy, đây là em nên làm.”

Vu Thiệu Vân trong lòng như nai con khua loạn.

Đây chính là lần đầu tiên Mạnh Niệm Kỳ cười với cô đó!

Từ lần trước anh ta cứu cô xong, cô liền đối với thiếu niên này có cảm giác bị điện giật. Tuy rằng hai người gia thế kém rất nhiều, nhưng cô lại chẳng cần, trong phim thần tượng nam nữ diễn viên không phải cũng thường như này sao?

Yêu có thể đột phá tầng tầng cửa ải khó khăn của, mới thật là yêu a!

Phí Tử Ngang tuy rằng cũng tốt lắm, nhưng hai người bọn họ quan hệ thật sự rất nước chảy thành sông*, một chút cũng không kích thích!

Người ta không phải nói, tuổi trẻ đừng bỏ phí sao? Cô nhất định phải nhân dịp tuổi trẻ, yêu đương một hồi oanh oanh liệt liệt, như vậy cả đời cô mới không coi là quá lãng phí!

“Anh Mạnh, ngày mai là thứ sáu cuối tuần, em vừa vận có hai vé xem phim, không biết anh có thể đi xem cùng không?” Vu Thuần Vân cố lấy dũng khí mở miệng.

“Được, vừa lúc tôi rảnh.” Mạnh Niệm Kỳ ảm đạm cười.

“Thật tốt quá, vậy anh tiện thể lưu số di động cho em nhé? Em có thể gửi cho anh địa điểm cùng thời gian.”

“Được.” Mạnh Niệm Kỳ cùng Vu Thuần Vân trao đổi số điện thoại.

Dẫn Thiên Kỳ ở bên thấy thế lửa giận bốc lên giời, thiếu chút nữa xông lên bóp chết cái đồ mê giai Vu Thuần Vân! Có làm không hả? Cái cô ngốc này mắt là bị phân chó dán rồi sao? Đã vậy còn rất không biết xấu hổ mà mời Mạnh Niệm Kỳ hẹn hò với cô ta? Không được, cậu phải nhanh đi báo cho anh Hai!

Sau khi rời nhà ăn, Mạnh Niệm Kỳ cũng không tới phòng học.

Lòng cậu loạn như ma, đã không có tâm tư đi học.

Cậu một mình một người đi tới nơi tập kiếm đạo.

Thay đồ tập kiếm đạo, cậu theo quy định quen thuộc, bắt đầu ngồi xuống.

Từ trước đến nay hô hấp vững vàng giờ phút này lại hỗn loạn dị thường.

Mạnh Niệm Kỳ ngày trước luôn có thể tĩnh tọa một giờ trở lên, hôm nay lại ngay cả năm phút cũng ngồi không được.

Đáng ghét!

Mạnh Niệm Kỳ thấp thỏm nóng nảy mà nhảy dựng lên, cầm kiếm gỗ bắt đầu công kích mãnh liệt cộc gỗ!

“Ha! Ha!” Tiếng hô mạnh mẽ quanh quẩn trong phòng tập không một bóng người.

Thiếu niên mồ hôi như mưa rơi, hai mắt đỏ ngầu, trong lòng tựa hồ có một nỗi buồn bức thật lớn cần phát tiết.

“Mau dừng tay.”

Một giọng quen thuộc truyền đến từ sau lưng, kiếm gỗ của Mạnh Niệm Kỳ đột nhiên bị người nắm lấy.

“Cậu làm gì?” Mạnh Niệm Kỳ dồn sức xoay người.

Phí Tử Ngang khẽ cau mày, “Tiểu Kỳ đem những điều lúc bé học được quên hết rồi sao? Sư phụ có dặn, người luyện kiếm đạo trọng một chữ “khí*”, Tiểu Kỳ hôm nay thấp thỏm nóng nảy, luyện lâu trái lại còn hại thân, cậu vẫn là dừng tay, ngày mai luyện tiếp.”

Người con trai phong thái hiên ngang ngày đêm ở chung ngay trước mặt, Mạnh Niệm Kỳ một cơn đau lòng.

Không được.

Mới không cần lộ ra bộ dạng yếu ớt trước kẻ lừa đảo này!

Mạnh Niệm Kỳ cắn răng lạnh lùng nói với hắn, “Phí đại thiếu gia, cậu cho cậu là ai? Chuyện của Mạnh Niệm Kỳ tôi không cần cậu quản!”

“Chỉ cần là chuyện của cậu, tôi sẽ quản!”

“Hừ, thắng được tôi hãy nói mạnh miệng! Cầm kiếm của cậu đi! Nếu như tôi thắng, cậu từ nay về sau giữ khoảng cách xa tôi chút!”

“Nếu như cậu thua?”

“Ngày hôm nay nếu như tôi thua, mặc cho cậu xử trí!”

Phí Tử Ngang ha ha cười, “Được! Một lời đã định! Hai người chúng ta cũng đã nhiều năm không so chiêu rồi. Chờ tôi a, bảo bối.”

Phí Tử Ngang đổi trang phục kiếm đạo xong đi ra.

Tư thế oai hùng dáng dấp toả sáng khiến cho con mắt người ta sáng lên.

Ra vẻ đẹp trai gì chứ?

Ở trước mặt vị hôn thê môn đăng hộ đối kia, cậu cũng là như thế này đem cô ta mê hoặc đến không nổi rồi

mất nhỉ?

Khốn kiếp! Cậu lập tức sẽ mất mặt thôi! Mạnh Niệm Kỳ ở trong lòng mắng lớn.

“Tiểu Kỳ, xin hạ thủ lưu tình a.” Phí Tử Ngang nghịch ngợm mà nháy mắt mấy cái.

“Cậu còn không mặc đồ bảo vệ vào?”

“Không cần đâu. Tôi sẽ không để cậu đánh trúng. Cậu mặc là được rồi.”

“Ý gì? Cậu cho là cậu đánh được tôi? Hừ!” Mạnh Niệm Kỳ thế nào chịu thua được, tức giận mà bỏ đồ bảo vệ của mình.

Bởi vì không mặc đồ bảo vệ, hai người có thể thấy rõ ràng biểu tình của đối phương.

Trên mặt Phí Tử Ngang tràn đầy ý cười dịu dàng, “Mời cậu trước ha, Tiểu Kỳ. Dù sao tôi cũng là sư huynh cậu, cho cậu một chiêu trước.”

Không được dịu dàng như thế!

Rõ ràng muốn đấm hôn rồi, nhưng bản thân lại lộ ra dáng cười dịu dàng, dùng loại dịu dàng dối trá này đùa bỡn tôi, Phí Tử Ngang, cậu hơi bị quá đáng đấy!

Mạnh Niệm Kỳ càng khổ sở, hận ý trong lòng càng vượng, “Được, cậu đừng hối hận! Hãy~”

Một kiếm đánh ra, thế như chẻ tre!

Phí Tử Ngang và cậu từ nhỏ cùng nhau luyện kiếm, đương nhiên cũng không phải đèn tiết kiệm dầu, lập tức phản kích.

Thực lực hai người sàn sàn nhau, có qua có lại, không ai nhường ai.

Chát~ Chát~

Tiếng kiếm gõ đập vào nhau vang lên thanh thúy, tiếng hít thở kịch liệt của hai người trộn lẫn.

Phí Tử Ngang từ đầu đến cuối đều là thâm tình chân thành mà nhìn chăm chú bảo bối của hắn, “Tiểu Kỳ đáng chảy mồ hôi thật rung động...”

Mạnh Niệm Kỳ trái tim nhảy mạnh: “Cậu cầm miệng cho tôi!”

Tên bỉ ổi! Đừng hòng nhiễu loạn tinh thần cậu!

Nhưng cậu xác thực bị nhiễu loạn rồi.

Ánh mắt khiêu khích của thiếu niên, mái tóc ẩm mồ hôi, khoé miệng mỉm cười...

Mạnh Niệm Kỳ nhিপ bước tiếp sau có vẻ có chút hỗn loạn.

Phí Tử Ngang làm sao bỏ qua cơ hội tốt như vậy, cao thủ so chiêu chỉ cần lộ ra một chút sơ hở, lập tức sẽ bị đánh bại!

Kiểm gỗ của Phí Tử Ngang vô tư mà đánh trúng cổ tay Mạnh Niệm Kỳ!

“A...” Mạnh Niệm Kỳ lòng bàn tay tê rần, kiểm gỗ rơi bộp xuống đất.

“Tiểu Kỳ, cậu không sao chứ?” Phí Tử Ngang vội vã đỡ lấy cậu.

Tuy rằng hắn đã cẩn thận khống chế lực rồi, nhưng bản thân có chút lo lắng sẽ làm bị thương bảo bối.

“Để tôi xem tay cậu.” Phí Tử Ngang không để ý đến giây giũa của cậu, đem túm lấy tay cậu kiểm tra.

“Ừ, có chút đỏ...”

Động tác tiếp theo của Phí Tử Ngang, khiến Mạnh Niệm Kỳ nhìn mà chết lặng.

Thiếu niên đem tay cậu để bên miệng, vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm...

Thân thể Mạnh Niệm Kỳ nhất thời một cơn tê dại...

Không, Mạnh Niệm Kỳ, mày có chút tiến bộ cho ta!

Giả đó, tất cả đều là giả, đừng lại ngã vào cái bẫy dụ dỗ của hắn nữa!

“Cậu buông ra!” Mạnh Niệm Kỳ muốn hất tay hắn.

“Không buông! Tôi vĩnh viễn sẽ không buông tay!” Phí Tử Ngang đem cậu ngã nhào xuống đất, một đôi mắt màu lam chăm chú dừng nơi cậu, “Cậu đã thua, phải tuân thủ lời hứa, mặc tôi xử trí.”

Mạnh Niệm Kỳ bị biểu tình nghiêm túc của hắn dọa rồi, “Cậu... Cậu muốn làm gì?”

“Nghe tôi nói. Ngày mai đừng cùng Vu Thieu Vân đi ra ngoài.”

Mạnh Niệm Kỳ nghe vậy trong lòng đau xót.

Hắn quả nhiên quan tâm cô gái kia.

“Tôi chính là muốn cùng cô ấy ra ngoài! Tôi muốn cùng cô ấy ra ngoài hẹn hò, xem phim, ăn, uống cà phê, nói chuyện phiếm, nói không chừng cảm thấy được, còn có thể đi khách sạn...”

“Không cho phép! Tôi không cho phép!” Phí Tử Ngang quả thực sắp đổ kị đến phát cuồng rồi!

Mạnh Niệm Kỳ nhìn hắn càng tức giận, lòng lại càng chua.

Cậu thích Vu Thieu Vân như vậy sao?

Nếu như cậu thích cô ta như vậy, tại sao còn muốn tới trêu chọc tôi?

Hay bởi vì cậu là đại thiếu gia, tôi là con của người hầu, cậu có thể chà đạp tôi như thế?

Phí Tử Ngang, tôi sẽ khiến cậu trả giá đắt!

Mạnh Niệm Kỳ cố ý lộ ra dáng cười ngả ngớn, “Vu Thieu Vân vóc người rất đẹp, lúc làm nhất định rất sướng. Cậu nói sao?”

“Tôi không chạm qua cô ta.”

Mạnh Niệm Kỳ sững sốt, trời mới tin! Cậu lập tức cười nhạt một chút, “Cảm ơn, tôi đây liền không khách khí. Chờ tôi cùng cô ấy làm xong, nhất định nói cho cậu cảm tưởng.”

“Cậu thực sự cho là tôi sẽ để cậu chạm vào người khác sao?” Phí Tử Ngang đột nhiên cười dịu dàng, như lông vũ mà khẽ vuốt khuôn mặt cậu, “Cậu quá ngây thơ rồi... Tiểu Kỳ, tôi sẽ cho cậu biết cậu là của ai. Ngoại trừ tôi, cậu không bao giờ có cảm giác với bất kỳ ai nữa...”

Môi thiếu niên cực nóng như lửa nhào tới.

Mạnh Niệm Kỳ bị hôn thật sâu.

Thiếu niên từng chút liếm qua mỗi cái răng của cậu, hần như muốn cắn nuốt hết mà gắt gao cuốn lấy lưỡi cậu.

Mạnh Niệm Kỳ bị hôn đến ý loạn tình mê, cơ hồ không thể thở...

Hai người môi lưỡi quấn quện, trên mặt đất lăn lộn dây dưa, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mê loạn...

“Hừm ưm... Ưm...”

Phí Tử Ngang vừa hôn, vừa đưa tay dò xét tiến vào áo Mạnh Niệm Kỳ, dùng hai ngón tay đùa giỡn đầu ngực đáng yêu kia...

Hắn vừa vân vừa vê, có khi còn dùng móng tay khê khàng gầy gầy.

“A ưm...” Khoái cảm thình lình xuất hiện giống như khiến cho Mạnh Niệm Kỳ nhận không được tiếng thở dốc, khó chịu mà vận vẹo.

“A, đừng véo nữa, tôi chịu không nổi!”

Phí Tử Ngang nhận không được lửa dục đầy ngập, đột nhiên nhào qua người cậu, ép lên cậu, đem trang phục kiếm đạo kéo xuống, lộ ra cái mông rắn chắc căng đầy!

Mạnh Niệm Kỳ mông chợt lạnh, lòng cũng lạnh theo!

Cảm giác nguy cơ phòng tuyến cuối cùng sắp mất, khiến cho cậu tỉnh táo lại một chút:

“Đừng! Phí Tử Ngang, cậu mau thả tôi ra!”

“Không! Tôi không thả! Cậu là của tôi! Tiểu Kỳ là của tôi!” Phí Tử Ngang đột nhiên đem một ngón tay cắm vào huyết nhỏ giữa mông cậu...

“A...” Mạnh Niệm Kỳ đau đến kêu thất thanh thảm thiết!

Phí Tử Ngang ghé bên tai cậu nhẹ giọng trấn an, “Đau không? Bảo bối, yên tâm, lần đầu luôn đau nhất,

đau xong về sau sẽ thoải mái...”

“Thoải mái cái đầu cậu! Phí Tử Ngang! Mau rút ra cho tôi!” Mạnh Niệm Kỳ tức giận hô to.

“Giác ngộ đi, Tiểu Kỳ... Cậu sớm muộn gì cũng là người của tôi, làm sao phải đau khổ giãy giụa chứ?”

“Ai là người của cậu? Cậu nằm mơ! Buông!” Mạnh Niệm Kỳ ở dưới thân hắn không ngừng quấy giãy!

“Xem ra không cho gạo nấu thành cơm, cậu sẽ không hết hy vọng?” Phí Tử Ngang quyết định ác độc hạ quyết tâm, để cho hết thảy thành sự thật.

Hắn không bao giờ muốn mất đi bảo bối mình yêu mến nữa.

Không còn ai có thể mang cậu ấy đi khỏi mình!

Mẹ hắn không thể, Vụ Thiếu Vân không thể, bất luận kẻ nào cũng không thể!

Phí Tử Ngang bắt đầu ra sức co rút ngón tay trong huyết nhỏ...

“A a... Đừng... Đừng cử động... A a...” Trong cơ thể nảy lên một cơn khoái cảm quỷ dị, khiến cho Mạnh Niệm Kỳ kinh hoàng kêu to!

“Bắt đầu thích rồi chứ? Tiểu Kỳ miễn cảm của tôi...”

“A a... Mới không... Không có... A a... Đừng đụng chỗ đó...”

Sâu trong nơi ruột có một điểm Mạnh Niệm Kỳ chưa bao giờ biết đến, miễn cảm đến khiến cho cậu cả người run lên.

Cậu thực sự sợ vạn nhất bị công kích liên tục như này, không biết cậu sẽ làm ra cái phản ứng mất mặt gì.

“Hi, đây là tử huyết của cậu đi...” Phí Tử Ngang chính là đã làm rất nhiều nghiên cứu về việc vui vẻ của nam nam.

Bảo bối nhỏ phản ứng rõ ràng là người chưa trải việc đời trúc trắc non nớt, bộ dạng run rẩy lắc đầu nói không thật sự rất khiến người ta hưng phấn.

“Không! Không phải!” Mạnh Niệm Kỳ liều mạng lắc đầu phủ nhận!

“Phải không? Chúng ta sẽ nghiệm chứng xem sao...”

Phí Tử Ngang cười tà, đột nhiên lại đâm thêm một ngón tay, bắt đầu mãnh liệt công kích nơi be bé nổi lên...

“Yaaaaaaa... Đừng a.....”

Hai ngón tay thiếu niên ở trong cơ thể mình làm càn ác độc phóng túng, khoái cảm như tia chớp từ sâu trong ruột nhanh chóng xuyên suốt cơ thể, Mạnh Niệm Kỳ ngóc đầu lên, thân mình điên cuồng run rẩy, thứ ấy chưa đựng đến đột nhiên phun ra một lượng dịch lớn...

Phí Tử Ngang nhanh tay lẹ mắt dùng một tay đem chất dịch quý giá kia đón lấy, vẽ loạn trên thứ ấy của mình...

“Tiểu Kỳ, cậu là người của tôi...”

Mạnh Niệm Kỳ còn không kịp hoàn hồn từ trong cao trào tạo bởi “ngón tay xấu xa”, đột nhiên cảm thấy một sự áp bức thật lớn từ giữa hai móng truyền đến...

“Không, đừng, cậu không thể... ô aaaaaaaa...”

Tựa như một cây sắt thô to cắm mạnh vào cơ thể mình, Mạnh Niệm Kỳ cong lên, phát ra tiếng kêu rên thê lương...

“Ô ô... Tiểu Kỳ, bảo bối của tôi! Cậu rốt cuộc là của tôi rồi!” Khát vọng nhiều năm rốt cuộc đạt được thoải mái, Phí Tử Ngang nắm lấy vòng eo rắn chắc của cậu, kích động kêu to!

“Ô... Khốn kiếp... Cậu vì cái gì lại đối với tôi như vậy... Phí Tử Ngang! Tôi hận cậu... Tôi hận cậu!” Mạnh Niệm Kỳ chịu nổi khổ phá thân xấu hổ giận dữ mà kêu khóc!

Cậu ấy hận mình? Bảo bối mình yêu mến nhất hận mình?

“Không!” Phí Tử Ngang kinh hoảng kêu to, rút mạnh thứ kia ra, một tay kéo thiếu niên vào lòng: “Tiểu Kỳ, đừng hận tôi! Tôi chịu không nổi cậu hận tôi! Bảo bối của tôi...:

“Cậu là kẻ lừa đảo! Đừng cứ gọi tôi bảo bối!” Mạnh Niệm Kỳ khóc thương cho hân một cái tát!

Bốp...

Tiếng tát thanh thúy quanh quẩn trong sàn tập kiếm đạo trống trải...

Phí Tử Ngang ôm mặt không nói một câu, chỉ là thương tâm mà nhìn thiếu niên hấn yêu mến nhất.

Mạnh Niệm Kỳ không thể nhìn thẳng ánh mắt bi thương kia, đành phải quay mặt không hề nhìn hấn.

Rất đê tiện! Rõ ràng là kẻ đại lừa đảo đùa bỡn tình cảm, vì cái gì lại lộ ra biểu tình thương tâm như vậy?

Mạnh Niệm Kỳ, mảy ngàn vạn lần không thể mắc mưu hấn!

Phí Tử Ngang yếu ớt nhìn cậu, nghẹn ngào nói, “Tiểu Kỳ... Cậu thực ghét tôi sao?”

“Đúng, tôi ghét cậu! Người tôi ghét nhất chính là cậu!” Mạnh Niệm Kỳ cố cứng lòng phần hận mà trừng mắt hấn.

“Thế nhưng tôi thích cậu!” Nước mắt Phí Tử Ngang cũng nhịn không được mà lăn xuống, “Người tôi thích nhất là cậu.”

Lúc này Phí Tử Ngang không còn là Tường vi Vương tử tít trên cao, hô mưa gọi gió nữa, mà chỉ là một thiếu niên bình thường khổ sở vì tình.

Mạnh Niệm Kỳ không dám tin mà nhìn nước mắt hấn.

Hấn khóc...

Cậu âm luôn luôn cười tít mắt kia đang khóc nói thích mình?

Điên rồi... Thế giới này nhất định điên rồi!

“Không... Cậu gạt tôi! Van cậu đừng gạt tôi nữa! Tôi chịu không nổi! Tôi thực sự chịu không nổi!” Mạnh Niệm Kỳ ôm đầu khóc lóc, cậu cũng không cách nào chịu đựng giây vò của loại tình cảm này!

“Tôi không có lừa cậu! Tiểu Kỳ!” Phí Tử Ngang nghiêm túc ôm cậu, chảy lệ ghé bên tai cậu nói, “Tôi thực sự rất thích cậu! Từ nhỏ đã thích cậu! Tiểu Kỳ, bảo bối của tôi, tôi rất cuộc phải làm thế nào cậu mới có thể tin tôi?”

Nước mắt của thiếu gia chảy xuống khuôn mặt, tích tụ trên môi mình, Mạnh Niệm Kỳ lần đầu tiên nếm được mùi vị nước mắt hấn.

Thật mặn... Thật đắng...

Nhưng lòng mình, lại cảm thấy một nỗi ngọt ngào không biết từ đâu.

“Cậu nói cậu thích tôi, vậy Vuơ Thiều Vân kia? Cậu có đúng là không thích cô ấy không?” Mạnh Niệm Kỳ nhất định phải làm rõ chuyện này.

“Không có! Tôi thế nào lại thích cô ấy? Cô ấy với tôi chỉ là em gái mà thôi. Tôi thích chỉ có mình Tiểu Kỳ.” Phí Tử Ngang nhẹ vỗ về khuôn mặt cậu, “Trong lòng chỉ có cậu.”

Trái tim Mạnh Niệm Kỳ kinh hoàng, như muốn bay bổng lên rồi...

“Thế Tiểu Kỳ thích tôi không?” Phí Tử Ngang chờ mong mà nhìn cậu.

Mạnh Niệm Kỳ khuôn mặt tuần tú đỏ lên, cố ý lớn tiếng nói, “Tôi vì cái gì phải nói cho cậu?”

Phí Tử Ngang cùng cậu lớn lên từ nhỏ cùng nhau, như thế nào không rõ cá tính của cậu. Vừa thấy mặt cậu đỏ liền biết đáp án.

Tuy rằng không có nghe chính miệng Tiểu Kỳ nói rõ có chút đáng tiếc, nhưng còn nhiều thời gian, có một ngày hẳn nhất định sẽ chính tai nghe thấy Tiểu Kỳ thừa nhận mình thích hẳn.

Phí Tử Ngang cường chế nỗi vui mừng khôn xiết trong lòng, xấu xa nói, “Được, bản thiếu gia tự có cách khiến cho cậu nói...”

Phí Tử Ngang lần đầu tiên cùng người yêu dấu vui vẻ, tự nhiên muốn cho cậu nhìn rõ cả quá trình.

Hắn đem đôi chân thon thả kiên cường dẻo dai của thiếu niên ép trước ngực, khiến cho thứ ấy của cả hai kề nhau kia ở trước mắt cậu nhìn không sót một cái gì...

Mạnh Niệm Kỳ nhìn mà vẻ mặt đỏ bừng, tim đập bình bịch.

Thật đáng sợ... Hung khí thô to như thế muốn chọc vào trong mông mình...

A a a! Trời ạ! Để cho tôi chết đi!

“Đẹp không, bảo bối? Nhìn cậu trông mắt cũng sắp rớt ra rồi kìa.”

“Ô... Cậu tên biến thái này, tôi mới không muốn xem!” Có thằng con trai nào sẽ muốn nhìn mình bị chọc vào mông chứ!

“Chắc chắc, nói một đằng nghĩ một nẻo. Tiểu Kì rõ ràng càng nhìn càng hưng phấn, nhìn cậu em cậu ướm đầm này...” Phí Tử Ngang xấu xa mà búng côn thịt không ngừng tiết ra chất dịch trong suốt!

“A a...” Mạnh Niệm Kì giật mình đến run lấy bầy...

“Thế chất thật đậm dâng mẫn cảm a...” Phí Tử Ngang cười xấu xa.

“Ai dám dâng hả? Phí Tử Ngang cậu đừng ngậm máu phun người!” Mạnh Niệm Kì xấu hổ giận dữ kêu to!

“Còn không thừa nhận? Vậy để cậu nhìn xem mình rốt cuộc có bao nhiêu khao khát được thịt heo bự của tôi chinh phục!”

“A a... Đừng... Đừng như vậy...”

Côn thịt thô to ở trong cửa huyết của mình hơi hột trêu đùa, khiến cho Mạnh Niệm Kì sâu bên trong cơ thể nảy lên sự ngứa ngáy vô tận...

“Ngứa không?” Phí Tử Ngang xấu bụng mà dùng côn thịt cọ xát ở cửa huyết mẫn cảm của cậu...

“A a... Đừng... Đừng làm nữa... Ngứa... Ngứa lắm, a a...”

Giọng thiếu niên mang theo tiếng khóc, gợi cảm đến khiến cho người ta cả người tê dại.

Phí Tử Ngang dục vọng càng không thể vãn hồi, thâm nghĩ hung hăng mà tiến vào cực cương bảo bối hấn yêu đến tận xương tủy!

Nhưng trước đó, hấn còn một nguyện vọng mong rằng có thể thực hiện.

Phí Tử Ngang cố ý không cho côn thịt trực tiếp tiến vào, càng không ngừng ở chân chờ ở cửa huyết...

“A a... Ngứa chết tôi... Cứu tôi... Cứu tôi...”

“Muốn tôi cứu cậu cũng có thể, nhưng tôi muốn Tiểu Kì gọi tôi giống như trước đây...”

“Ôi... Đồ tồi...”

“Mau gọi a!”

“Ngang... Anh Ngang...”

Tuy rằng Mạnh Niệm Kỳ gọi nhỏ như muỗi kêu, nhưng Phí Tử Ngang lại cảm động đến thiếu chút nữa tuôn lệ.

Hắn càng không ngừng hôn lên mặt cậu, mừng rỡ như điên mà nói, “Lại gọi lần nữa, bảo bối... Lại gọi lần nữa!”

“Anh Ngang... Anh Ngang...”

“Ô ô... Tiểu Kỳ!” Phí Tử Ngang rút cuộc nhịn không được kích động mà đem thứ đồ của mình cắn thật mạnh vào, đến tận gốc...

“Ô a a...” Huyết nhỏ non nớt mới vừa phá thân đột nhiên bị xuyên qua, Mạnh Niệm Kỳ cong lên, phát ra tiếng thét thống khổ...

“Ha ha... Thật thoải mái... Thật sự rất thoải mái...”

Côn thịt được niêm mạc ẩm nóng gắt gao bao lấy, khoái cảm mất hồn khiến cho Phí Tử Ngang thở hổn hển, không thể khắc chế mà lắc eo, điên cuồng qua lại như con thoi trong cơ thể cậu...

Thiếu niên làm lụng như mưa rền gió dữ, khiến Mạnh Niệm Kỳ thiếu chút nữa hôn mê.

“A a... Nhẹ chút... A a... Sâu quá... Quá sâu... Anh Ngang...”

“Ha ha... Quá sướng... Bảo bối, mộng của em thực sự là thích chết tôi! Nhìn đi, nhìn em bị tôi làm sướng biết bao nhiêu!”

“Ô... Đừng nói nữa...”

Mạnh Niệm Kỳ trợ mắt nhìn côn thịt thật lớn trước mắt không ngừng ra vào ở cửa huyết đồ ảu, kéo ra một lượng lớn chất nhầy trong suốt, bức tranh quá mức tình sắc khiến cậu lửa dục rồi cuộc bộc phát!

“A a... Không được... Anh Ngang... Muốn ra... Muốn ra...” Côn thịt của Mạnh Niệm Kỳ run rẩy phần chân không ngừng, mắt thấy sắp bắn ra!

“Ha ha... Bảo bối... Bắn cho tôi! Toàn bộ đều bắn cho tôi! Tôi yêu em... Rất yêu em!” Phí Tử Ngang kích

động kêu to!

Lời yêu của thiếu niên khiến Mạnh Niệm Kỳ hưng phấn đến cả người run rẩy, một hơi vọt tới đỉnh, một luồng dịch trắng phun mạnh ra...

“Oa a a... Bắn rồi... Bắn rồi...”

“Ô ô... Bảo bối... Anh Ngang cũng bắn cho em!”

“A a... Nhiều quá... Nóng quá... A a...”

Mạnh Niệm Kỳ lần đầu được thiếu niên yêu dấu bắn tinh trong cơ thể rồi cuộc nhẹn không được mà hôn mê bất tỉnh.

*Nước chảy thành sông: một cái gì đó xảy ra mà không cần nỗ lực thêm

*Khí: Kiếm Đạo căn bản nằm trong bốn chữ Khí, Kiếm, Thể, Nhất (ki, ken, tai, ichi). Khí là khí công, kiếm là vũ khí, thể là thể lực và nhất là hợp nhất. Luyện Kendo là phải luyện làm sao cho chân khí nhập vào kiếm, phối hợp với sức mạnh của cơ thể để những uy lực đó trở thành một. Người Nhật thường hay ví von môn Kiếm Đạo chính là: ‘Sửa soạn cho thời son trẻ và một niềm vui sót lại cho tuổi già’. Luyện tập Kendo giúp cho giúp mỗi người yêu đất nước, xã hội; đóng góp vào sự phát triển văn hóa và xây dựng nền hòa bình, thịnh vượng cho tất cả mọi người.(sợ gule=))~

ôi mơ ôi =,.= lâu ko edit H bà Dương, thấy cứ sao sao đó...

7. Chương 7

Hai kẻ mới ném thử trái cấm, đều như điên như cuồng.

Cơ hồ mỗi phút mỗi giây cũng không thể rời cơ thể đối phương.

Từ sàn tập kiếm đạo trở lại kí túc xong, hai người ngay cả cửa cũng không bước một bước, cho đến tận sáng sớm hôm sau, cả cơm cũng không ăn, chính là sống chết mà quần lấy nhau.

“Haa... Tiểu Kỳ... Thật giỏi... Cái miệng nhỏ phía dưới của em cắn anh thật chặt... Thật sự là thích chết người mà...”

“A a... Ngậm... Ngậm miệng... Không cho nói... A a...”

Thứ kia của thiếu niên ở trong cục huyết của cậu điên cuồng qua lại, nhấn xuống đều đặn đến tử huyết sâu trong ruột khiến người ta mất hồn, khiến cậu chịu đựng đến không biết làm nào cho phải, chỉ có thể liều mạng mà đóng đũa mông, nghênh đón va chạm vừa sâu lại vừa lặp đi lặp lại!

“A a... Tiểu Kỳ... Bảo bối của anh... Gọi tên anh... Mau...”

“A a... Anh Ngang... Anh Ngang... A a... Sâu quá a... Anh giết em mất...”

“Ô ô... Bảo bối... Em muốn giết anh à!” Phí Tử Ngang mỗi lần nghe thấy cậu gọi mình thân mật như vậy, sẽ hưng phấn đến phát cuồng, càng điên cuồng làm càng thêm hung hăng mạnh mẽ!

Ngay khi hai người động tình đến cực điểm, khi vừa sắp đạt cao trào, di động của Mạnh Niệm Kỳ ở bên giường đột nhiên vang lên...

Mạnh Niệm Kỳ đang bị mẫn đến chết đi sống lại, nào còn có sức nhận điện thoại.

Nhưng Phí Tử Ngang cẩn thận có thừa, suy tính một lúc, lập tức biết là ai gọi tới.

Hắn cười xấu xa, lập tức nhắc di động để bên tai Mạnh Niệm Kỳ...

“A lô, anh Mạnh hả? Em là Vưu Thiếu Vân.”

Nguy rồi! Mạnh Niệm Kỳ vừa nghe tiếng đối phương, lập tức hô to một tiếng trong lòng!

Trời ạ, mấy giờ rồi? Cô ấy nhất định đã chờ rất lâu. Mình thật là không ra gì, như thế nào lại quên gọi cho cô ấy hủy buổi hẹn?

Đáng ghét, đều là đại sắc lang Phí Tử Ngang này quẩn lầy cậu, hại cậu đem chuyện này ném lên chín tầng mây.

Mạnh Niệm Kỳ hung tợn trừng mắt hắn.

Dám trừng tôi? Phí Tử Ngang không hề báo trước mà đem thứ kia của mình rút ra tới cửa huyết, rồi lại mãnh liệt đâm thẳng vào!

A a a.... Đâm chết tôi!

“Ồ ưm...” Mạnh Niệm Kỳ bị mằn đến trợn trắng mắt, cũng may cậu cắn chặt răng, mới không buông thả kêu ra tiếng, nhưng vẫn phát ra tiếng nức nở như cũ!

“Anh Mạnh, anh làm sao vậy? Anh có khỏe không?” Vưu Thiếu Vân ở bên kia điện thoại lo lắng hỏi.

“Tôi... Tôi bị cảm một chút...”

“A, hóa ra là vậy. Em ở đây chờ anh lâu quá, cũng không thấy anh đâu... Hại em lo lắng gần chết...”

“Ừ... Thật xin lỗi...”

“Không sao. Sinh bệnh chính là phải nghỉ cho tử tế, muốn em mang chút đồ ăn qua cho anh không?”

“Không cần!” Mạnh Niệm Kỳ vội vàng cự tuyệt.

Nếu như bị chum giấm chua Phí Tử Ngang này thấy Vưu Thiếu Vân đến gặp cậu, vậy cậu đại khái ba ngày cũng đừng mong xuống giường...

“Được rồi. Vậy anh nghỉ đi nhé, chờ anh khỏe đã, chúng ta lần sau lại đi. Em biết một quán bánh ngọt rất tuyệt nhé, anh nhất định sẽ thích đồ ngọt nơi đó.”

“Ừ...”

“Em gọi lại hẹn thời gian với anh sau, chú ý giữ sức khỏe nhé, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Đợi ngắt xong di động, Mạnh Niệm Kỳ lập tức bị Phí Tử Ngang hung hăng trừng phạt một chút!

“A a.... Đau quá!” Đầu ngực Mạnh Niệm Kỳ bị hung hăng véo!

“Em vì cái gì không cự tuyệt cô ta?”

“Em cũng không có đồng ý với cô ấy a.”

“Không cự tuyệt chính là đồng ý rồi!”

“Đây là cái logic gì a? Anh nói bậy.”

“Anh nói bậy?” Phí Tử Ngang cười lạnh, “Xem ra không dạy dỗ tử tế để em nhớ kỹ, em sẽ không học được?”

Côn thít của thiếu niên phần nộ trướng căng một lần nữa lại hung hãn đâm mạnh vào...

“A a... Đừng a...”

Phí Tử Ngang hung hăng mằn bảo bối không biết nghe lời, nơi thứ kia của hai người liên kết không ngừng phun ra lượng lớn dâm thủy...

Ring~ Ring~

Lần này đổi lại là di động của Phí Tử Ngang kêu.

Phí Tử Ngang mắt nhìn báo gọi đến, vừa tiếp tục động tác “trừng phạt”, vừa nhận điện thoại, “A lô.”

“Anh Hai! Anh ở chỗ nào?” Giọng Duẩn Thiên Kỳ từ đầu kia di động truyền đến.

“Anh a...” Phí Tử Ngang cười cười nhìn bảo bối một cái, “Anh đang trừng phạt một người không nghe lời.”

“A ha! Em biết rồi! Anh Hai nhất định là phá hoại hẹn hò của Mạnh Niệm Kỳ cùng Vưu Thiếu Vân, giờ đang trừng phạt Mạnh Niệm Kỳ đúng không?”

“Bingo! Duẩn Thiên Kỳ, em quả nhiên thông minh!”

“Ha ha, anh Hai, em đây không quấy anh nữa, anh hưởng thụ “trừng phạt” của anh đi!”

“Yên tâm, anh sẽ hưởng thụ tử tế...”

Đợi cho Phí Tử Ngang ngắt điện thoại, Mạnh Niệm Kỳ lập tức một cước đá hấn xuống giường!

“Hưởng thụ? Anh liền qua giường mình mà hưởng thụ tử tế đi!”

“A? Đừng a, bảo bối, em đừng đuổi anh a!”

“Bắt đầu từ giờ, Phí đại thiếu gia anh tự ngủ đi!”

“Đừng a, vợ à, đều là anh không tốt, em đừng nóng, bảo bối...”

Phí Tử Ngang đáng thương đau khổ cầu xin cả buổi sáng, mới miễn khỏi sổ kiếp “một mình giữ giường không”.

Ai sẽ nghĩ Tường vy Vương tử ở tít trên cao lại là một “nô lệ cho vợ”...

Thật sự là vật này khác vật kia!

Tuyển cử hội trưởng hội học sinh sắp sau hai tuần nữa, học sinh Thượng Lạc Hữu Thượng đều hành động tích cực, vì Mạnh Niệm Kỳ cùng Phí Tử Ngang triển khai mít tinh, nhưng nếu mọi người biết anh lớn của bọn họ lén lút với nhau, đại khái bạo động tập thể đi...

Ở trong văn phòng hội học sinh, Duẩn Thiên Kỳ đang dùng máy tính soạn diễn văn tuyên truyền, “Này, anh Hai, chúng ta lần này cần phải làm diễn văn tuyên truyền bầu cử, định phóng to ảnh của anh lúc bé, anh xòe ra đây đi.”

“Được, không thành vấn đề. Lấy cái này đi.” Phí Tử Ngang đưa ảnh trong di động cho mọi người xem.

“Oa, không hổ là Vương tử của chúng ta a, lúc bé đã đẹp trai như thế!” Tống Tiệp ca ngợi nhiệt liệt.

Duẩn Thiên Kỳ cũng gật gật đầu, “Đúng vậy, thật sự rất đẹp a, Vương tử. Nhưng bạn nhỏ bên cạnh này là ai a? Như thế nào lại ngủ trong lòng anh?”

“Cậu ấy a... Là vợ anh.” Phí Tử Ngang trong mắt tràn đầy nhu tình.

Tám ảnh này là khi bảy tuổi, chụp lúc Tiểu Kỳ chơi mệt ở trong lòng hân ngủ.

Những tám ảnh bọn họ chụp trước đây hân vẫn luôn quý trọng, chưa từng quên.

Tiểu Kỳ đáng yêu của hân... Sau này hân còn muốn tiếp tục cùng cậu ấy chụp những giai đoạn cuộc sống, già rồi sẽ cùng nhớ lại ngọt ngào đã qua....

Duẩn Thiên Kỳ cùng Tống Tiệp là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ thâm tình của Vương tử.

Không khỏi kinh ngạc hai mặt nhìn nhau.

Bạn nhỏ kia rốt cuộc là ai a?

“Không thể nào? Con trai làm sao làm vợ? Lại không sinh con.” Duẩn Thiên Kỳ khó hiểu hỏi.

Tống Tiệp nghe vậy trên mặt nhất thời nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, bởi vì cậu chính là “vợ” người ta đó.

“Ôi dào, ngốc, anh Hai nhất định là nói giỡn, cậu làm sao coi là thật a.”

Tống Tiệp vội lảng sang chuyện khác, “Anh Hai, để tăng tính phổ biến, anh cảm thấy chúng ta tổ chức vũ hội thì như nào?”

Duẩn Thiên Kỳ nghe vậy lại tức gờ hai tay tán thành, “Ý kiến hay! Vương tử vừa có thể thi triển khả năng khiêu vũ, lại vừa có thể kìm chế nhuệ khí của Mạnh Niệm Kỳ kia. Chúng ta lúc đó liền mời học sinh Thượng Lạc tham gia cùng, sau đó lại bố trí Mạnh Niệm Kỳ ra khiêu vũ. Nghĩ cũng biết, cái tên kia khẳng định sẽ không khiêu vũ! Đến lúc đó khiến hắn ta bối rối trước mọi người, nhất định rất phấn khích! Ha ha...”

Tống Tiệp nghe vậy không khỏi càng chảy nhiều mồ hôi lạnh hơn.

Muốn chết, nếu như bị chồng yêu Cổ Vân Phong của cậu biết kế hoạch độc ác của Duẩn Thiên Kỳ, khẳng định sẽ làm thịt cậu!

Nhưng cậu lại không thể đi mách chồng mình, bằng không không phải thành nội ứng trong “Vô gian đạo” sao?

Ôi chao, phiền muốn chết, rốt cuộc phải làm sao giờ a?

Ngay khi Tống Tiệp phiền não đến sắp rụng tóc, cậu trăm triệu lần không nghĩ tới, “nội ứng” to nhất hóa ra ở ngay bên cạnh cậu!

Phí Tử Ngang nghe được chủ ý “Vũ hội mít tinh” này, người đầu tiên nghĩ đến chính là cảnh đẹp hắn cùng bảo bối Tiểu Kỳ khiêu vũ với nhau. A, bảo bối của anh, đừng lo, anh Ngang sẽ dạy em tử tế thế nào là “khiêu vũ đôi”!

Nghĩ đến cơ thể nóng bỏng kia ở trong lòng mình dâm đang vụn vụn, Phí Tử Ngang hứng thú đến sắp phụt máu mũi!

“Ha ha... Thật hay quá! Thật hay quá!”

“Ha ha... Đúng vậy, thật sự là quá hay!” Nhìn Vương tử vui vẻ cười ha ha, Duẩn Thiên Kỳ cũng ha ha cười theo.

Ha ha, Lôi Kính thối, bốn thiếu gia chờ xem anh Cả mi sùng bái nhất bối rồi như nào!

Tống Tiệp nhòm hai người cười vui vẻ như thế, bản thân lại làm nào cũng cười không nổi.

Chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trong lòng, cơn bão táp này đừng lan đến trên người cậu cùng chồng yêu mới là hay.

Hữu Thượng đầu kia tính toán hoạt động mít tinh, Thượng Nhạc đầu này đương nhiên cũng không tụt hậu.

Mạnh Niệm Kỳ, Lôi Kính cùng Cổ Vân Phong trước sau như một ngồi hóp trên cỏ.

Lôi Kính dẫn đầu lên tiếng, “Anh Cả, bầu cử sắp tới rồi, chúng ta phải nhanh chóng gấp rút phổ biến. Lần trước em đề cập với anh thi đấu kiếm đạo, anh thấy như nào?”

“Ậy... Tôi thấy vẫn là không cần đi.” Mạnh Niệm Kỳ không khỏi chảy một giọt mồ hôi lạnh.

Nghĩ đến mình cùng người kia làm ra cái chuyện kia ở sân tập kiếm, cậu như thế nào còn mặt mũi cùng hắn thi đấu?

“Vì cái gì a? Anh Cả kiếm thuật lợi hại như vậy, nhất định có thể đánh bại Phí Tử Ngang gối thuê hoa kia!” Lôi Kính giọng kiên định nói.

Mạnh Niệm Kỳ thực sự không muốn nói bản thân sớm đã bị Phí Tử Ngang đánh bại, đành phải bắt đầu nói sang chuyện khác, “Chúng ta lại nghĩ cái khác đi.”

“A, bằng không thi đấu bơi lội đi!” Cổ Vân Phong đề nghị, “Kĩ thuật bơi của anh Cả là bậc nhất trong thôn ta a!”

“Đúng! Ý hay! Anh Cả, anh cảm thấy đề nghị này sao?” Lôi Kính hưng phấn hỏi.

“Bơi a... Ừm, này tôi cũng có chút chắc chắn.” Mạnh Niệm Kỳ vì danh sự Thượng Lạc, cũng không thể luôn thua bởi Phí Tử Ngang.

Công cứ công, tư cứ tư.

Đối với lần bầu cử này, hai người bọn họ đều ôm thái độ “Tự mình cố gắng, chúc phúc lẫn nhau”.

Hết thấy cạnh tranh công bằng.

“Được, vậy định như thế đi! Em phụ trách đi chuẩn bị thi đấu. A Phong, cậu phụ trách phát chiến thiếp cùng tuyên truyền! Chúng ta nhất định phải khiến cho tất cả mọi người thấy khoảng khắc vinh quang anh Cả đánh bại Phí Tử Ngang!” Lôi Kính hưng phấn hô to, giống như đã giành được thắng lợi!

“Được! Tất cả để tôi!” Cổ Vân Phong cũng hưng phấn cực kì!

Mạnh Niệm Kỳ nhìn hai thằng hưng phấn, không khỏi cười khổ trong lòng mãi thôi...

Buổi chiều dưới ánh mặt trời sáng lạn.

Mạnh Niệm Kỳ đi trong vườn trường đột nhiên nghe thấy một đám các cô Thượng Lạc líu ríu thảo luận trên hành lang, “Này, các bà xem bài diễn văn tuyên truyền này, Vương tử lúc bé thật đáng yêu a!”

“Đúng thế, thật sự quá đáng yêu, bộ dáng y như Hoàng tử bé, thật đáng yêu a!”

“Tôi thấy đáng yêu chính là cậu bé trong lòng anh ấy kìa, mấy bà không cảm thấy giữa Vương tử cùng bé trai này không đơn giản sao?”

“Cái gì không đơn giản? Hử nữ nhà mi lại đang đoán bậy uyên ương.”

“Mới không có á! Các bà nhìn kĩ a, Vương tử ôm bé trai bộ dạng che chở, còn có bộ dạng thâm tình chân thành của anh ấy, chẳng lẽ các bà còn nhìn không ra? Tôi thân là hủ nữ từng trải có trực giác, bọn họ nhất định có “gian tình”!”

“Gian cái đầu bà á, bọn họ thoát nhìn mới sáu bảy tuổi, bà bệnh à?”

“Ồi chao, các bà không hiểu rồi, tôi nói cho các bà a...”

Mạnh Niệm Kỳ nghe đến đó, trong lòng đã có dự cảm vô cùng xấu, vội ngăn các cô, “Mộc Thần, phần diễn văn này có thể cho tôi mượn xem không?”

“Đương nhiên không thành vấn đề, anh Cả anh cầm đi.”

Mạnh Niệm Kỳ vừa thấy, thiếu chút nữa ngất xỉu!

Cái tên kia thế mà lại đem tấm ảnh cậu ngủ lúc bé đăng lên!

Phí Tử Ngang, anh chết chắc rồi!

Mạnh Niệm Kỳ cầm diển văn liền nổi giận ùng ùng mà đi khỏi bình vắn tội!

Sau khi anh Cả đi rồi, vị hủ nữ từng trải kia đột nhiên băng quơ một câu, “Này, các bà có nhận thấy bé trai trong diển văn này, đáng vẻ thật giống anh Cả chúng ta không? Chẳng lẽ lại là thanh mai trúc mã với Tường vi Vương tử?”

“Gi? Quỷ ám à!” Mấy cô gái mặc kệ cô, cười nhạt rồi đi.

“Ài, tiên tri luôn cô độc mà... Các bà một ngày nào đó sẽ thấy là tôi đúng!”

Hủ nữ lâu năm nắm chặt tay, rất tin tưởng mà hô lớn với khoảng không!

“Phí Tử Ngang! Anh đứng lên cho tôi!”

Đi tới “căn cứ bí mật” sau núi, Mạnh Niệm Kỳ liếc mắt một cái liền thấy đầu sở gây ra chuyện đang nằm ở trên cỏ ngủ to đầu, lập tức xông lên véo tai hắn!

“Ô!” Phí Tử Ngang đau đến tỉnh lại: “Tiểu Kỳ? Em sao lại véo anh?”

“Nói nhiều, véo anh? Không thiên anh, coi như anh may mắn!”

“Ô... Vợ ngoan, em muốn trừng phạt anh, cũng phải cho anh biết tội danh a?”

“Chính anh làm chuyện tốt thì tự xem đi!” Mạnh Niệm Kỳ thở phì phì đem diển văn quăng trên mặt hắn!

Phí Tử Ngang dừng mắt vừa thấy, thế mới biết bảo bối của mình rốt cuộc tức cái gì, không khỏi âm thầm le lưỡi, cợt nhả nói, “Hi, in ấn thật đẹp, đem tình nồng ý thắm từ nhỏ của hai đứa mình biểu lộ không sót cái gì a!”

“Ai tình nồng ý thắm với anh hả?” Mạnh Niệm Kỳ mặt hơi ửng đỏ.

“Chính là em a! Em xem, em từ nhỏ đã thích ngủ trong lòng anh, mỗi lần anh phải ôm em, đỡ em em mới chịu ngủ. Này chẳng lẽ không phải vì em đã yêu anh Ngang của mình từ nhỏ?” Phí Tử Ngang cười như kẻ trộm.

“Tôi... Tôi mới không có!” Mạnh Niệm Kỳ vô cùng lớn tiếng phủ nhận hết: “Anh đừng nghĩ lảng sang chuyện khác! Anh nói, anh vì cái việc quan trọng gì mà trưng ảnh chụp hồi bé của chúng ta?”

“Ô... Còn không phải lỗi Tiểu Kỳ.” Phí Tử Ngang vẽ mặt oan ức nhìn cậu.

“Cái gì? Lỗi của tôi? Phí Tử Ngang! Anh đừng ăn cướp la làng!” Mạnh Niệm Kỳ thở phì phì nói.

“Vốn chính là lỗi của em a. Anh muốn công khai gian tình của hai ta... A, không, tình cảm lưu luyến! Nhưng em nói gì cũng không chịu, người ta là bất đắc dĩ... Đành phải áp dụng phương pháp bí hiểm này báo cáo thiên hạ! Ô... Người ta dụng tâm khổ sở, đối với em tình sâu thắm thiết, Tiểu Kỳ còn ngờ anh, ô...” Phí Tử Ngang chùi mắt, bộ dạng giống cô vợ nhỏ oan ức đáng thương.

Mạnh Niệm Kỳ biết rõ hấn tán hươu vượn, nhưng trong lòng lại ngọt ngào, tức giận đầy ngập lập tức bay lên chín tầng mây. Ôm hấn, nhẹ giọng nói, “Được, được, coi như là lỗi của tôi, anh đừng khóc.”

“Em hôn ngôi sao này của anh, anh sẽ không khóc.” Phí Tử Ngang cười xấu xa, chỉ chỉ đũng quần mình.

Mạnh Niệm Kỳ lập tức táng cho hấn một cái: “Đừng được voi đòi tiên!”

“Ô! Đau quá!” Phí Tử Ngang đáng thương mà xoa xoa trán mình.

Ngay khi hai người liếc mắt đưa tình, đột nhiên nghe thấy có tiếng vang cách đó không xa truyền đến, tựa hồ có người đi vào căn cứ bí mật của bọn họ.

“Mẹ ơi, có người đến! Mau trốn!” Mạnh Niệm Kỳ bị dọa nhảy dựng, vội lôi Phí Tử Ngang trốn ở sau cây cối.

Đáng ghét, rốt cuộc là ai xông vào căn cứ bí mật của bọn họ? Nhất định phải cứ cách đuổi bọn họ đi! Phí Tử Ngang thở phì phì nghĩ.

Mạnh Niệm Kỳ cũng vô cùng mất hứng. Vô cùng không muốn có người đến quấy rầy thế giới của hai người bọn họ.

Nhưng khi họ nhìn thấy rõ người tới là ai, thiếu chút nữa sợ tới thất thanh kêu to!

Một người đàn ông âu phục trắng thớm, diện mạo tuấn mỹ phóng khoáng chính là dắt một người đàn ông khác mặc đồ thể thao, diện mạo bình thường, từ đầu sơn động đi tới.

Đúng là hiệu trưởng Lục Thanh Vũ, cùng phó hiệu trưởng đương nhiệm, cũng là hiệu trưởng trước của Thượng Lạc Lạc Kỳ Vĩ!

“Ừm... Chắc là chỗ này. Chúng ta rất nhiều năm trước đã tới... A, đúng rồi, em xem, chính là dòng suối nhỏ này. Tiểu Vĩ Vĩ, em có nhớ không?” Lục Thanh Vũ hưng phấn nói.

“Anh là nói, là cái dòng suối mà anh kéo quần lót tôi, thiếu chút nữa hại tôi chết đuối ấy hả?” Lâm Kỳ Vĩ lạnh lùng đáp lại một câu.

“Ôi chào, Tiểu Vĩ Vĩ vẫn còn mang thù a?” Lục Thanh Vũ cười cười ôm eo người đàn ông. “Em cũng biết, anh còn nhỏ đã thêm muốn sắc đẹp của em a. Ai bảo em luôn dụ dỗ anh, mỗi lần nhìn cái mông dâm đang của em ở trước mặt anh lắc a lắc, anh liền nhịn không được sờ soạng một phen.”

“Tôi dâm đang? Chính mình háo sắc còn dám nói tôi dụ dỗ anh!” Lâm Kỳ Vĩ tức đến nhịn không được quai cho gã một cú!

“Ôi, mưu sát chồng a!” Lục Thanh Vũ cười hướng miệng người đàn ông hôn một cái. “Anh nếu chết rồi, ai tới thỏa mãn cái mông hư không biết đủ này chứ?”

Bàn tay gã thành thật không khách khí mà kéo quần anh ta, lộ ra cái mông tuyết trắng.

Mạnh Niệm Kỳ nhìn đến đây đã sắp hôn mê, lập tức lấy tay che mắt Phí Tử Ngang, không cho hắn nhìn nữa.

Mẹ ơi, đây là cái thế giới gì a?

Vì cái gì hiệu trưởng Lâm mình kính yêu nhất lại cùng hiệu trưởng Lục của Hữu Thượng có một chân a?

Mạnh Niệm Kỳ nhịn không được trong lòng run lên!

Phí Tử Ngang ngay từ đầu khiếp sợ rồi sau lại cảm thấy vô cùng thú vị, không ngờ hắn có chết hay không lại thấy được “tử huyết” của hiệu trưởng, xem ra về sau không cần sợ hiệu trưởng nữa.

“Nào, Tiểu Vĩ Vĩ, ôm thân cây, cho cái mông của em phơi nắng tử tế nào!” Lục Thanh Vũ tà ác nói.

“Không cần!”

“Còn dám nói không cần? Anh thấy cái mông hư này của em đã ướt đầm đi?” Lục Thanh Vũ vươn hai ngón tay quấy rầy cửa huyết của người đàn ông.

“A a... Ngứa quá... Đừng làm như vậy...”

“Đừng làm như này? Thế phải làm như nào? Em nói cho anh biết a.”

“A a... Đi vào... Đi vào...”

“Đi vào đâu? Nói a.”

“Bên trong... Bên trong...”

“Cái gì bên trong? Nghe không hiểu...”

“Ô... Trứng thôi... Mông... Bên trong mông...”

“Giống như này sao?” Lục Thanh Vũ cười xấu xa, cầm mạnh hai ngón tay vào!

“A a...” Lâm Kỳ Vĩ thân mình run rẩy, thiếu chút nữa trực tiếp bắn tinh!

“Chắc chắc, vật nhỏ không có sức chịu đựng, kiên nhẫn một chút cho anh!” Lục Thanh Vũ bóp tận gốc rễ anh ta, “Gậy lớn của anh còn chưa có vào đâu, vội cái gì?”

“Ha a... Mau... Mau vào... Em chịu không nổi...” Lâm Kỳ Vĩ lắc lư, hai mắt nhắm lệ lưng trông nhìn gã.

“Ô ô... Cái đồ dâm dăng em! Chơi chết em này!” Lục Thanh Vũ chịu không được hấp dẫn của đôi mắt quyến rũ kia, lập tức đề thương ra trận, đem côn thịt căng đến sắp nổ tung đâm mạnh vào...

“Ô a a a... Đâm chết em...”

Hai người làm đến trời đất tối tăm, kêu dâm liên tục, hoàn toàn không biết gian tình của bọn họ đã bị hai đứa học sinh nghe được rõ ràng!

Phí Tử Ngang cùng Mạnh Niệm Kỳ đáng thương, cả thời gian nghỉ trưa bị ép sát trốn trong cây cối, bụng đói phải nghe hai vị hiệu trưởng lời dâm tiếng dật...

Rất vất vả đợi bọn họ thỏa mãn “thú tính”, cảm thấy mỹ mãn đi rồi, hai thiếu niên đang tuổi ăn tuổi ngủ đã đói đến ngực dán vào lưng rồi.

“Bảo bối, mau ăn chút gì đi.” Phí Tử Ngang đau lòng mà nhanh chóng lấy cặp lồng, rút cho bảo bối cục cứng một miếng sushi.

“Ừm ừm... Đói chết mất...” Mạnh Niệm Kỳ ăn như hổ đói, “Anh cũng ăn a.”

Mạnh Niệm Kỳ đau lòng lấy một miếng cho hắn.

“Anh muốn Tiểu Kỳ dứt.” Phí Tử Ngang làm nũng mà mở miệng.

“Tiểu quỷ thích làm nũng!” Mạnh Niệm Kỳ cười mắng một câu, đem sushi nhét vào miệng hắn, hai người đút cho nhau ăn, vừa hưởng thụ tình nồng ý thắm, vừa tán gẫu “sự kinh hi” vừa rồi!

“Hô... Em vừa rồi thật sự là bị dọa đến ngây người!” Mạnh Niệm Kỳ vẫn còn lưu nỗi khiếp sợ nói, “Năm mơ cũng không thể nghĩ hiệu trưởng các anh cùng hiệu trưởng bọn em thế mà lại cùng một chân!”

“Đúng vậy, thực sự là kinh hi lớn a!” Phí Tử Ngang đồng ý mà gật đầu.

“Không! Em không tin hiệu trưởng Lâm là tự nguyện, thầy ấy nhất định là bị hiệu trưởng Lục ép buộc!” Mạnh Niệm Kỳ vẫn không thể chấp nhận chuyện hiệu trưởng cậu kính yêu nhất bị “đè”.

“Làm ơn, Tiểu Kỳ, hiệu trưởng Lâm của bọn em chính là cao thủ TaeKwon Do, muốn khiến hiệu trưởng Lục hoa rơi nước chảy chính là chuyện dễ dàng. Nhưng em cảm thấy thầy ấy có nửa điểm chống cự sao?”

“Ậy...” Không có. Một chút cũng không có. Mạnh Niệm Kỳ khóc không ra nước mắt mà nghĩ.

Ô... Hiệu trưởng Lâm, thầy vì cái gì không một cước đem đại sắc lang kia đá bay a?

Em anh Cả của Thượng Nhạc bị anh Hai Hữu Thượng đè đã đủ thảm, vì cái gì hiệu trưởng thầy cũng muốn bị hiệu trưởng Hữu Thượng đè chứ?

Chẳng lẽ Thượng Lạc chúng ta sinh ra đã có vận mệnh bị Hữu Thượng ức hiếp?

Ô... Ông trời, ông cũng quá bất công đi?

“Không được! Tôi không cam lòng! Phí Tử Ngang, từ hôm nay đến lượt tôi đè anh!”

“A? Tiểu Kỳ, bình tĩnh, em... Em đừng xúc động a... Bảo bối...”

Ô... Hiệu trưởng, em hận thầy!

Phí Tử Ngang tai bay vạ gió, quả thực là khóc không ra nước mắt!

8. Chương 8

Cổ Vân Phong cảm thấy vợ yêu Tống Tiệp của cậu ta gần đây có chút vấn đề.

Mỗi lần nhìn thấy cậu ta đều là một vẻ muốn nói lại thôi, tựa hồ có cái gì muốn nói cho cậu ta, rồi lại khó có thể mở miệng.

Nghĩ gần đây lưu hành chủ đề “lừa dối”, lòng Cổ Vân Phong liền chùng xuống...

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Tống Tiệp thực sự có “kẻ thứ ba”?

Nếu... Nếu cậu ấy thực sự chạy tới nói mình muốn chia tay, mình phải làm sao bây giờ?

Không, không được! Cậu ta không muốn mất bảo bối của mình!

Cậu ta cái gì cũng không muốn biết!

Ngay khi Cổ Vân Phong đang phiền não đến sắp chết, thì có chết hay không, Tống Tiệp lại chạy tới tìm cậu ta “nói chuyện”!

“Phong, em... Em muốn nói chuyện với anh...”

“Anh bận nhiều việc, không có thời gian.” Cổ Vân Phong sợ hãi mà vội từ chối.

“Sẽ không để mất nhiều thời gian của anh đâu. Em có lời muốn nói với anh...”

“Không! Anh không muốn nghe! Em cái gì cũng đừng nói cho anh!” Cổ Vân Phong tuy có siêu năng lực cảm ứng, nhưng cậu ta lại tuyệt không muốn cảm ứng chuyện thay lòng đổi dạ của người cậu ta yêu nhất.

“Nhưng việc này thật sự rất quan trọng, là về anh Cả anh!” Tống Tiệp sốt ruột nói.

“Anh Cả?” Cổ Vân Phong hơi bị sửng sốt.

Hóa ra vợ của cậu ta yêu lại là anh Cả?

Trời ạ! Một bên là vợ, một bên là anh em, này bảo cậu ta chịu làm sao nổi.

“Không! Vợ, anh biết anh Cả là người con trai tốt, nhưng anh đối với em còn tốt hơn so với anh ấy, yêu em hơn, van em đừng rời khỏi anh!” Cổ Vân Phong nắm vai cậu lắc mạnh liệt.

Tống Tiệp bị lắc đến độ sắp ngất, hoàn toàn không hiểu cậu ta đang nói cái gì.

Nhìn thấy Tống Tiệp không lên tiếng phủ nhận, Cổ Vân Phong càng cảm thấy mình phỏng đoán đúng, lập tức thống khổ hú lên, “Em là của anh! Anh không cho phép em cùng anh Cả bỏ trốn!”

Tống Tiệp nghe đến đó cuối cùng hiểu cậu ta đang nói gì, lập tức hung hăng thưởng cho cậu ta một cú: “Trốn cái đầu anh ấy! Anh là nào bị nước vào à? Nói vợ vẫn cái phim loại ba gì đó?”

“A? Em không phải là yêu anh Cả anh à?”

“Cổ Vân Phong! Bỏ thiếu gia trong mắt anh là kẻ hay thay đổi thế sao? Được, anh đã cho rằng tôi lừa dối, tôi đây phải đi lừa một phen!” Tống Tiệp làm bộ muốn đi khỏi!

“Đừng a!” Cổ Vân Phong bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, vội nhào lên ôm cậu: “Vợ tốt, vợ yêu của anh, em đừng giận! Đây là chồng không tốt! Anh đáng chết!”

Cổ Vân Phong dùng sức thưởng cho mình một bạt tai!

“Anh điên rồi?” Tống Tiệp đau lòng muốn chết, vội xoa mặt cậu ta, “Dùng sức đánh như thế làm gì?”

“Không dùng sức vợ như thế nào nguôi giận chứ? He he.” Cổ Vân Phong xấu xa ở trên miệng cậu hôn một cái.

“Thực chịu không nổi anh.” Tống Tiệp vừa bực vừa buồn cười mà liếc cậu ta một cái. “Đừng gây sự, em thật có chuyện quan trọng muốn nói cho anh.”

“Rốt cuộc là chuyện gì a?” Cổ Vân Phong cũng vô cùng tò mò.

“Là liên quan đến anh Cả anh...” Tống Tiệp đem kế hoạch ở trên sàn khiêu vũ làm xấu mặt Mạnh Niệm Kỳ của Duẫn Thiên Kỳ nói cho cậu ta.

“Cái gì? Duẫn Thiên Kỳ đáng ghét! Lại ác độc như thế! Cổ Vân Phong tôi không tồn tại chung với Hữu Thượng mấy người!” Cổ Vân Phong oán giận nói.

“Không tồn tại chung với Hữu Thượng bọn tôi a? Được, tạm biệt!” Tống Tiệp cười lạnh một tiếng, quay đầu bước đi.

“A a a! Vợ, anh không phải nói em đâu!” Cổ Vân Phong vội kéo cậu, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là anh nói sai.”

“Hừ, cũng không giấu lại em nói cho anh kế hoạch này, lưng đeo bao nhiêu tội? Anh có biết em làm như này, tương đương phản bội Vương tử bọn em. Toàn bộ còn không phải vì anh!” Tống Tiệp nói tới đây,

lòng bất đầu bất an.

Bản thân vì sợ chồng yêu trách, cho nên đem kế hoạch bí mật của bọn họ đều khai hết.

“Vợ tốt của anh, anh biết em là vì yêu anh mà thôi! Nhưng, em làm vậy cũng đúng a. Bầu cử vốn chính là cạnh tranh công bằng, như thế nào có thể dùng loại chiêu đề tiện này?” Cổ Vân Phong vô cùng không đồng ý.

“Em cũng nghĩ như vậy, cho nên mới nói cho anh.” Tống Tiệp đồng tình mà gật đầu.

“Được, để cảm ơn vợ yêu của anh phân biệt đúng sai như thế, anh quyết định phải lấy thân báo đáp, tử tế báo đáp em, he he...”

“A? Đừng báo đáp, đừng báo đáp... Cứu mạng a...”

Cổ Vân Phong “báo đáp” xong vợ yên liền lập tức chạy vội đến kí túc anh Cả!

Leng keng...

Chuông cửa nhấn vài lần cũng không có hồi đáp.

Cổ Vân Phong không khách khí lại nhấn vài cái nữa.

“Ai a?” Mạnh Niệm Kỳ mở cửa.

“Anh Cả! Chuyện lớn không ổn!” Cổ Vân Phong sốt ruột mà chạy vào!

“Chuyện gì a? Kỳ quái vậy.”

“Anh Cả, Phí Tử Ngang ở đây không?”

“Không ở, anh ta ra ngoài rồi.”

“A, vậy là tốt rồi. Anh Cả, em nói anh a, Phí Tử Ngang kia cùng Duẩn Thiên Kỳ âm mưu hãm hại anh a!” Cổ Vân Phong tức giận bất bình nói.

“A.”

“Anh Cả, chẳng lẽ anh không hỏi là âm mưu gì sao?” Cổ Vân Phong đối với phản ứng bình thản của anh Cả mình cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Ày...” Mạnh Niệm Kỳ không cần hỏi, kì thật “người bên gối” của cậu đã sớm nói cho cậu rồi. Nhưng vì đề phòng Cổ Vân Phong nổi nghi ngờ, cậu giả bộ tò mò hỏi, “Đương nhiên muốn hỏi, cậu mau nói cho tôi biết.”

“Anh Cả, cái tên Phí Tử Ngang cùng Duẩn Thiên Kỳ kia thật là gian trá, lại muốn bố trí bẫy anh ở vũ hội, để anh khiêu vũ, khiến anh bối rối trước mặt mọi người!”

“Như vậy a...”

“Anh Cả, em biết anh sẽ không khiêu vũ. Cho nên em đã nghĩ ra cách!”

“Cách gì?”

“Tập huấn bí mật a!”

“Tập huấn?”

“Đúng vậy, em đã tìm cho anh một người cực tốt để tập huấn. Cam đoan ngày vũ hội, anh Cả sẽ làm náo động!”

“Không cần! Tôi tự đối phó!” Kỳ thật Phí Tử Ngang đã sớm sắp xếp giúp cậu tập huấn vũ đạo, Mạnh Niệm Kỳ căn bản không cần lo lắng.

“Anh Cả, anh đừng thẹn a! Chuyện này cứ khoán cho em đi! Vưu Thiếu Vân cũng đã đồng ý với em rồi!”

“Cái gì? Vưu Thiếu Vân?” Mạnh Niệm Kỳ nghe xong thiếu chút nữa té xỉu.

A Phong thối, cậu là định hại chết anh Cả cậu sao? Nếu như bị Phí Tử Ngang bình giấm chua kia nhìn thấy tôi với Vưu Thiếu Vân khiêu vũ, tôi đây còn không bị làm đến mông nở hoa!

“A Phong! Coi như anh Cả xin cậu, cậu thật sự không cần lo lắng, tôi đã tìm được người giúp tôi tập luyện. Cậu nhanh đi nói với Vưu Thiếu Vân không cần phiền cô ấy. Làm ơn! Cậu nhanh đi đi!”

Mạnh Niệm Kỳ quả thật sắp cuống đến chết.

Cổ Vân Phong thấy vẻ sốt ruột của anh Cả không khỏi mở to mắt. Kỳ quặc, anh Cả bình thường trấn định

sao hôm nay lại kinh hoảng vậy a?”

“Anh Cả, anh rút cuộc là tìm ai giúp anh tập luyện?”

“Ày... Anh ta là giáo viên dạy múa nước ngoài, là hiệu trưởng giới thiệu.” Mạnh Niệm Kỳ thuận miệng bịa chuyện.

“A, là thế sao.” Cổ văn Phong gật gật đầu, “Em đây đành đi nói với Vưu Thiếu Vân. Ài, thực đáng tiếc, cô ấy vừa nghe được cùng luyện khiêu vũ với anh, hưng phấn muốn chết, giờ cô ấy nhất định rất thất vọng, tám phần sẽ mắng chết em.”

“Được rồi, tôi không thèm nghe cậu nói nữa, tôi có việc ra ngoài. Sự tình là cậu rước lấy, tự đối phó Vưu Thiếu Vân đi. Tạm biệt.” Mạnh Niệm Kỳ nói xong vỗ mông bỏ đi.

“Em không luyện nữa!” Mạnh Niệm Kỳ đặt mông ngồi xuống sàn phòng tập múa.

“Ngoan nào, bảo nói, thêm chút nữa là được rồi.” Phí Tử Ngang ôn tồn mà dỗ bảo bối của hắn.

“Không cần! Chân em mới muốn chết.” Mạnh Niệm Kỳ không kiên nhẫn mà nói.

Cậu tuy rằng tha thiết yêu thể thao, nhưng đối với vũ đạo cũng dốt đặc cán mai. Bị buộc luyện nhảy một giờ, đã xem như quá nể tình rồi.

“Bảo bối đáng thương mới chân a, thế anh giúp em mát xa nhé?”

“Được, nhanh lên nhanh lên.” Anh lớn Mạnh Niệm Kỳ không khách khí mà nói.

“Dạ, tuân mệnh.” Phí Tử Ngang dịu dàng cười, đem chân cậu đặt lên đùi mình, bắt đầu giúp cậu mát xa thư giãn cơ thể.

“Ha... Giỏi quá...” Mạnh Niệm Kỳ thoải mái mà thở dài một hơi.

Nếu để đội vệ sĩ của Phí Tử Ngang nhìn thấy đường đường Tương vi Vương tử thế mà lại giúp cậu mát xa chân, cậu đại khái sẽ bị gây đập loạn mà chết!

Nhưng Phí Tử Ngang từ nhỏ đã yêu cậu đến tận xương cũng vui vẻ chịu đựng, lòng tràn đầy men vui mà hầu hạ bảo bối nhỏ của hắn.

“Tiểu Kỳ, tìm lúc nào đó đưa anh đi gặp mẹ em đi, anh đã lâu không gặp bà.” Phí Tử Ngang nhân dịp cậu

không phòng bị, thừa cơ đề nghị.

Mạnh Niệm Kỳ do dự không nói.

“Tiểu Kỳ, em có phải lo mẹ em sẽ phản đối chúng ta quen nhau không?”

Mạnh Niệm Kỳ cười khỏ một chút, “Không phải là phản đối không đâu, bà sẽ kiểm soát chặt chẽ, một chút cơ hội cũng không cho chúng ta.”

“Là nhà họ Phí có lỗi với nhà em.” Phí Tử Ngang khỏ sở nói.

“Anh cũng biết mẹ tính tình cương trực, năm đó bị sỉ nhục như vậy mà bị đuổi đi, đối với bà mà nói, là nỗi nhục lớn nhất.”

“Cho nên anh muốn muốn nhanh chóng đến nhà giải thích. Cần xin bà tha thứ cho chúng ta.”

“Được rồi nói sau, em hiện giờ không muốn nói chuyện này.” Mạnh Niệm Kỳ chỉ cần tưởng tượng đến phải đối mặt với mẹ, đầu cậu bắt đầu đau.

Cậu cùng Phí Tử Ngang rất vất vả mới bên nhau thỏa mãn tình yêu, cậu thực sự không muốn gây nên sóng gió.

“Được được, anh không đề cập tới là được. Chúng ta tiếp tục luyện nhảy đi.”

“A? Còn luyện a?”

“Heo con lười, anh là suy nghĩ vì thanh danh của em, mới vất vả dạy em khiêu vũ. Chẳng lẽ em muốn xấu mặt, đem mặt mũi Thượng Lạc đều ném sạch sao?”

“Được, được, đều là anh có lý. Em luyện là được.” Anh lớn Mạnh Niệm Kỳ không tình nguyện mà đứng dậy.

“Qua đây, nắm lấy tay anh, được, ở chỗ này chỉ hơi dựa vào, được rồi, giờ sát lại gần anh, lắc hông một chút...”

Mạnh Niệm Kỳ cái này cũng thấy xấu hổ. “Này, này, từ từ, đây là cái điệu nhảy gì a? Vì cái gì hai thằng đàn ông lại dính vào nhau nhảy với chả múa?”

“Ôi chao, em không hiểu, này là điệu nhảy truyền thống của Hữu Thượng bọn anh, vũ hội hàng năm đều phải nhảy. Mặc kệ là nam hay nữ, đều nhảy như thế.” Phí Tử Ngang cố gắng ngừng cười.

“Được rồi.”

Mạnh Niệm Kỳ nghe vậy đành bất đắc dĩ mà từ bỏ kháng nghị, xấu hổ tiếp tục dán trên người hắc lặc mông...

Ánh trăng như nước.

Đây là một buổi tối mỹ lệ.

Vũ hội mọi người chờ đợi rốt cuộc cử hành trong phòng tiệc của trường.

Mặc kệ Hữu Thượng hay Thượng Lạc cả nam lẫn nữ, người nào cũng ăn mặc tử mẫn, ai cũng không bị kém hơn đối thủ.

“Oa, cậu thấy không? Vương tử hôm nay ăn mặc thật đẹp trai a!”

“Đúng vậy, thật sự đẹp trai ngây người! Còn nữa, nghe nói lát nữa Vương tử có một đoạn solo đó!”

“Oa, thực chờ mong! Nghe nói kĩ thuật nhảy của Vương tử là được thầy giáo Pháp hướng dẫn, cả trường không ai có thể so với anh ấy đâu!”

“Hi, vũ hội lần này của Vương tử nhất định sẽ càng nổi tiếng, như thế bầu cử hội trưởng hội học sinh cuối tuần, Vương tử nhất định thắng rồi!”

“Hy vọng thế. Nhưng mà Mạnh Niệm Kỳ kia cũng không phải đèn tiết kiệm dầu. Nghe nói anh ta cùng Vương tử hạ chiến thiếp, muốn đấu bơi lội. Nếu Vương tử thua, nhất định sẽ giảm mức nổi tiếng.”

“Ồi chao, thế thì không được. Chúng mình đến lúc đó nhất định phải cố gắng giúp Vương tử!”

“Đúng, nhất định! A, gần tới giờ rồi, chúng ta nhanh đi chiếm chỗ.”

Mấy nữ sinh Hữu Thượng vội vội vàng vàng chạy đi mất.

Lúc này, Vương Vũ Kiệt cùng Lục Thư Đình từ đầu khác của sân nhảy đi tới, vừa lúc gặp Duẫn Thiên Kỳ cùng Tống Tiệp.

“Oa, thầy hôm nay nhìn qua đặc biệt đẹp nha, có phải đã uống canh sinh lực đặc biệt gì không?” Tống Tiệp trêu chọc mà nói.

Lục Thư Dĩnh đỏ mặt một chút.

Tống Tiệp này sao lại lợi hại thế? Thế mà lại biết cậu trước khi ra ngoài đã được cục cưng yêu dấu phục vụ, được rót đầy một miệng “sữa” chứ...

“Chậc, thầy đỏ mặt.” Tống Tiệp cười như kẻ trộm.

“Người của tôi các cậu cũng dám bắt nạt? Chán sống phỏng?” Vương Vũ Kiệt ra vẻ hung ác mà trừng cậu một cái.

Duẩn Thiên Kỳ cười cười nói, “Ai dám bắt nạt thầy a? Bọn tớ cảm ơn thầy còn không kịp, thầy chính là đã thuần phục được công tử lẳng nhăng nổi tiếng toàn trường chúng ta, là công thần cứu vớt vô số tâm hồn thiếu nữ đó!”

Lục Thư Dĩnh nghe thấy tình sử phong phú ngày trước của thiếu niên, lập tức bất an mà nhìn cậu ta một cái.

Vương Vũ Kiệt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, căng thẳng mà ôm lấy eo thầy, “Các cậu bớt ở đó châm ngòi ly gián đi! Muốn tôi đem “gian tình” không thể cho ai biết của đám các cậu giữ sạch ra không?”

Vương Vũ Kiệt chính là tận mắt thấy cảnh Duẩn Thiên Kỳ cùng Lôi Kinh, Tống Tiệp cùng Cổ Vân Phong hai cặp “Gian phu dâm phụ” vui vẻ.

Duẩn Thiên Kỳ cùng Tống Tiệp vừa nghe lập tức căng thẳng hai mặt nhìn nhau.

Không thể nào... Chẳng lẽ “gian tình” thực sự bị lộ?

Trên mặt hai người lúc đỏ lúc trắng...

Lục Thư Dĩnh nhìn hai thiếu niên khẩn trương như thế, không khỏi cảm thấy tội nghiệp, “Quên đi, Vũ Kiệt đừng làm khó họ.”

“Được rồi, nếu thầy đã ngỏ lời cầu tình thay các cậu, bốn thiếu gia đành tha cho các cậu một con ngựa vậy.” Vương Vũ Kiệt kì thực cũng không muốn làm khó anh em, chỉ là đùa bọn họ thôi.

“A Kiệt, cậu nói cái gì, tôi nghe hoàn toàn không hiểu.” Tống Tiệp vẫn đang giả ngu.

Duẩn Thiên Kỳ cũng nói gót làm vẻ vô tội, hai tay xoắn xoắn, nhún vai, “Người này uống nhầm thuốc rồi. Bốn thiếu gia chính là giữ mình trong sạch, là nhân dân tốt của đất nước thủ thân như ngọc, cậu nói gian tình gì một chút cũng không liên quan tôi. Tống Tiệp chúng ta đi thôi, thời gian không nhiều, chuẩn bị mở

màn rồi.”

“Được, được, chúng ta đi mau.” Hai thằng lập tức chuồn mất!

Ngọn đèn tối đi.

Âm nhạc từng bừng tuôn khắp từng góc phòng khiêu vũ.

Vũ hội rốt cuộc bắt đầu!

“Các vị khách quý, hoan nghênh đến dự vũ hội long trọng đêm nay!”

Duẩn Thiên Kỳ thân là người chủ trì cầm mic, giọng nhẹ nhàng nói, “Tôi biết mọi người bây giờ nhất định không chờ được nữa. Nói nhiều cũng vô ích, hiện giờ chúng ta hãy vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh Tường vi Vương tử của chúng ta – Phí Tử Ngang!”

“Ya hu! Vương tử! Tường vu Vương tử!”

“Vương tử anh đẹp trai quá!”

“Vương tử, em yêu anh!”

Tiếng hét hoan hô chói tai hưng phấn thiếu chút nữa phá thủng nóc nhà!

Phí Tử Ngang tư thế đẹp đẽ, phong độ phóng khoáng lên sân khấu!

“Vương tử, vì mọi người nói mấy câu đi!”

“Chào mọi người!”

Tường vi Vương tử mỉm cười, các nữ sinh lập tức hét chói lói không ngừng!

Duẩn Thiên Kỳ vô cùng vừa lòng mà gật gật đầu, “Vương tử, nghe nói tiếp theo anh sẽ solo một đoạn?”

“Đúng vậy, là tôi gần đây mới vừa sửa soạn một điệu nhảy, gọi là “Thế giới chỉ có em”.

“Oa, nghe thật thâm tình, không biết Vương tử có đối tượng không?”

“Đối tượng a? Đang Tôi đang muốn tìm từ dưới sân khấu đây.”

Lời Vương tử khiến nữ sinh toàn trường sa vào điên cuồng, đều giơ tay gào rú, “Chọn em! Chọn em đi!”

“Oa, người muốn đăng kí thật sự rất hăng hái, nếu Vương tử thực sự chọn một nữ sinh lên, khẳng định sẽ gây bạo động.” Duẫn Thiên Kỳ cố ý ra vẻ lo lắng.

“Đúng vậy, thật nhưc đầu mà.” Phí Tử Ngang dựa theo kịch bản, cùng Duẫn Thiên Kỳ hát bè.

“A, thế này, chúng ta mời một nam sinh đảm nhiệm bạn nhảy của Vương tử đi. Như vậy, các nữ sinh sẽ không ăn giấm nữa!”

“Ý hay! Nhưng phải chọn ai nhỉ?”

“Muốn làm bạn nhảy của Vương tử, đương nhiên phải ngang sức với anh! Không biết đối thủ của lần bầu cử này- bạn Mạnh Niệm Kỳ có đồng ý lên đây không? A, đã quên hỏi điểm quan trọng, không biết bạn Mạnh Niệm Kỳ có biết khiêu vũ không?” Duẫn Thiên Kỳ cố tình nói khích.

“Cái gì? Bảo anh Cả bọn mình lên?”

“Có nhầm không? Anh Cả căn bản sẽ không khiêu vũ!”

“Bọn nó rõ ràng là muốn làm xấu anh Cả!”

“Đúng vậy, quá đáng quá! Anh Cả, anh đừng lên!”

Bạn học Thượng Lạc cùng bày tỏ kháng nghị!

Lôi Kinh ở bên thấy thế thiếu chút nữa hộc máu, hung hăng trừng mắt Duẫn Thiên Kỳ trên sân khấu!

Cái đồ đáng ghét này, xem ông đây về chỉnh mi như nào!

Nhất định sẽ đem mi mần đến phải quỳ xuống đất xin tha thứ! Xem mi về sau còn dám kiêu ngạo nữa không?

“Anh Cả, anh ngàn vạn lần đừng lên. Bọn nó biết anh không khiêu vũ, cố ý làm khó anh. Anh để em lên! Cam đoan đánh cho Phí Tử Ngang ẻo lả kia vãi ra quần!” Lôi Kinh xoa tay, vẻ mặt hung ác nói.

“Ồi dào, đừng lo, tôi có tin nội bộ, đã sớm báo cho anh Cả rồi!” Cổ Vân Phong tràn đầy tự tin nói.

“Tin tức nội bộ? Là ai a?” Lôi Kinh kinh ngạc hỏi.

“Ày... Cậu không cần phải xen vào! Dù sao anh Cả nhất định sẽ không sao! Anh Cả, anh mau đi đi! Phải giành lấy tiếng nói cho Thượng Nhạc chúng ta a!” Cổ Vân Phong vội đẩy anh Cả đi!

Mạnh Niệm Kỳ kì thật trong lòng vô cùng căng thẳng, nhưng cậu cũng biết đây là thời điểm quan trọng, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người cậu, cậu tuyệt đối phải trấn tĩnh, không thể làm Thượng Nhạc mất mặt.

Mạnh Niệm Kỳ âm thầm hít sâu vài hơi, lộ ra nụ cười tự tin, thoải mái tự nhiên mà đi lên sân khấu...

“Ya hô! Anh Cả cố lên!”

“Anh Cả đẹp trai ngậy người!”

“Anh Cả, bọn em yêu anh!”

Học sinh Thượng Lạc đều vỗ tay vì cố gắng của anh Cả bọn họ!

Dưỡng Thiên Kỳ hưng phấn nói, ” Thật hay quá! Đây là giây phút có tính lịch sử! Xin các bạn hoan nghênh hai người được tuyển chọn sau cùng- Phí Tử Ngang, Mạnh Niệm Kỳ mang đến cho chúng ta- “Thế giới chỉ có em”!”

Âm nhạc thoáng cái lập tức vang lên giai điệu du dương...

Phí Tử Ngang cùng Mạnh Niệm Kỳ ở trên sân khấu bắt đầu nhẹ nhàng khiêu vũ.

Một tiến một lùi, một trước một sau.

Dán lại, nhìn nhau chăm chú, lắc lư.

Hai người thể hiện sự ăn ý tuyệt hảo, như là đối tác tốt nhất lâu năm.

“Oa, không ngờ anh Cả khiêu vũ lại gợi cảm như thế!” Lôi Kinh nhìn mắt cũng muốn rơi.

“Đúng vậy, thật sự là mê chết người! Xem ra thầy khiêu vũ của anh Cả thật sự lợi hại.” Cổ Vân Phong

cũng tán thưởng không thôi.

Duẩn Thiên Kì đầu kia lại là một bụng lửa!

“Có nhầm không? Tôi là muốn khiến Mạnh Niệm Kì kia bối rối, anh ta như thế nào lại nhảy tốt như vậy?”

“Nhảy cũng bình thường thôi.” Tống Tiệp trước mặt Duẩn Thiên Kì không dám lộ vẻ tán thưởng.

“Tức chết tôi! Anh Hai cũng đừng chiều cổ anh ta như thế chứ. Sao không nhân cơ hội gạt chân anh ta, để anh ta ngã, xấu mặt ngay tại chỗ đi?” Duẩn Thiên Kì phẫn nộ nói.

“Oa, Thiên Kì, đừng ác như thế chứ? Cậu rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì với Thượng Lạc a?”

Tống Tiệp thực sự không rõ vì cái gì Duẩn Thiên Kì từ trước đến nay trí tuệ bao la lại sẽ trở nên lòng dạ hẹp hòi đến vậy?

Duẩn Thiên Kì quả thực có nỗi khổ không chỗ kể, có nỗi oan không chỗ giải bày.

Nhưng muốn cậu nói ra chuyện bản thân bị cái tên Lôi Kinh chém ngàn đao kia cường bức, cậu chết cũng không nói lên lời!

“Bổn thiếu gia chính là dòm đám nhà quê kia không vừa mắt!” Duẩn Thiên Kì đành phải lập lờ cho qua.

“Quên đi, quên đi, mặc kệ cậu. A, nhảy xong rồi!” Tống Tiệp lập tức vỗ tay trầm trồ khen ngợi!

Dưới sân khấu tiếng vỗ tay vang lên như sấm!

“Ya hô! Quá tuyệt vời!”

“Cả hai đều nhảy thật giỏi a!”

“Đúng vậy, Mạnh Niệm Kì bình thường thoát trông nghiêm túc, có chút cảm giác khó thân cận, nhưng không ngờ khiêu vũ, lại mê người đến vậy.”

“Hai người này rõ ràng là một đôi! Thân là hủ nữ lâu năm, tôi tuyệt đối sẽ không nhìn lầm!”

“Lại nữa, đồ hâm!” Mọi người đều hướng cô xem thường!

Phí Tử Ngang cùng Mạnh Niệm Kỳ cúi đầu chào cảm ơn, thối lui đến phía sau màn vải.

“Ôi chao, khóa của anh sao lại mở thế kia?” Mạnh Niệm Kỳ chỉ chỉ đống quần Phí Tử Ngang.

Phí Tử Ngang cúi đầu nhìn, quả nhiên là khóa mở mất rồi, vội cười cười nói, “Đều tại cái lều nhỏ này của em hại, ở trên người anh cọ tới cọ lui, hại thằng em anh giương lên đến bực quần!”

“Anh nói bậy cái gì?” Mạnh Niệm Kỳ đỏ mặt thưởng cho hắn một cú: “Còn không mau kéo khóa lên.”

“Hi, anh muốn Tiểu Kỳ giúp anh.”

“Thực chịu không nổi anh, lớn vậy rồi còn thích làm nũng.” Mạnh Niệm Kỳ vừa mắng vừa kéo khóa lên, “Gì, sao kéo không được a?”

Phí Tử Ngang cũng vội thử, “Không xong, kẹt rồi.”

“Dừng nóng vội, em xem xem.” Mạnh Niệm Kỳ ngồi xổm, dùng sức kéo khóa quần lên trên.

“Được không?”

“Chưa được, em dùng sức xem sao.”

Mạnh Niệm Kỳ nâng độ cao, vừa vặn đem mặt đối diện với cậu em của Phí Tử Ngang.

“Chắc, vạn nhất có người thấy, còn tưởng Tiểu Kỳ giúp anh thổi tiêu đó.” Phí Tử Ngang trêu chọc nói.

“Hạ lưu! Chúng ta ở phía sau ai nhìn thấy a?” Mạnh Niệm Kỳ tức giận trừng mắt liếc hắn.

Không ngờ cậu vừa nói xong, màn vải lại từng chút kéo lên.

“Để chúng ta cảm ơn màn biểu diễn phấn khích của hai người họ nào!”

Màn kéo lên, tư thế “thổi tiêu” của Phí Tử Ngang cùng Mạnh Niệm Kỳ lập tức phơi ra trước mắt toàn bộ trường không sót một cái gì...

Không khí vốn náo nhiệt thoáng cái yên lặng không tiếng động.

Mạnh Niệm Kỳ hóa đá!

Tất cả mọi người cũng hóa đá!

Chỉ có Tường vi Vương tử của chúng ta “phì” một cái bật cười!

9. Chương 9

Hôm nay bể bơi đám đông tắc nghẽn.

Trên khán đài chẳng những không còn chỗ ngồi, ngay cả lối đi ra cũng chật ních người.

“Oa, thật nhiều người.” Một cô gái riu rít nói.

“Nói thừa, hôm nay chính là thời điểm anh Cả chúng ta rửa nhục! Nhất định phải đánh bại Vương tử độc ác kia!”

“Đúng! Đáng giận a, vậy mà lại bố trí sự kiện khóa kéo kia, hại lòng tốt anh Cả chúng ta, thành trò cười cho người ta!”

“Nhưng tôi nghe nói anh Cả nhờ thế chiếm được rất nhiều phiếu tán đồng!”

“Nghe nói phiếu của hủ nữ đã tăng không ít. Giờ rất nhiều hủ nữ lên cuộc ai là tiểu công ai là tiểu thụ đó.”

“Hừ, sĩ có thể giết, không thể nhục! Anh Cả chúng ta sao lại bị dè chứ!”

“Đúng, lần này Thượng Lạc chúng ta tuyệt đối phải dè bẹp bọn Hữu Thượng!”

“Yên tâm đi! Anh Cả chúng ta kỹ thuật bơi chính là hạng nhất. Nhất định sẽ đánh cho đồ bất tài Phí Tử Ngang kia hoa rơi nước chảy!”

Bên ngoài ồn ã náo nhiệt không ngừng, trong phòng thay đồ của tuyển thủ cũng đủ ồn ào xoắn xuýt...

“Anh vào đây làm gì?” Mạnh Niệm Kỳ mới vừa thay quần bơi xong, liền phát hiện Phí Tử Ngang xông vào, không khỏi bốc hỏa mà hỏi.

“Bảo bối, anh là vào hầu hạ em mà. Có muốn anh giúp em không a?” Phí Tử Ngang chìa nụ cười nịnh nọt.

“Bớt ở đó mèo khóc chuột giả bộ từ bi! Cút cho tôi!” Mạnh Niệm Kỳ mới không mắc lừa hắn, một tay đẩy Phí Tử Ngang ra.

“Tiểu Kỳ, bảo bối của anh, em còn muốn giận bao lâu? Em đã ba ngày không cho anh chạm vào em rồi.” Phí Tử Ngang tỏ vẻ đau khổ.

“Đáng lắm! Ai bảo anh khiến tôi thành trò cười cho thiên hạ?” Mạnh Niệm Kỳ nhớ tới lúc ấy, liền xấu hổ nghĩ muốn đào cái hầm mà chui vào.

“Em đừng giận, em muốn trách thì trách cái khóa chết tiệt kia!”

“Bớt ở đó trốn tránh trách nhiệm! Ai bảo anh lại còn cười tôi? Cười, tôi cho anh cười!” Mạnh Niệm Kỳ hung hăng thưởng cho hắn một táng!

“Ồ... Anh cũng không phải cố ý...”

Phí Tử Ngang vì vụ cười kia mà đã phải trả giá thê thảm!

Ba ngày, suốt ba ngày, cục cưng của hắn chạm cũng không để hắn chạm một tí, khiến cho hắn “trấn thủ một giường”, việc này đối với Phí Tử Ngang một giây cũng không muốn xa Tiểu Kỳ mà nói, quả thật chính là cực kì bi thảm a!

“Tôi quan tâm gì anh có phải cố ý hay không, dù sao bốn thiếu gia chính là khó chịu!”

Phí Tử Ngang vốn đang lo âu làm sao khiến bảo bối của hắn nguôi giận, hiện tại đột nhiên lóe sáng!

“He he, bảo bối, thế nếu anh khiến cho em dễ chịu, có phải em sẽ nguôi giận không?” Phí Tử Ngang ngồi xổm trước mặt cậu, đưa tay kéo quần bơi của cậu.

“A a a! Anh làm gì?”

“Giúp em thổi tiêu a. Vì để làm hòa với bảo bối, anh tình nguyện phục vụ em.”

“Không... Không cần! Anh mau đứng lên!” Mạnh Niệm Kỳ sợ tới mức kêu to!

Mạnh Niệm Kỳ bảo thủ cho tới giờ không nghĩ muốn ai làm cái kiểu “phục vụ” xấu hổ chết người này với mình, huống chi là Tường vi Vương tử ở tít trên cao này.

Phí Tử Ngang mặc kệ Tiểu Kỳ nói cái gì, hai ba phát liền lấy ra “cậu em” đáng yêu kia.

“Hi, miệng nói không cần, thế vì cái gì còn vênh cao như vậy a?” Phí Tử Ngang nhìn thấy thứ đàn ông hơi cương kia, trêu chọc mà búng búng.

Mạnh Niệm Kỳ quả thực hết đường chối cãi.

Ô... Còn không phải tại biến thái anh làm hại! Bị anh nhìn dâm dăng như vậy thế nào lại không cương?

Thiếu niên không nói đỡ được gì, đáng vẽ xấu hổ, quả thực đáng yêu muốn chết!

Phí Tử Ngang máu nóng tuôn ra, lập tức cảm thấy cương cứng kia, vươn đầu lưỡi bắt đầu liến lên đỉnh quy đầu...

“Ô ô... Trời ạ!” Lần đầu tiên được người ta phục vụ như vậy Mạnh Niệm Kỳ quả thực thích đến chết ngất, túm chặt lấy tóc hắn.

Phí Tử Ngang nhìn bảo bối yêu dấu hưng phấn như vậy, liếm càng thêm ra sức, từ đỉnh liếm đến gốc, liếm xuống trứng...

“Ô ô... Thích quá... Thích quá a...” Mạnh Niệm Kỳ ý loạn tình mê mà thở phì phò.

“Ừm ư... Mùi vị của bảo bối thật ngon a...” Phí Tử Ngang vừa ngửi thứ mê người kia, vừa ra sức liếm, cuối cùng lại càng khiêu khích mà nói, “Có muốn anh mút không?”

Mút? Mạnh Niệm Kỳ nuốt ực một ngụm nước bọt.

Được liếm sạch bách như này đã thích chết, nếu như còn bị cái miệng nhỏ nhắn khiêu gợi kia mút thẳng em mình vào, thì không biết còn thích thành cái bộ dạng gì nữa đây?

Mạnh Niệm Kỳ dù sao cũng là thiếu niên tinh lực dồi dào, lại có tình cảm sâu sắc với Phí Tử Ngang, đương nhiên không thể chống cự hấp dẫn này.

“Muốn... Em muốn...”

“Ừm, có tiến bộ, bé con thành thật đương nhiên phải thưởng.” Phí Tử Ngang cười xấu xa, lập tức há miệng ngậm trọn lấy thứ kia, dùng sức mút...

“Ô ô... Không được... Mau nhả ra, như vậy sẽ bắn!” Khoái cảm quá mức khủng bố khiến Mạnh Niệm Kỳ cắn

bản nín không nổi, thiếu chút nữa nhịn không được muốn bắn, vội vàng kêu to kinh hoảng.

Phí Tử Ngang chính là muốn ném thử, chút hương vị của Tiểu Kỳ, không để ý đến ngăn cản của cậu, càng ra sức nhả ra mót vào.

Côn thịt của Mạnh Niệm Kỳ được cái miệng nhỏ vừa ằm lại vừa nóng mót đến sì sụp, giống như cả hồn phách cũng bị hút ra, thích đến cậu trợn trắng mắt, càng không ngừng kêu lên phóng túng...

“A a... Trời ạ... Thích quá... Thích chết em.. Không được... Thật sự muốn bắn...”

“Bắn đi, anh muốn ăn hết dịch của em!” Phí Tử Ngang vừa vươn đầu lưỡi liếm mắt ngựa của cậu, vừa nâng ánh mắt nhìn cậu.

Mạnh Niệm Kỳ vừa nhìn thấy vẻ gợi cảm của đôi mắt quyến rũ kia, làm sao còn nhịn được, cậu nắm chặt tóc hân, mông dùng sức hướng lên trước...

“Ô ô... Bắn rồi... Bắn rồi...”

Theo một tiếng gầm khan, một luồng dịch nóng phun ra, tất cả đều bắn cả vào trong miệng Phí Tử Ngang!

Mạnh Niệm Kỳ cao trào đi qua cả người vô lực, chân nhũn đến mức thiếu chút nữa đứng không được, lắc la lắc lư mà ngã dúi vào tường...

“Ừm... Ngọt thật ăn ngon quá...” Phí Tử Ngang như còn chưa hết thèm mà liếm liếm miệng.

Mạnh Niệm Kỳ nhìn thấy cảnh này đã không còn gì để nói...

Thật muốn để đám miến* của Phí Tử Ngang đều đến xem, Vương tử các cô sùng bái căn bản là hồ ly tinh chuyên hút máu người!

“Hi, Tiểu Kỳ hết giận chưa?” Phí Tử Ngang lòng tràn đầy mong chờ hỏi.

“Hết giận? Tôi còn sắp tắt thở ấy!” Mạnh Niệm Kỳ tức giận thưởng cho hân một ánh mắt xem thường.

“Ô... Thật quá đáng mà, sướng xong liền trở mặt.” Phí Tử Ngang đầy bụng tủi thân nhìn cậu.

“Ít buồn nôn đi!” Mạnh Niệm Kỳ mặt đều đỏ ửng.

“Hi, Tiểu Kỳ sướng rồi, giờ đến lượt anh.”

“Cái gì? Đây! Phí Tử Ngang anh đừng làm vậy!” Nhìn đến con sói háo sắc kia lấy ra thứ cỡ bự của mình, Mạnh Niệm Kỳ há hốc miệng ngay tại chỗ!

Đây chính là phòng thay đồ người ra người vào a!

“Anh mặc kệ! Anh đã ba ngày không sờ vào Tiểu Kỳ! Nếu không để cho anh đi vào mộng nhỏ của Tiểu Kỳ, anh sẽ tỉnh trùng lấp não mà chết!”

Phí Tử Ngang trước kia chính là ngày làm ba lượt với Tiểu Kỳ, hiện giờ ba ngày còn chưa làm nửa lượt, cái này bảo nam tử hán bình thường như hắn làm nào chịu được a?

Nhưng Mạnh Niệm Kỳ cũng không ngu như vậy, “Không được! Lát nữa còn thi đấu bơi lội, anh giữ chút thể lực cho em được không?”

Mạnh Niệm Kỳ cũng không muốn bị làm cho chân nhũn, ngay cả bơi cũng không bơi nổi.

Lần trước cậu ở mất mặt ở vũ hội, lần này không thể để Phí Tử Ngang chiếm thể thượng phong nữa.

“Bảo bối, xin mà, anh thật sự căng lắm rồi, không tin em sờ đi.” Phí Tử Ngang đem tay cậu đặt ở trên thứ đang cương của mình!

Vừa đụng đến thứ đàn ông to lại nóng kia, Mạnh Niệm Kỳ bắt đầu đỏ mặt, “Bằng không em giúp anh bắn ra?”

“Không cần! Anh muốn vào! Một lần thôi! Bảo bối, một lần là được rồi, anh cam đoan!” Phí Tử Ngang chân thành thề.

“Thật?” Mạnh Niệm Kỳ hồ nghi nhìn hắn.

“Thật mà, anh căng sắp chết rồi! Đi mà, bảo bối...” Phí Tử Ngang bắt đầu giông con cún con, ở trên mặt cậu vừa hôn lại vừa liếm.

“Ha ha... Buồn muốn chết!” Mạnh Niệm Kỳ bị hắn chọc cười không ngừng, “Được rồi, được rồi, em đồng ý là được.”

“Ya hô! Bảo bối xin nhất!”

Phí Tử Ngang vội xoay cậu sang chỗ khác, “Nào, bảo bối, tự tách mông mình ra.”

“Cái gì? Em không muốn!” Mạnh Niệm Kỳ mặt đỏ như lửa nói.

“Anh lúc này cả dịch của em cũng uống, em chút chuyện nhỏ ấy cũng không chịu làm?”

Nói như thế hình như cũng có lý.

Mạnh Niệm Kỳ vốn chính là người phân rõ phải trái, tuy cảm thấy thẹn, nhưng đành ngoan ngoãn nghe theo.

Đưa hai tay ra sau, tách mông mình.

Huyệt cúc giữa hai mông lập tức không sót một cái gì phơi ra trước mắt thiếu niên.

Mạnh Niệm Kỳ mặt xấu hổ so với Quan Công còn đỏ hơn, lại mãi không thấy Phí Tử Ngang có động tác gì.

Kì quái, người kia đang làm gì? Muốn làm thì mau làm, chỉ nhìn không làm, muốn người ta xấu hổ chết à?

Ngay khi Mạnh Niệm Kỳ đang muốn chửi um lên, đột nhiên, một cái gì đó mềm ẩm, liếm lên mông cậu.

A a a! Trời ạ, đó là cái gì?

“Hừm ưm... Mông thơm quá...” Phí Tử Ngang vừa liếm cánh mông mê người, vừa phát ra tiếng thở dài say mê...

“Ồ... Đừng... Anh đừng liếm mông em nữa...”

“Hừm... Anh chẳng những muốn liếm mông em, còn muốn liếm cây hoa cúc nhỏ của em kìa...”

“Cái gì? Không được! Tuyệt đối không được!” Mạnh Niệm Kỳ nghe xong thiếu chút nữa bị dọa ngất, mới xoay người lại, cũng đã không kịp!

Vương tử tà ác đã đem đầu lưỡi luồn vào huyệt cúc nhỏ nhỏ kia...

“Yaaaaa... Đừng...” Bị liếm rồi...

Chỗ ngay cả mình cũng chưa từng đụng đến thế mà lại bị liếm!

Lại còn là Tường vi Vương tử con cưng của trời, cao quý xinh đẹp nữa...

Trời ạ!!! Mạnh Niệm Kỳ cậu nhất định sẽ bị trời phạt!

Nhưng vì cái gì... Vì cái gì lại thoải mái như vậy a...

“Ô... Không được... Bẩn lắm a... Đừng liếm nữa... Anh tha cho em đi...” Mạnh Niệm Kỳ lắc đầu, nức nở nói.

“Hừm... Cây cúc nhỏ thật ngọt a...” Phí Tử Ngang say mê hôn, liếm, một chút cũng không thấy bẩn.

Chỉ cần là cơ thể của cục cưng, hẳn liền cảm thấy mùi vị thật ngọt ngào!

Đầu lưỡi linh hoạt của thiếu niên không ngừng liếm láp trên huyết cúc mẫn cảm của mình, Mạnh Niệm Kỳ chỉ cảm thấy một cơn ngứa ngáy quý dị không ngừng từ cửa huyết khuếch trương đến sâu trong ruột, khiến cậu ngứa đến chịu không nổi!

“Ô... Ngứa quá a, em sắp điên rồi... Em muốn... Em muốn...”

“Muốn cái gì?”

Thật muốn thứ to lớn kia của hắn dùng sức đâm vào, hung hăng giúp mình giải ngứa.

Nhưng Mạnh Niệm Kỳ bảo thủ chính là nói không nổi lời dâm đang đó.

“Nói mau a... Muốn cái gì?” Phí Tử Ngang cười xấu xa, tà ác dùng răng nanh gặm khê cánh hoa cúc.

“A a...” Cảm giác vừa đau vừa thích khiến Mạnh Niệm Kỳ nhịn không được lớn tiếng rên rỉ, “Em chịu không nổi! Vào đi... Mau cắm vào đi! Xin anh, anh Ngang...”

Tử huyết của Phí Tử Ngang chính là nghe thấy bảo bối nhỏ gọi hắn như thế, máu mũi thiếu chút nữa phun ra!

Thứ to lớn kia cũng nhất thời cương đến sắp nổ!

“Ô ô... Cục cưng... Em muốn giết anh à!”

Dục vọng điên cuồng với Tiểu Kỳ khiến Phí Tử Ngang không có đường thoát, chỉ có thể đem côn thịt của mình tha thiết để ở huyết nhỏ đói khát kia, dùng sức đâm vào...”

“Ô a a a...”

Huyết cục mới vừa được liếm vừa ẩm lại trơn không hề khó khăn mà nuốt vào thứ to lớn của thiếu niên!

Phí Tử Ngang đã vài ngày không có vào nay rốt cuộc về tới miền cực lạc đã lâu không thấy, khoái cảm mất hồn khiến hắn mất khống chế mà đẩy đưa mãnh liệt chà đạp huyết cục đáng thương kia...

“A a... Anh Ngang... Nhẹ chút... Anh đâm chết em rồi... A a...”

Mông bị dùng sức tách ra.

Côn thịt thật lớn kịch liệt xuyên qua huyết nhỏ, khiến cho đâm thủy tóa khắp.

Mạnh Niệm Kỳ đã vài ngày không vui vẻ bị mằn đến cực khoái, chỉ có thể trợn mắt, càng không ngừng kêu la...

“A a... Chơi em... Chơi em... Côn thịt to của anh Ngang mau chơi chết em đi!”

Nghe thấy lời đâm dăng như thế, không theo lời vợ yêu cầu chơi chết cậu, Phí Tử Ngang hắn còn là đàn ông không?

Phí Tử Ngang đột nhiên đem hai tay hướng dưới đùi cậu, ôm cậu lên.

“Ô a a...”

Côn thịt lớn vì thay đổi tư thế, lực đột ngột đánh vào tử huyết sâu trong huyết non mềm của Mạnh Niệm Kỳ, khiến cho cậu phát ra tiếng kêu đâm thê lương...

“Bắn... Côn thịt bắn chết em đi! A a a...”

Một lượng dịch phun mạnh ra, Mạnh Niệm Kỳ chưa đến một giây ngấn ngủ lại bắn tinh!

Nhưng Phí Tử Ngang cũng không vì thiếu niên bắn tinh, mà khinh địch buông tha cậu.

Hắn vừa hưởng thụ khoái cảm quy đầu được hút chặt, vừa dùng “kiểu tàu hỏa” liên tục mà mần cái huyết

cúc dâm loạn kia...

“Ô... Tha em đi... Anh Ngang...” Mạnh Niệm Kỳ bị mần đến thần trí mê muội, không ngừng rên rỉ cầu xin tha thứ...

“Haa... Không tha cho em được... Lại ba ngày không cho anh chạm vào em... Đứa bé hư, anh Ngang phải trừng phạt em tử tế... A a... Cái mông nhỏ thật chặt... Thích muốn chết...” Phí Tử Ngang cầm côn thịt thô to dùng sức chọc lên trên!

“Ô a a... Không được! Lại muốn ra! Anh Ngang, anh Ngang...”

Mạnh Niệm Kỳ liên tục bị công kích khốc lóc lắc đầu, lớn tiếng nức nở...

“Bắn đi, bảo bối, vui vẻ mà bắn, toàn bộ đều bắn cho anh...”

Phí Tử Ngang nắm chặt cái eo cậu nhún xuống, côn thịt sắp bùng nổ lại dùng lực đẩy lên trên...

“Ô a a a a a... Bắn...”

“A a... Cái mông hư hút anh ra rồi... a a...”

Phí Tử Ngang rút cuộc cũng bắn tinh!

Dịch nóng cơ hồ như muốn hòa tan ruột, Mạnh Niệm Kỳ nóng đến run rẩy người, cũng thét chói tai bắn ra...

Đến lúc này, Mạnh Niệm Kỳ đã bắn ba lượt.

“Đồ khốn! Anh không phải nói chỉ làm một lần thôi?”

“Là một lần a. Anh chỉ đi vào một lần, cũng chỉ bắn một lần, là tự em không chịu nổi, bắn nhiều lần như thế...”

“Dám nói tôi không chịu nổi? Được, thi đấu sẽ cho anh biết lợi hại!”

“Mỗi mắt mong chờ.”

“A, thất lưng quần bơi của anh lỏng, em giúp anh buộc lại.”

“Cảm ơn, vợ đối với anh thật tốt.”

Hai người ra thi đấu xong, tiếng coi cùng tiếng hoan hô vang tận mây xanh!

“Anh Cả cố lên a!”

“Đả đảo Vương tử tà ác!”

Phí Tử Ngang ở trên bục lấy đà, tư thế phóng khoáng mà phát phát tay với mọi người.

Mạnh Niệm Kỳ cũng lên bục lấy đà.

Hai người đều chuẩn bị tư thế.

Bùm!

Tiếng súng vang lên, Phí Tử Ngang lập tức nhảy xuống nước...

Mạnh Niệm Kỳ bình tĩnh có thừa, cũng nhảy xuống nước theo.

Bơi bơi, Phí Tử Ngang đột nhiên cảm thấy thân dưới là là, không hợp lí.

Sờ dưới nước...

Mẹ ôi!

Như thế nào lại không thấy?

Phí Tử Ngang dần ra, không có bơi nữa.

Mạnh Niệm Kỳ bơi đến chỗ hấn, đột nhiên ngừng lại, “Bạn Phí, bạn là tìm cái này?”

Phí Tử Ngang nhìn cái quần bơi cậu hươ trên tay, đột nhiên hiểu hết!

“Tiểu Kỳ thôi, em vừa rồi có phải mượn cơ giúp anh buộc lại, động tay?”

“Bạn Phí cũng đừng oan người tốt a, tôi có ý tốt giúp bạn nhặt quần bơi, bạn lại vu cho tôi như thế, mặc kệ bạn, tôi đi trước, cố lên a.” Mạnh Niệm Kỳ ra vẻ tốt bụng mà đem quần bơi nhét tay hắn, vỗ vỗ vai hắn, tiếp tục bơi lên...

Toàn bộ học sinh đều thấy một màn “cảm động lòng người” này!

“Trời ạ, không ngờ Mạnh Niệm Kỳ lại lấy ơn báo oán, còn nhặt giùm quần bơi!”

“Đúng thế, anh ấy thật sự là người tốt hiền lành lại biết quan tâm!”

“Tôi thấy một phiếu này vẫn nên bỏ cho anh ấy đi.”

“Đúng, tôi cũng muốn bầu cho anh ấy...”

“Từ từ, chúng ta hình như đã quên chuyện quan trọng nhất...”

“A a a! Vương tử đang bơi trần a!”

“Chụp ảnh! Mau chụp ảnh!”

Thi đấu bơi lội hôm nay, Thượng Lạc thuận lợi đoạt lại một thành trì!

Ya!

10. Chương 10

Hôm nay là ngày đẹp, trời trong nắng ấm.

Phí Tử Ngang sáng sớm đã rời giường sửa soạn quần áo, chuẩn bị đi gặp “mẹ vợ”.

Đúng thế!

Trải qua sự kiện “quần bơi”, Tiểu Kỳ đại khái cảm thấy lương tâm bất an, cho nên đối với hắn là muốn gì được nấy.

Ngay cả hắn nói muốn gặp mẹ Tiểu Kỳ- dì Mai từ nhỏ đã nuôi hắn lớn, Tiểu Kỳ cũng đồng ý.

Ha ha, thật tốt quá, hẳn nhất định phải nghĩ cách loại bỏ ấn tượng xấu của dì Mai với Phí gia, như vậy có thể sớm mang cục cưng bảo bối cưới về nhà!

“Tiểu Kì, em xong chưa? Nhanh lên, chúng ta phải xuất phát!” Phí Tử Ngang gõ cửa phòng tắm.

“Sắp xong rồi, anh đừng giục nữa!” Mạnh Niệm Kì quả thực sắp phiền muốn chết!

Cậu cũng không biết bản thân mất trí chỗ nào, lại đồng ý đưa Phí đại thiếu gia về gặp mẹ.

Không biết mẹ có giận đến tống anh Ngang đi không?

Ài, nếu mẹ biết mình cùng Phí đại thiếu gia lại đang yêu nhau, đại khái cả mình cũng đuổi đi luôn!

Mạnh Niệm Kì chán nản nhớ lại lời mẹ nói trước mặt cậu...

“Mạnh Niệm Kì, con nghe mẹ! Mạnh gia chúng ta từ này về sau cùng Phí gia sẽ không còn một chút liên quan nào! Con nếu dám quay lại tìm Thiếu gia, mẹ sẽ đánh gãy chân con! Con cũng đừng nhận mẹ là mẹ!”

Ài, cũng khó trách mẹ giận như vậy.

Ba ba khi cậu sinh ra không lâu đã qua đời. Mẹ nuôi cậu, vẫn không tái giá.

Bà cả đời giữ mình trong sạch, giữ lấy danh dự e là còn quan trọng hơn sinh mạng.

Không ngờ đến cuối cùng lại bị bà chủ mình hắt hủi nhiều năm gán cho cái danh “hồ ly tinh” hư hỏng đuổi ra khỏi cửa Phí gia!

Mẹ lưng mang tội danh bịa đặt này, đến đâu tìm việc cũng không thuận lợi.

Cuối cùng đành phải đặt chân đến “trần Y Lĩnh”, bằng chính nghề bếp của mình, mở quán ăn tại gia, cũng mua may giúp người ta sửa quần áo.

Mẹ ngâm đắng nuốt cay nuôi cậu lớn, cậu thề nhất định phải báo hiếu mẹ.

Nhưng hiện giờ... Cậu cùng anh Ngang là chia không được.

Cậu không thể không có mẹ, cũng không thể không có anh Ngang.

Mất đi một bên,cậu cả đời cũng sẽ không vui vẻ.

Có lẽ anh Ngang nói đúng, cậu cần phải tạo cơ hội, từ từ: mẹ một lần nữa chấp nhận anh Ngang, như thế về sau tình yêu của bọn cậu mới có cơ hội được đồng ý, đúng, cậu phải có dũng khí, bước một bước đầu tiên! Mẹ từ nhỏ đã yêu thương Thiếu gia, nói không chừng sẽ nhanh chóng chấp nhận anh ấy.

Mạnh Niệm Kỳ nói với bản thân phải hướng suy nghĩ đến sự lạc quan.

“Em xong rồi, đi thôi.”

Mạnh Niệm Kỳ một bước ra khỏi phòng tắm đã bị Phí Tử Ngang ôm vào lòng. “Làm anh sợ muốn chết, anh nghĩ em thay đổi ý định.”

“Này, Mạnh Niệm Kỳ tôi há lại là kẻ nói không giữ lời.”

“Vâng, vâng, Tiểu Kỳ của anh là người giữ chữ tín nhất toàn thế giới.” Phí Tử Ngang cười cười hướng miệng cậu hôn cái...

“Dừng!” Mạnh Niệm Kỳ vội vàng che miệng mình, “Đại sắc lang anh cẩn thận một chút cho em, đừng hơi tí liền động tay động chân với em, em không mong bị mẹ nhìn ra sơ hở gì.”

“Được, anh cẩn thận, anh sẽ vạn phần cẩn thận. Chúng mình giờ xuất phát đi, anh đặc biệt đem xe đi rửa cực sạch sẽ, sáng bóng long lanh, Tiểu Kỳ nhất định sẽ không cảm thấy mất mặt.”

Phí Tử Ngang đắc ý nói.

“Anh lái cái xe thể thao mười triệu này tới trấn nhỏ, nhất định sẽ khiến mọi người lườm nguýt, em không mất mặt mới là lạ.” Mạnh Niệm Kỳ tức giận liếc xéo hắn một cái.

“A? Vậy làm sao giờ?”

“Yên tâm, em sớm có chuẩn bị rồi.”

Mạnh Niệm Kỳ cười thần bí.

Đường núi lên trấn Y Linh vô cùng hấp dẫn.

Phí Tử Ngang thở hồng hộc mà cười xe đạp đi theo sau Mạnh Niệm Kỳ.

“Anh có sao không?” Mạnh Niệm Kỳ có chút lo lắng nhìn hắn.

Thiếu gia được nuông chiều từ bé chỉ sợ đời này cũng chưa từng vất vả như này đi.

“Yên tâm, anh không sao.” Phí Tử Ngang mặc dù có chút thở gấp, nhưng hắn lại vui vẻ chịu đựng, có thể cùng Tiểu Kỳ đạp xe về nhà như vậy, chính là tâm nguyện nhiều năm qua của hắn.

Hắn từ nhỏ có xe tốt tài xế đưa đón, nhưng mỗi lần nhìn thấy bạn học khác cùng bạn bè đi xe đạp về nhà, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, hắn hâm mộ biết bao.

Rất vất vả chờ tới hôm nay mới thực hiện nguyện vọng này, hắn làm sao cảm thấy vất vả chứ.

“Cố lên a, nhà của em sắp đến rồi.” Mạnh Niệm Kỳ cổ vũ hắn.

“Phải không? Chúng ta mau dừng ở đây.”

Không ngờ Phí Tử Ngang nghe vậy không cố đạp, ngược lại lập tức nhấn phanh.

“Để làm gì?” Mạnh Niệm Kỳ ngăn người.

“Muốn gặp mẹ vợ, đương nhiên phải sửa sang dung nhan lại đã.”

“Cái gì mẹ vợ? Nói hươu nói vượn.” Mạnh Niệm Kỳ mặt đỏ một chút.

“Anh không nói bậy. Anh chính là rất nghiêm túc.”

Phí Tử Ngang lấy khăn lau ra, lại từ trong ba lô lấy ra lược cùng gương, bắt đầu chải chuốt chỉnh tề mái tóc ẩm mồ hôi.

“Được rồi, như vậy là có thể đi gặp mẹ vợ. Tiểu Kỳ, em tiếp tục dẫn đường đi.”

“Bản thân thích chưng diện còn viện lẩm cớ, thực chịu không nổi anh.” Mạnh Niệm Kỳ cười mắng một câu, tiếp tục đạp xe.

Hai người đi không đến mười phút liền đến nơi.

“Đó là nhà em.” Mạnh Niệm Kỳ chỉ vào một căn nhà nhỏ hai tầng.

“Tầng một là quán ăn, em cùng mẹ ở tầng hai.”

Phí Tử Ngang vui vẻ nói, “Thật tốt quá, anh rốt cuộc nhìn thấy nhà của dì Mai cùng Tiểu Kỳ rồi. Nhiều năm qua, anh vẫn nhớ hai người, muốn biết hai người rốt cuộc ở đâu? Ở chỗ thế nào? Hiện giờ anh cuối cùng đã biết.”

Mạnh Niệm Kỳ nghe lời trong lòng ấm áp.

Hóa ra Thiếu gia vẫn nhớ mình cùng mẹ, như mình nhớ anh ấy.

Ngay khi Mạnh Niệm Kỳ sa vào kí ức ngày xưa, một ông bác ngồi ở cổng quán đối diện đột nhiên đứng dậy phất tay với cậu, “A Kỳ, cháu về rồi?”

“Bác Vượng, chào bác.” Mạnh Niệm Kỳ lễ phép gật đầu với ông.

“A, cậu thanh niên cạnh cháu là ai? Rất tuấn tú đó!” Bác Vượng là lần đầu trong cuộc đời nhìn thấy tiểu tử đẹp trai như vậy, không khỏi nhìn tỉ mỉ cap thấp trái phải, phía trước phía sau hắn. “Ừ, cỗ Trung Quốc thật tốt!”

“Cám ơn bác Vượng khen.” Mạnh Niệm Kỳ bất giác đáp một câu.

“Bác khen là khen cậu ta, như thế nào cháu lại cảm ơn bác?” Bác Vượng nghi hoặc hỏi.

“Hi...” Phí Tử Ngang nhin không được bật cười.

“Cười cái gì mà cười?” Mạnh Niệm Kỳ xấu hổ quay một hấn một cú.

“Là Tiểu Kỳ đã về sao?”

Ngay khi hai người liếc mắt đưa tình, một người phụ nữ khuôn mặt thanh tú từ trong quán ăn nhỏ đi ra...

Bà liếc mắt một cái liền thấy một mỹ thiếu niên khí chất cao quý đứng bên cạnh con mình, không khỏi chấn động toàn thân!

“Thiếu gia? Là thiếu gia sao?”

“Dì Mai! Là cháu!” Phí Tử Ngang kích động mà chạy đến trước mặt bà, hốc mắt đã nhuốm hồng.

“Trời ơi, cậu, cậu lớn như vậy rồi...” Lâm Nguyệt Mai nhìn hấn, đột nhiên nghẹn ngào.

Đây là đứa bé bà từ nhỏ tay bô tay tã, một tay nuôi lớn a!

Hiện giờ bộ dáng đã cao hơn cả bà, thành một nam tử hán đội trời đạp đất...

“Dì Mai, cháu... Cháu rất nhớ dì...” Phí Tử Ngang mũi cay cay, đột nhiên giơ tay ôm bà vào lòng!

Đây là dì Mai vú em của hấn, từ nhỏ đã chăm hấn, có khi hấn còn cảm thấy bà còn gần gũi hơn cả mẹ mình.

Năm đó, hấn thoáng cái mất đi bà cùng Tiểu Kỳ, quả thực chính là đả kích khó có thể thừa nhận!

“Thiếu gia... Đứa trẻ ngoan... Đứa trẻ ngoan.” Lâm Nguyệt Mai cũng ôm hấn, càng không ngừng vỗ nhẹ lưng hấn, tựa như năm đó dỗ hấn ngủ.

Mạnh Niệm Kỳ ở bên thấy tình cảnh hai người, âm thầm lau nước mắt.

Trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hồ... May là mẹ không giận. Xem ra bà đã quên chuyện quá khứ, một lần nữa chấp nhận anh Ngang.

“Tiểu Kỳ, con như thế nào gặp được thiếu gia?” Lâm Nguyệt Mai quay đầu nhìn con.

Mạnh Niệm Kỳ nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, “Ậy... Cao trung Thượng Lạc cùng cao trung Hữu Thượng sát nhập xong, bọn con liền thành bạn học...”

“Còn là bạn cùng phòng!” Phí Tử Ngang đưa tay ôm vai cậu.

Ai cần anh lắm lắm! Mạnh Niệm Kỳ âm thầm quai cho hấn cú.

“Bạn học kiêm bạn cùng phòng? Thế Tiểu Kỳ vì sao không sớm nói cho mẹ biết?” Lâm Nguyệt Mai bắt mắt trừng con.

“Con, con...” Mạnh Niệm Kỳ ấp úng nói không nên lời...

“Ôi chao, dì Mai, dì đừng trách Tiểu Kỳ, là cháu bảo cậu ấy đừng nói!” Phí Tử Ngang vội xin lỗi. “Cháu định cho đi bắt ngờ!”

“Thật đúng là bất ngờ lớn!” Lâm Nguyệt Mai cười nói. “Nào, mau vào, cháu nhất định đói rồi, dì Mai làm cho cháu một bát mỳ sốt thịt!”

“Oa! Hay quá! Cháu nhớ nhất là kĩ thuật của dì Mai! Hôm nay nhất định phải ăn hơn ba bát!” Phí Tử Ngang giống đứa bé kêu to!

“Ha ha, đừng nói ba bát, chính là ba mươi bát cũng được!” Dì Mai cười ha ha mà bắt đầu làm.

“Dì Mai, cháu giúp dì.

“Không cần, không cần, sao có thể để thiếu gia giúp chứ?”

“Dì Mai, dì đừng khách sáo với cháu. Cháu giờ là bạn học Tiểu Kỳ, giúp đỡ là đúng. Cháu giúp dì bê mỳ cho khách nhé!”

“Thật sự không cần, thiếu gia, dì tự làm được rồi. Cháu cùng Tiểu Kỳ lên phòng nó nghỉ, soạn đồ xong, dì mang lên cho.”

“Nhưng...”

“Được rồi, đại thiếu gia, mau đi thôi. Mẹ tôi là sợ anh càng giúp càng bận, khiến bát trong quán đều đập hết đó!” Mạnh Niệm Kỳ trêu tức nói.

“Tiểu Kỳ, đừng bắt nạt thiếu gia!” Lâm Nguyệt Mai liếc cậu một cái.

Đứa bé này, sao lại luôn nói chuyện không biết người trên kẻ dưới với thiếu gia?

Ôi, đều do thiếu gia làm hư nó.

Nếu người ngoài nhìn kiểu hai người ở chung, tám phần đều nghĩ Tiểu Kỳ là thiếu gia.

Mạnh Niệm Kỳ bị mắng xong, âm thầm le lưỡi. Không có cách, từ nhỏ mẹ đối với thiếu gia đã thiên vị, mỗi lần hai người tranh cãi, mẹ nhất định nói cậu sai.

“Đúng rồi, dì Mai, Tiểu Kỳ từ nhỏ thích bắt nạt cháu nhất. Nhưng giờ cháu lớn rồi, cũng sẽ tìm cơ hội “bắt nạt” lại là được!” Phí Tử Ngang nháy mắt mấy cái.

“Ít buồn nôn, mau đi!”

Mạnh Niệm Kì nghe xong “lời hai nghĩa” của Phí Tử Ngang quả thực xấu hổ muốn chết, vội kéo hần chạy lên tầng!

Suốt cuối tuần, Mạnh Niệm Kì đều cùng Phí Tử Ngang quần lầy nhau ở nhà, chơi đến vui quên trời.

Mạnh Niệm Kì thấy mẹ với Thiếu gia tựa hồ vẫn yêu thương như trước, lòng cũng không còn khúc mắc, nhẹ nhõm thở phào một hơi, lòng cảnh giác cũng theo đó bớt không ít.

Tối Chủ nhật, bởi sắp phải quay về trường học, cho nên hai người kiên trì giúp rửa bát, để mẹ sớm về phòng nghỉ ngơi một chút.

“Hi, mũi Tiểu Kì dính bọt.” Phí Tử Ngang cười chấm chấm mũi cậu.

“Trên mặt anh cũng có!” Mạnh Niệm Kì cũng không chịu yếu thế đưa tay bóp bóp má hần.

“Được, em đánh lén anh! Anh cũng phải tiến hành phản kích!” Phí Tử Ngang cười dùng tay dính đầy bọt, bắt đầu quào trên người cậu.

“A a! Đừng ở đây!” Mạnh Niệm Kì bắt đầu chạy cho hần đuổi!

“Đừng chạy!”

Hai người bắt đầu anh truy em chạy, chơi vui dễ sợ!

“Hi, bắt được!” Phí Tử Ngang thấy bốn về vắng lặng, dì Mai đã về phòng ngủ, liền lớn mật mà hôn lên miệng Tiểu Kì.

“Đừng, vạn nhất bị mẹ thấy...”

“Yên tâm, dì Mai đã ngủ rồi. Để anh hôn một cái thôi, hai ngày nay Tiểu Kì cũng không cho anh chạm một chút, anh nhớ em muốn chết!” Phí Tử Ngang đáng thương nói.

“Ngu ngốc! Mẹ ngủ phòng sát bên, anh còn dám xằng bậy?”

“Chính là không dám nên cái gì cũng không làm a, anh lại là cục cứng ngoan ngoãn nghe lời thông minh, hần là nên cho ít phần thưởng chứ?” Phí Tử Ngang da mặt dày dán sát bảo bối của hần đòi phần thưởng.

“Thực chịu không nổi anh!” Mạnh Niệm Kì vừa bực vừa buồn cười mà trừng mắt liếc hần, hướng miệng hần hôn nhanh một cái.

“Ừm... Không đủ, anh còn muốn...” Phí Tử Ngang ôm eo cậu, hôn thật sâu!

Hai người hôn dằng dai không dứt, khó có thể tách ra, cho đến khi cầu thang truyền đến một tiếng xoảng...

Một cái bát vỡ tan trên đất!

Hai người sợ hãi, nhanh như chớp tách ra, quay đầu thì thấy...

Lâm Nguyệt Mai giống như gặp quỷ, sắc mặt trắng bệch nhìn bọn họ.

Mạnh Niệm Kỳ sợ tới mức nói không ra lời, chỉ nắm chặt tay

Phí Tử Ngang biết chuyện đã lộ, trong lòng tuy có căng thẳng, nhưng chuyện hắn và Tiểu Kỳ sớm muộn cũng phải nói thật với dì Mai, chọn ngày không bằng đụng trúng ngày, dứt khoát hôm nay nói rõ một lần, hắn cùng Tiểu Kỳ đỡ phải che che giấu giấu.

Phí Tử Ngang hạ quyết tâm, mở miệng nói, “Dì Mai, dì nghe cháu nói, cháu cùng Tiểu Kỳ...”

“Thiếu gia.” Lâm Nguyệt Mai đột nhiên cắt ngang lời hắn, “Đêm nay cậu một mình về trường trước đi. Tôi cùng Tiểu Kỳ nói chuyện một chút.”

“Nhưng dì Mai...” Phí Tử Ngang làm sao yên tâm để Tiểu Kỳ đối mặt một mình với mẹ.

Mặc kệ có mưa gió gì, hắn cũng hy vọng có thể che chở bảo bối của hắn.

“Anh về trước đi.” Mạnh Niệm Kỳ cô đơn nhìn hắn.

“Làm ơn, đừng làm em khó xử.” Mạnh Niệm Kỳ ngữ khí khẩn cầu nói.

Cậu rất hiểu cá tính thận trọng của mẹ, tuyệt đối sẽ không mất mặt trước thiếu gia.

Nhưng kì thật bình tĩnh của bà chính là điềm báo cơn giông tố sắp tới...

“Được, anh không làm khó em, anh đi trước...”

Phí Tử Ngang muốn đưa tay sờ mặt cậu biết bao, xóa đi ưu phiền của cậu, nhưng giờ phút này hắn cái gì cũng không thể làm...

“Dì Mai, Tiểu Kì xin dì...” Phí Tử Ngang khom lưng thật thấp chào bà.

Lâm Nguyệt Mai khe khẽ thở dài. “Thiếu gia, tôi không tiễn, cậu bảo trọng.”

Phí Tử Ngang há miệng muốn nói, nhưng thấy mặt bà nặng nề, đành nuốt sống trở lại.

“Tiểu Kì, đừng quên, anh chờ em ở trường...”

Hắn cuối cùng vẫn kiên trì, nhìn thật sâu, mới quay đầu đi...

Mạnh Niệm Kì lòng không yên tâm bất an theo mẹ lên tầng:

Lâm Nguyệt Mai chỉ vào bài vị chồng cùng tổ tiên, lạnh lùng nói, “Quỳ xuống!”

Mạnh Niệm Kì cúi đầu, yên lặng quỳ xuống.

“Con lớn rồi, chuyện trước kia có lẽ không nhớ. Nhưng mẹ lại nhớ rõ ràng...” Giọng Lâm Nguyệt Mai thông thả lại nặng nề, “Ngày đó bị đuổi khỏi Phí gia, mẹ ở trước bài vị cha con thề, đời này, mẹ phải bảo vệ con bình an lớn lên, không để con phải chịu khuất nhục mẹ từng chịu.”

“Mẹ... Thực xin lỗi, nhưng con và thiếu gia là thật lòng yêu nhau... Anh ấy từ nhỏ đã yêu con, thương con, anh ấy sẽ không để con chịu tủ thân...” Mạnh Niệm Kì cực lực biện bạch vì hai người.

“Con quá ngây thơ, Tiểu Kì.” Lâm Nguyệt Mai cười khổ, “Thiếu gia có lẽ sẽ không so đo thân phận con, nhưng Phí phu nhân thì sao? Trước không nói đến con là con trai, cho dù con là con gái, theo truyền thống môn đăng hộ đối của đám nhà giàu bọn họ, con cho là bà ta chấp nhận con? Con đối với bà ta mà nói, chính là con của người hầu, dựa vào cái gì ở bên người thừa kế duy nhất Phí gia chứ? Con đây là quạ đen muốn biến phượng hoàng, không biết lượng sức!”

Mạnh Niệm Kì thân mình lạnh run, cúi đầu không nói.

“Khi đó tuy mẹ bị phu nhân dùng tội danh bịa đặt đuổi đi, nhưng mẹ có thể ngẩng đầu ưỡn ngực nói cho bà ta, mẹ không thẹn với lòng, mẹ cùng lão gia không có quan hệ bất chính. Nhưng con sao? Con lúc đó có thể nói cho bà ta như thế không?”

“Mẹ... Đừng nói nữa...”

“Ngừng lại đi, Tiểu Kì. Con cùng thiếu gia là không có hy vọng. Mẹ không muốn thấy có ngày con bị người vũ nhục, bị người chà đạp, sau đó mình đầy thương tích trở về...”

“Mẹ, thực xin lỗi, nhưng con không thể không có anh ấy a...” Mạnh Niệm Kỳ thống khổ ôm đầu.

“Đứa con ngốc, cho dù mẹ giờ không ngăn con, thiếu gia có một ngày cũng phải kế thừa gia nghiệp, cưới vợ sinh con, đến lúc đó con đã chịu thật nhiều thương tổn. Mẹ không muốn thấy con bị thương, con có thể hiểu cho lòng người làm mẹ không?”

Mạnh Niệm Kỳ nước mắt nhịn không được mà tràn mi.

“Ngày mai đừng đi học. Mẹ sẽ giúp con chuyển trường. Con về sau cũng đừng gặp thiếu gia. Mẹ biết thiếu gia là đứa trẻ tốt, mẹ hiểu nó hơn bất cứ ai, nhưng nó không thuộc về con, Tiểu Kỳ. Nó là con cưng của trời, nó không thuộc về người bình thường chúng ta.”

Mạnh Niệm Kỳ không thể phản bác.

Từng từ trong lời mẹ nói là trúng tim đen.

Cậu cùng thiếu gia, vốn chính là người của hai thế giới, cho dù có lúc cùng xuất hiện, cuối cùng cũng phải tách ra.

Cậu sao có thể hại người hại mình, hại mẹ đau lòng chứ?

Cậu hiểu, cậu đều hiểu hết.

Nhưng muốn cậu rời bỏ con người bản thân yêu hơn tính mạng, là đau như tước thịt róc xương a...

Anh Ngang... Anh Ngang... Anh cũng biết em yêu anh đến thế nào.

“Ô... ô...”

Mạnh Niệm Kỳ ở trong nhớ nhung cùng tuyệt vọng vô tận, rốt cuộc nhịn không được khóc nghẹn ngào.

Ôi, ngược đến ngược đến ~ Bạn Yui đã quay lại, và vẫn ăn hại như xưa=))) chương này tặng cho Trầm khả
ô=))) đáp lại công lao đi Phó bản hộ bốn tọa bấy lâu=)))

11. Chương 11

Phí Tử Ngang cả một đêm không chợp mắt.

Lòng hần giống như bị đè một tảng đá lớn, khiến cho hần buồn bực đến không thở nổi.

Hần cảm thấy sự tình không đơn giản như thế.

Cá tính dì Mai hần biết rõ, dì cư xử bình tĩnh, kết quả sự việc lại có thể khiến người ta sợ hãi.

Hần ngồi trên sô pha kí túc đến hừng đông.

Tiểu Kì không về.

Gọi di động cậu, vẫn là tắt máy.

Mất tin tức của cậu khiến Phí Tử Ngang lo đến sắp phát cuồng!

A, có thể nào cậu ấy trực tiếp đi học không?

Đúng, nhất định là thế. Tiểu Kì biết mình đang đợi cậu ấy, nhất định sẽ về.

Ôm ấp tia hy vọng cuối cùng, Phí Tử Ngang vội vàng chạy tới phòng học.

“Vương tử, chào.”

Một bước vào phòng học, các học sinh đều ân cần hỏi thăm hần, nhưng Phí Tử Ngang lại không trả lời.

Không có lòng dạ nào.

Chỗ ngồi của Tiểu Kì không một bóng người.

“Các người có thấy Mạnh Niệm Kì không?”

“Không có a, cậu ta không đi học.”

“Cậu ta sẽ không đến đâu.” Có một bạn nam đột nhiên chạy đến bên Phí Tử Ngang hưng phấn nói, “Vương

tử, tin tốt a, nghe nói Mạnh Niệm Kỳ muốn chuyển trường!”

“Cái gì?” Phí Tử Ngang trong lòng giật mình: “Cậu nói vậy!”

“Là thật, mẹ em làm phòng giáo vụ a, sáng sớm đã nhận được điện thoại của mẹ Mạnh Niệm Kỳ, nói từ nay trở đi không đến học nữa, vài ngày sau sẽ làm thủ tục chuyển trường cho cậu ta.”

“Mẹ ơi, đây đúng là tin tức động trời a!”

“Thật tốt quá, không có Mạnh Niệm Kỳ, Vương tử lần này thắng chắc!”

“Vương tử, chúc mừng anh a.”

Mấy nam sinh cao hứng bàn luận, đều cảm thấy Vương tử nhất định cũng sẽ cao hứng, không ngờ sắc mặt Phí Tử Ngang đột nhiên biến đổi, phần nộ mà gằm nhẹ: “Câm mồm! Đều câm mồm cho tôi!”

Cả phòng học lập tức lặng ngắt như tờ.

Bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy Vương tử dịu dàng cao quý không khồng chế được như vậy!

Phí Tử Ngang trong mắt tràn ngập sự không dám tin cùng kinh hoảng phần nộ.

“Chuyển trường cái gì? Tôi tuyệt đối... Tuyệt đối không chấp nhận!” Hắn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, xoay người bỏ đi.

Xe thể thao nghìn vạn của Phí Tử Ngang, một đường chạy tới trấn Y Lĩnh.

Xe kết một tiếng, dừng ngay cửa nhà Mạnh Niệm Kỳ.

Cửa chính quán ăn khóa chặt.

Phí Tử Ngang vội xuống xe, không ngừng nhấn chuông, nhưng không ai đáp lại.

Đang lúc hắn phát sầu, vừa vặn thấy bác Vương đi qua, vội ngăn ông lại: “Bác Vương.”

“A, là bạn học A Kỳ. Oa, xe này của cháu? Thật trâu bò a!” Bác Vương hưng phấn mà sờ đông mó tây trên xe thể thao.

“Bác Vượng, bác có biết Tiểu Kỳ đi đâu không?”

“Gì, nó không phải quay về trường sao?” Bác Vượng kinh ngạc hỏi.

Phí Tử Ngang nghe vậy liền hiểu ông nhất định không biết tin tức Tiểu Kỳ, thất vọng nói, “Không có, cậu ấy không về.”

“Lạ nhỉ, thế nó đi đâu? Quán ăn hôm nay cũng không mở. Có thể nào A Kỳ cùng mẹ nó ra ngoài thăm hỏi họ hàng không?” Bác Vượng đoán bừa.

“Thế bác Vượng có số điện thoại không? Cháu có việc gấp tìm Tiểu Kỳ.”

“A Mai không dùng di động, cái trò chơi thời thượng này, cô ấy nói không cần.”

“A...” Phí Tử Ngang thất vọng dựa vào xe. “Cháu ở chỗ này chờ họ.”

“Đừng, nhìn hôm nay, sẽ có mưa to. Nhiệt độ không khí trên núi thực sự thấp, cháu cứ qua nhà bác Vượng ngồi đi?”

“Không cần. Cảm ơn bác Vượng. Cháu ở đây chờ.”

Mình muốn lúc Tiểu Kỳ về, ngay lập tức mắt có thể nhìn thấy mình đang đợi cậu ấy.

Mình nhất định phải tự hỏi cho rõ, tuyệt đối không để cậu ấy rời khỏi mình lần thứ hai!

Không ai biết, đáy lòng Phí Tử Ngang, kì thật vẫn bị nỗi lo bị bắt chia lìa bao phủ.

“Được rồi, nhà bác ở ngay đầu ngõ kia, cháu lúc nào qua ngồi a.”

“Cảm ơn a.”

Bác Vượng đi rồi, Phí Tử Ngang cứ đứng ở đó chờ.

Không bao lâu, quả nhiên mưa to rơi xuống.

Không uống một hớp nước, không ăn một miếng cơm.

Mưa to lại càng không ngừng rơi.

Tiểu Kì vẫn không về.

Phí Tử Ngang từ phần nộ, khổ sở ban đầu, đến giờ chỉ còn lo lắng ngập lòng.

Bảo bối của anh, em rốt cuộc ở đâu?

Van em đi ra nhìn anh Ngang của em đi.

Có khó khăn gì, chúng ta cùng nhau giải quyết.

Nếu dì Mai kiên quyết phản đối, anh sẽ quỳ xin dì. Cứ quỳ đến khi dì đồng ý mới thôi.

Vì em, anh cái gì cũng nguyện ý làm.

Tiểu Kì, bảo bối của anh, chúng ta rất vất vả mới gặp lại, anh không thể lại mất em!

Em ở đâu? Em rốt cuộc ở đâu?

Van em trở về, em trở về a!

“Tiểu Kì...” Phí Tử Ngang ôm đầu đau khổ kêu to!

Bên trong xe tràn ngập tiếng hồi âm tuyệt vọng không đành nghe...

Phí Tử Ngang rốt cuộc không chịu nổi nhớ nhung bảo bối của mình, mở cửa xe, vọt vào trong mưa...

Mưa lại càng lúc càng lớn.

Phí Tử Ngang dầm đến cả người ướt đầm, nhưng hắn lại tuyệt không để ý, chính là hai mắt ngây dại ngóng nhìn cửa sổ phòng Tiểu Kì.

Đền a, mày nhanh sáng lên đi.

Để cho tao biết bảo bối của tao bình an ở trong phòng.

Như vậy tao mới có thể nhìn thấy cậu ấy...

“Mẹ, bên ngoài mưa rồi... Anh ấy... Cả người đều ướt...”

Mạnh Niệm Kỳ trốn sau cửa sổ trở mắt nhìn người cậu yêu nhất đang chịu khổ trong mưa, đau quặn lòng.

Kỳ thật cậu luôn ở nhà, cũng không đi đâu.

Từ lúc ra xem người yêu dấu, cậu liền không bước nổi, vẫn đứng bên cửa sổ.

Anh Ngang, anh có biết em đang nhìn anh không?

Vẫn cứ nhìn anh...

Lâm Nguyệt Mai không nói một câu mà giẫm máy may, trên mặt không chút thay đổi.

“Mẹ, xin mẹ... Để con xuống gặp anh ấy đi!”

Lâm Nguyệt Mai thoáng ngẩng đầu lên: “Con dám đi xuống một bước, mẹ sẽ không nhận con là con trai!”

“Mẹ...”

“Đi ăn cơm, con từ sớm đến muộn không uống một ngụm nước, không ăn một miếng cơm, chẳng lẽ không có cậu ta cuộc sống của con không qua nổi sao?” Lâm Nguyệt Mai nghiêm khắc nói.

“Con không ăn... Anh ấy cũng không ăn... Anh ấy... Anh ấy cứ chờ con... Cứ chờ con...”

Nước mắt đau lòng nhịn không được từng giọt rơi xuống...

“Chờ lâu không được, cậu ta tự nhiên sẽ hết hy vọng. Con không cần quan tâm cậu ta.”

Lâm Nguyệt Mai thấy con vẻ mặt thống khổ, trong lòng chua xót.

Nhưng bà phải cứng lòng, nếu không hậu họa khôn cùng.

Người thân phận như thiếu gia nhà họ Phí này, muốn gì được nấy, làm sao có thể quý trọng Tiểu Kỳ cả đời?

So với để con mình về sau bị người vứt bỏ mà tuyệt vọng, còn không bằng để bà nhằn tâm một chút, bây giờ chia rẽ hai người.

Con đừng hy vọng vào hạnh phúc xa vời không có khả năng...

Mưa, càng lúc càng không ngừng rơi.

Phí Tử Ngang đứng trong mưa, đã quên cả thời gian.

Nhiệt độ không khí trên núi càng lúc càng thấp, mưa lạnh như băng quất lên người, khiến cho thân thể hần không tự chủ mà run rẩy...

Có lẽ là vì từ sớm đến muộn không ăn cơm, hơn nữa khí lạnh xâm nhập, Phí Tử Ngang đột nhiên cảm thấy choáng váng, lảo đảo ngã ngồi xuống đất!

Anh Ngang!

Mạnh Niệm Kỳ ở sau cửa sổ thấy thế sợ hãi, kêu khóc quỳ xuống trước mẹ, “Mẹ, không được! Anh ấy sắp ngất rồi! Con phải xuống giúp anh ấy! Mẹ, xin mẹ!”

“Không được.” Lâm Nguyệt Mai cố gắng làm vẻ thờ ơ, nhưng đứa con quỳ gối trước mặt khiến bà vô cùng đau lòng, hai chữ này nói ra cũng không có lực như tưởng tượng.

Mỗi một người mẹ thấy con thế này, sẽ cảm thấy đau lòng, không biết làm nào cho phải.

“Mẹ, làm ơn! Để con nhìn anh ấy.” Mạnh Niệm Kỳ kéo tay mẹ khóc lóc cầu xin.

“Tiểu Kỳ, đừng như vậy, mẹ cũng là muốn tốt cho con...”

“Con biết, mẹ! Van mẹ, con không bao giờ ở bên anh ấy nữa! Con sẽ khuyên anh ấy về, con sẽ khuyên anh ấy từ bỏ, van mẹ. Mẹ!”

“Con...” Lâm Nguyệt Mai đau lòng nhắm mắt, “Đi đi, bảo cậu ấy về, đừng đến nữa.”

“Con sẽ... Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Mạnh Niệm Kỳ lau nước mắt, đứng dậy chạy vội đi...

Phí Tử Ngang tuyệt vọng cúi đầu, ngã ngồi trên đất.

“Anh mau đứng lên...”

Giọng nói quen thuộc đột nhiên truyền vào tai, Phí Tử Ngang ngẩng phắt đầu...

“Tiểu Kỳ!”

Giống như thiên đường đã lâu không trở về, Mạnh Niệm Kỳ được người yêu dấu ôm vào lòng...

Trên mặt hai người phân không rõ đâu là mưa là lệ.

“Tiểu Kỳ! Bảo bối của anh! Em cuối cùng đã trở lại!” Phí Tử Ngang nhìn cậu không biết chán, đau lòng ve vuốt khuôn mặt cậu, “Em khỏe không?”

Mạnh Niệm Kỳ hai mắt đầm lệ, đau lòng không chịu nổi, chỉ có thể thấy may vì trận mưa này, khiến cho người con trai cậu yêu không thấy lệ của cậu.

“Em tốt lắm.” Cậu nhẹ nhàng đẩy hấn ra.

“Tiểu Kỳ, em nói cho anh biết, có phải dì Mai bảo e chuyển trường?”

“Không phải. Là ý của em.”

“Ý của em? Nói bậy. Em làm sao bỏ anh được, nhất định là dì Mai bức em.”

“Thật là quyết định của chính em.” Mạnh Niệm Kỳ cắn răng, lạnh lùng nói, “Em không muốn dây dưa với anh thêm nữa. Mẹ nói đúng, em và anh không thể có kết quả. So với lãng phí thanh xuân, chi bằng dễ hợp dễ tan, mọi người đều tự đi tìm hạnh phúc của riêng mình. Anh về đi, chúng ta về sau không gặp lại nữa.”

Phí Tử Ngang sao tin người yêu mới hôm qua thề non hẹn bể, hôm nay đã trở mặt với hấn?

Trong lòng hấn biết, này nhất định là do dì Mai bảo bảo bối ép mình.

Phí Tử Ngang dịu dàng nói, “Tiểu Kỳ, em đừng nói thêm câu nào nữa, anh không tin đâu.”

“Tin hay không tùy anh.” Mạnh Niệm Kỳ không dám nhìn thẳng đôi mắt hấn, quay mặt chỗ khác, cố ý lạnh lùng nói, “Anh ở đây sẽ gây rắc rối cho nhà em. Phí đại thiếu gia, mời anh quay lại trường đi, em không

muốn mẹ anh tìm tận cửa, xỉ nhục nhà em nữa.”

Lòng thật đau.

Đối với người mình yêu nói ra lời này, mỗi một chữ đều như dao nhỏ chọc trên người mình.

Anh ấy nhất định rất hận mình.

Anh ấy về sau sẽ không muốn ở bên mình nữa...

Mạnh Niệm Kỳ ở trong mưa tham lam nhìn khuôn mặt anh tuấn của người yêu, dần lòng chuyển mắt qua chỗ khác.

Phí Tử Ngang biết sự tình không thể nóng vội, nhất định phải nghĩ cách đối phó từ Mai trước.

Từ sau khi nhìn thấy Tiểu Kỳ, lòng hắn ổn định không ít, không hề thấp thỏm nóng nảy.

Hắn dịu dàng nhìn chăm chú bảo bối của hắn, “Được, anh nghe Tiểu Kỳ, hôm nay về trước. Nhưng anh muốn e nghe cho rõ, anh vĩnh viễn sẽ không từ bỏ. Cho dù Tiểu Kỳ chuyển trường, xuất ngoại, anh cũng sẽ đuổi theo em đến chân trời góc bể. Vĩnh viễn không để em rời khỏi anh!”

Mạnh Niệm Kỳ nghe thấy cảm động lại chưa xót, môi run rẩy không ra lời.

Phí Tử Ngang thừa dịp cậu thất thần, hướng miệng cậu hôn trộm một cái.

“Đừng quá nhớ anh, bảo bối của anh, anh sẽ mau trở lại.”

Phí Tử Ngang ngồi vào xe, khởi động động cơ, nghênh ngang mà đi...

Mạnh Niệm Kỳ về nhà, vẫn trầm mặc không nói.

Tâm tâm niệm niệm luôn là người mình yêu nhất.

Khuôn mặt hắn, nụ cười hắn, nụ hôn của hắn, thâm tình của hắn, đều khiến người ta không thể kiềm chế như vậy...

Anh Ngang anh đối tốt với em như vậy, bảo em phải làm thế nào rời khỏi anh?

Lâm Nguyệt Mau thấy vẻ ngơ ngẩn của con, chỉ có thể âm thầm thở dài, “Tiểu Kỳ, đi ngủ sớm đi. Sáng mau, mẹ đưa con đi tìm trường mới trong thành phố.”

Mạnh Niệm Kỳ như không nghe thấy, chỉ ngẩn ngơ ngóng ra ngoài cửa sổ...

Đột nhiên, radio chuyên dụng phát ra tiếng hô hoán khẩn cấp...

“Bởi vì mưa quá lớn, xảy ra lở núi, đường núi cũng sạt lở, xin mọi người dừng xuống núi. Trước mắt có một chiếc xe bị đại thụ đè bẹp, xin thanh niên trai tráng nhanh tập hợp bên dưới, cùng nhau cứu giúp!”

Mạnh Niệm Kỳ nghe xong trong lòng hoảng hốt!

Xe bị đè bẹp?

Không... Sẽ không phải xe anh Ngang... Tuyệt đối không!

Lâm Nguyệt Mai nghe vậy sắc mặt thay đổi! Trong lòng cũng lo đến không biết phải làm như thế nào.

Tuy bà kiên quyết phản đối thiếu gia cùng Tiểu Kỳ bên nhau, nhưng lòng bà, vẫn là vô cùng yêu thương đứa bé này.

Lâm Nguyệt Mai vội thúc giục con mình, “Mau! Tiểu Kỳ, mau đi xem một chút!”

Mạnh Niệm Kỳ lòng cất một khối bất an, vừa chạy vừa gọi Phí Tử Ngang.

Tiếc là di động căn bản không có tín hiệu. Đại khái là mạng lưới bị đại thụ đè hỏng.

Anh Ngang, anh đừng có việc gì! Anh tuyệt đối không thể bị gì!

Đội Mạnh Niệm Kỳ theo đoàn người chạy đến hiện trường sạt lở, liếc mắt một cái liền thấy xe thể thao quen thuộc đang bị đại thụ đè đến biến dạng hoàn toàn!

Mạnh Niệm Kỳ trong lòng hoảng hốt! Thiếu chút nữa ngất đi!

Không... Không...

Này không phải thật... Không phải thật!

“Anh Ngang!” Mạnh Niệm Kỳ như điên mà nhào qua, lại không ngừng đẩy đại thụ trên nóc xe, muốn cứu người yêu. “Mọi người làm ơn giúp với, trong xe là người bạn quan trọng nhất của cháu, xin mọi người mau giúp!”

“Hóa ra là bạn Tiểu Kỳ! Được, mọi người cố lên a! Cần cầu còn chưa có đến, xem có thể cứu người ra không nào!”

“Được!”

Mọi người cùng kêu lên, đem hết sức, muốn gắng nâng đại thụ lên...

“Anh Ngang, em tới cứu anh! Anh phải chống đỡ, anh nhất định phải chống đỡ!”

Mạnh Niệm Kỳ khóc lóc không ngừng hò hét, muốn tiếp sức cho người yêu!

Có lẽ là nghe được cậu gọi, một giọng nói mỏng manh quen thuộc, đột nhiên từ xa truyền đến...

“Tiểu Kỳ!”

“Anh Ngang?” Mạnh Niệm Kỳ sốt ruột nhìn xung quanh: “Anh Ngang, là anh sao? Anh ở đâu?”

“Ở trong này.... Anh ngã xuống chân núi...”

Mạnh Niệm Kỳ cùng những người khác theo tiếng nói lập tức tới bờ núi, quả nhiên nhìn thấy một bóng người mắc ở trên cây, phát tay với bọn họ.

“Trời ạ! Là anh Ngang! Mau, mau cứu anh ấy!”

Đoàn người vội thả dây thừng, đưa Phí Tử Ngang từ từ kéo lên!

Mạnh Niệm Kỳ vừa thấy hân, lập tức bật khóc nhào lên, ôm người yêu vào lòng!

“Ô... Làm em sợ muốn chết! May anh không sao!”

“Tiểu Kỳ, ngoan, đừng khóc, đừng khóc.” Phí Tử Ngang đau lòng không ngừng vỗ lưng cậu.

“Em nghĩ... Nghĩ anh bị đè trong xe...”

“Cũng là ông trời phù hộ. Có tảng đá ở giữa đường, anh mới xuống xe muốn dọn tảng đá kia đi, thì cái cây to kia gục xuống. Đường núi sạt sau đó, anh bị đất đá đẩy xuống chân núi, may là qua một gốc đại thụ, anh mới nắm lấy nhảy lên. Ài, chỉ cần muộn vài giây, Tiểu Kỳ sẽ không còn gặp anh nữa.”

“Ô... Cảm tạ ông trời...”

Hai người ôm chặt nhau, vạn phần biết ơn ông trời chiếu cố, để bọn họ có thể gặp lại, không đến nỗi âm dương xa cách....

“Nhân sinh vô thường*, không biết khi nào sẽ rời khỏi nhân thế, Tiểu Kỳ, đồng ý với anh, đừng bao giờ rời khỏi anh nữa.”

“Được, được... Em đồng ý với anh... Anh Ngang, em đồng ý với anh...”

Trải qua lần sống chết trước mắt này, Mạnh Niệm Kỳ trong lòng không sợ gì nữa.

Mặc kệ người cả thế giới phản đối thế nào, cậu cũng không bao giờ rời khỏi người yêu nữa.

*Nhân sinh vô thường: đời người luôn thay đổi

12. Chương 12: Vĩ Thanh

Thời gian nghỉ trưa.

Bởi vì căn cứ bí mật bị Hiệu trưởng cùng Phó hiệu trưởng phá hoại, cho nên Phí Tử Ngang đành phải bắt đầu từ số không, tìm được chỗ khác còn kích thích hơn.

“Anh dẫn em đến tầng cao nhất của thư viện làm gì?” Mạnh Niệm Kỳ nhìn ngó xung quanh.

“Anh có quà muốn tặng cho em a.” Phí Tử Ngang thần bí nói.

“Quà? Quà gì?”

“Em xem!” Phí Tử Ngang từ sau lưng lấy ra một cái hộp nhỏ.

“Rốt cuộc là cái gì vậy a?” Mạnh Niệm Kỳ lòng cũng vô cùng tò mò, vội vàng mở nắp hộp...

Một búp bê gỗ nho nhỏ, im lặng nằm trong hộp.

Nếu nhìn kĩ, búp bê gỗ này đáng vẻ vô cùng giống Phí Tử Ngang, rõ ràng là khắc theo hình dáng hẳn.

Mạnh Niệm Kỳ vừa thấy, khóe mắt liền đỏ!

“Anh... Anh tìm thấy ở đâu? Em nghĩ đời này sẽ không còn được thấy nó nữa...” Mạnh Niệm Kỳ vô cùng hoài niệm mà ve vuốt.

Phí Tử Ngang mỉm cười, đưa tay ôm lấy bảo bối của hắn, “Em cùng dì Mai rời đi, anh rất nhớ em. Thường xuyên trở lại căn phòng lúc trước hai người ở. Có một ngày, anh mở tủ quần áo, giả vờ như giống như lúc trước trốn ở bên trong, trong lúc vô ý mới thấy búp bê gỗ này. Tiểu Kỳ, em khi đó có phải rất ghét anh? Mới không đem búp bê anh tặng em đi?”

“Không phải, mới không phải! Anh cái gì cũng không biết, đừng nói lung tung!” Mạnh Niệm Kỳ tức giận trừng mắt liếc hắn một cái!

“Được được, đừng giận. Thế Tiểu Kỳ mau nói cho anh biết a.” Phí Tử Ngang vội trấn an mà hôn lên nốt ruồi nơi vành tóc.

Mạnh Niệm Kỳ lúc này mới thấy trong lòng thư thái một chút, “Ngày đó bị mẹ anh đuổi đi, mẹ thực giận, không cho em mang thứ gì có liên quan đến Phí gia. Em đau khổ cầu xin mẹ ít nhất cũng để em mang búp bê gỗ này đi, nhưng mẹ không chịu. Em không nỡ chọc mẹ giận, đành để nó lại.”

“Tiểu Kỳ đáng thương.” Phí Tử Ngang đau lòng hôn cậu. “Em cũng biết, dụng ý lúc trước anh tặng em búp bê này?”

“Không biết.” Mạnh Niệm Kỳ lắc đầu, tiện thể búống bình nói, “Chẳng lẽ không phải vì anh tự kỉ, cho nên khắc con búp bê có dáng vẻ của mình tặng em?”

Phí Tử Ngang nghe vậy dở khóc dở cười nhẹ nhéo mũi cậu một chút. “Em là đồ không lương tâm. Anh chính là vô cùng trân trọng mà đem bản thân mình, trái tim mình đều tặng cho em, hiểu không?”

“Cái gì?” Mạnh Niệm Kỳ kinh ngạc mở to mắt. “Hóa ra anh nhỏ như vậy đã nhìn trúng em? Háo sắc nha!”

“Em nói cái gì?” Một trái tim trai trẻ thuần khiết của hắn thế mà lại bị trúng phát tên, Phí Tử Ngang giận đến mức bắt đầu cù cậu.

“Oa a... Đừng mà... Ha ha...” Mạnh Niệm Kỳ bị trêu đến vừa trốn vừa cười.

“Còn không mau xin lỗi.”

“Được, được. Thực xin lỗi.” Mạnh Niệm Kỳ thành thành thật thật nói xin lỗi.

“Ừ, lúc này mới ngoan.” Phí Tử Ngang vừa lòng mà gật gật đầu.

Mạnh Niệm Kỳ tuy quây cùng hắn, nhưng trong lòng kì thật vô cùng cảm động.

Thâm tình của anh Ngang đối với cậu, cậu đời đời kiếp kiếp sẽ không quên!

“Vì báo đáp quà của anh, em cũng muốn tặng anh một món quà.” Mạnh Niệm Kỳ cố lấy dũng khí nói.

“A? Thật sao? Quà gì?” Phí Tử Ngang hưng phấn hỏi.

Hắn kì thật không quá để ý là cái gì, chỉ cần là bảo bối của hắn tặng, với hắn mà nói đều là vật báu vô giá.

Mạnh Niệm Kỳ hít một hơi thật sâu, đột nhiên quỳ một gối trước mặt hắn.

Phí Tử Ngang hoảng sợ, “Tiểu Kỳ, em làm gì? Không phải muốn cầu hôn anh chứ? Em mau đứng lên, đây phải là anh làm mới đúng.”

“Câm miệng cho tôi!” Mạnh Niệm Kỳ tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Lần đầu tiên làm “chuyện này”, cậu đã sắp căng thẳng muốn chết, anh ta còn ở đó đùa.

Lại hít sâu một hơi, Mạnh Niệm Kỳ lúc này mới run rẩy giơ tay lên, kéo khóa quần Phí Tử Ngang...

“Trời ạ, Tiểu Kỳ em muốn tặng quà anh là...”

“Không cho nói ra!” Mạnh Niệm Kỳ đỏ mặt găm khế, “Anh còn đông dài, tôi chạy lấy người giờ!”

“Được, được, không nói, không nói.” Phí Tử Ngang làm động tác kéo khóa ở miệng.

Mạnh Niệm Kỳ cắn răng một cái, một không làm, hai không ngừng, đưa tay đã lấy cái đó của thiếu niên móc ra...

Thứ đàn ông vừa thô lại lớn, màu đỏ tía xinh đẹp, với vẻ nam tính hấp dẫn đẹp đẽ, khiến kẻ khác thấy mà tim đập thành thịch...

Mạnh Niệm Kỳ nhớ nó từng khiến mình sung sướng mất hồn, không tự giác mà nuốt nuốt nước miếng.

Phí Tử Ngang biết Tiểu Kỳ trời sinh hay ngại, lòng tự trọng lại mạnh. Cho nên chưa bao giờ dám hy vọng xa vời mình có thể được đối đãi như này.

Không ngờ hôm nay cục cưng yêu dấu của hắn lại hào phóng với hắn như vậy, không khỏi cảm động hưng phấn mà nói, “Mau... Bảo bối... Làm ơn... Anh chờ sắp chết rồi...”

Mạnh Niệm Kỳ ra vẻ giận trừng hắn một cái, từ từ vươn tay, cầm thứ đàn ông của hắn, lại vươn đầu lưỡi, nhẹ liếm xuống đỉnh...

“A... Trời ạ...”

Hình ảnh này thật sự rất kích thích.

Phí Tử Ngang cúi đầu thấy đầu lưỡi phấn hồng kia, đang liếm quy đầu mình, máu mũi thiếu chút nữa phun ra...

Mạnh Niệm Kỳ không dám nhìn vẻ mặt hắn, chính là từ từ nhắm hai mắt, bắt đầu chuyên tâm liếm, từ trên đỉnh hôn liếm đến gốc, nhắm nháp triệt để mùi vị thuộc về thiếu gia...

“A, bảo bối, ăn trứng của anh, mau!” Phí Tử Ngang đem âm nang của mình đưa tới bên miệng cậu.

Mạnh Niệm Kỳ cũng không biết mình là mất trí chỗ nào, lại nghe lời mà há miệng, đem hai quả “trứng” ngậm vào miệng...

“Ừ ư... Trời ạ!” Khoái cảm khi âm nang được mát mát găt gao, khiến Phí Tử Ngang hưng phấn kêu to!

Mạnh Niệm Kỳ tự hiểu mà dùng đầu lưỡi không ngừng mát liếm, khiến Phí Tử Ngang chống không được bao lâu, liền mất mặt mà nhanh chóng tiết tinh!

“A... Không được... Bảo bối... Đừng mát... Mau bỏ ra...”

Mạnh Niệm Kỳ đã hoàn toàn sa vào trong khoái cảm khoái giao vì người yêu, căn bản không có nghe thấy hắn cảnh báo.

“A a... Không được, bắn, bảo bối... Ô ô...”

Dịch của thiếu niên phun mạnh ra, tất cả đều bắn trên mặt Mạnh Niệm Kỳ!

Lượng lớn dịch trắng lóa, vẩy trên khuôn mặt tuần tú màu tiểu mạch, so với khiêu dâm còn ướt át hơn...

Phí Tử Ngang chỉ mới nhìn thoáng qua, cơn thịnh vừa bắn tinh xong, lập tức lại cương lên!

“Ô ô... Em cái đồ dâm đẳng này, lại dụ dỗ anh! Anh hôm nay nhất định phải hung hăng trừng phạt em!”

Mạnh Niệm Kỳ còn chưa hoàn hồn từ trong nỗi kinh ngạc bị “bắn vào mặt”, đã bị lật người ghé trên lan can.

Thân dưới chột lạnh, quần đã bị kéo xuống, Mạnh Niệm Kỳ mới quay đầu nhìn, huyết nhỏ dưới mông đã bị xuyên mạnh qua...

“Ô a a...”

Huyết nhỏ không có qua bôi trơn đột nhiên bị vật to xâm nhập, đau đến mức Mạnh Niệm Kỳ không nhận được chữ ảm lên!

“Khốn kiếp! Anh muốn giết em?”

“Anh yêu em còn không kịp, sao cam lòng giết em a?” Phí Tử Ngang vừa dùng giọng vô tội nói, vừa bắt đầu tăng mã lực, tại huyết nhỏ chật chội, điên cuồng làm lụng!

“A a... Đau quá...”

“Haa... Yên tâm... Bảo bối... Đau xong sẽ nhanh thích thôi...”

“Thích cái đầu anh!”

“Quy đầu của anh, giờ đang rất thích a! Bị huyết nhỏ hư hỏng của em cắn chặt, quả thật là thích nhất trời a!” Phí Tử Ngang vì cường điệu “đầu” của mình có bao nhiêu cái sự thích, thế là bắt đầu dùng quy đầu chọc liên tục vào “tử huyết” của Mạnh Niệm Kỳ...

“Yaaaaaaaaa... Đừng động chỗ đó a!”

Thân mình Mạnh Niệm Kỳ không thể khắc chế nữa. Một cơn run rẩy, thất thanh kêu gào...

“Chắc chắc, bảo bối nhỏ, đừng bảo anh không cảnh cáo em, em cứ kêu thế nữa, toàn bộ trường sẽ chạy tới xem. Ngày mai chính là tuyển cử, em cũng không muốn bọn họ nhìn thấy em đang bị đối thủ mần đến chết đi sống lại chứ?” Phí Tử Ngang tốt bụng nói.

“Haa... Khốn kiếp... Tôi giết anh...”

Mạnh Niệm Kỳ không dám lớn tiếng rên rỉ nữa, chỉ có thể thở phì phò, đau khổ chịu đựng khoái cảm đủ để kẻ khác điên cuồng kia...

Lúc này, đột nhiên dưới tầng có học sinh phát hiện Mạnh Niệm Kỳ trên tầng thượng, lập tức hưng phấn vỗ tay...

“Là học trưởng Mạnh Niệm Kỳ!”

“Oa, học trưởng trên sân thượng làm chi đó?”

“Không biết a, nhưng cậu xem anh ấy vẻ mặt cau mày u buồn, rõ ràng là đang lo lắng tuyển cử ngày mai.”

“A, học trưởng đáng thương...”

“Không đúng, vẻ mặt học trưởng giống như càng lúc càng đau khổ, chẳng lẽ anh ấy muốn...”

“Muốn cái gì?”

“Tự tử!”

“Cái gì? Tự tử?”

Học sinh bên cạnh vừa nghe thấy học trưởng Mạnh muốn tự tử, đều chạy tới bu lại xem!

“Đừng a! Anh Cả! Anh đừng nghĩ quẩn a!”

“Đúng vậy, anh Cả, tuyển cử là nhất thời, sinh mạng mới quý, anh ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ a!”

“Không được, chúng ta vẫn phải nhanh thông báo người tới cứu đi!”

Bởi vì sân thượng gió rất lớn, Mạnh Niệm Kỳ không nghe thấy bọn họ nói gì, chỉ là bị đám học sinh đột nhiên tụ tập làm cho hoảng!

Trời ạ, bọn họ chạy tới dòm cái gì? Chẳng lẽ đã đụng tới “gian tình” của bọn họ?

Mạnh Niệm Kỳ cuống đến đầu đầy mồ hôi, mới nghĩ mở miệng bảo bọn họ rời đi, “đầu sỏ gây nên” đột nhiên dốc hết sức, kịch liệt đâm chọc...

“A a...” Mần chết tôi!

Mạnh Niệm Kỳ bị mần một chút đã chết đi sống lại, đem những lời muốn nói đều ném tệt lên chín tầng mây...

Dưới tầng đoàn người cuống đến độ như kiến bò chảo nóng.

Trên tầng cũng làm đến khí thế ngất trời.

Trước khi Mạnh Niệm Kỳ rút cuộc cũng không có tiền đồ mà ngất đi, cậu hình như nghe rõ tiếng còi xe cứu hỏa...

“Sự kiên tự tử” own goal của Mạnh Niệm Kỳ náo động toàn trường.

Tuyển cử hôm sau bất ngờ nhận về một lượng lớn phiếu thuận, lượng phiếu lớn nên được chọn làm Hội trưởng hội học sinh “Cao trung Thượng Lạc Hữu Thượng”!

Hài kịch chuyển hướng như vậy, chẳng những chọc tức đám miến của Tường vi Vương tử, lại chọc cả Duẫn Thiên Kỳ!

“Tức chết tôi!”

“Ha ha, anh Cả tội này rút cuộc không phụ sự mong đợi của mọi người được chọn làm Hội trưởng! Xem Hữu Thượng ăn chơi trác táng các người còn kiêu ngạo như nào?” Lôi Kinh hếch mặt nói.

“Đáng ghét! Không thể nào! Các người nhất định là mua phiếu!”

“Cậu nói gì? Bọn này dùng tiền mua phiếu á? Nói bây nữa tôi cho cậu thấy!”

“Khốn kiếp! Cậu muốn làm gì?”

“Cậu nói xem?”

Thiếu niên bướng bỉnh bị đẩy nhào xuống đất, chỉ chốc lát sau trong bụi cỏ liền truyền đến từng tiếng rên rỉ khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập...

“Cao trung Thượng Lạc Hữu Thượng” hôm nay cũng hoa tình đóa đóa nở, tràn ngập xuân tình vô hạn...

~ Hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-vi-vuong-tu>